ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK — 15 Øre.

No. 27. — Fredag d. 2. Juli 1937 — 2. Aarg.

Landsby Moralen

Vi træder hinanden i Dyndet ned.

Jeppe Aakjær.

Vi sad og snakkede sammen, Landsby-Husmanden og jeg, over et Par Kurve Æbler, jeg havde købt af ham.

Snakken var faldet paa Skjoldborg, og jeg stillede mig paa hans Standpunkt, at der findes en Sjover og en Konge i ethvert Menneske, det gælder blot om, hvem af dem man kalder paa.

Det vilde Husmanden dog ikke høre Tale om, og i sit drævende lidt pointerende Maal svarede han:

»Nej, min gode Mand, der tager du og Skjoldborg fejl.

Kom ikke til vor Landsby med den Snak. Her er absolut ingen Konger. Selv om du skar hele min Hasselhæk op i Kæppe og slog dem i Stumper paa vore Rygstykker, saa skulde det aldrig lykkes dig at banke et godt Ord ud af os om hinanden.

Vi er da ikke tovlede!

Vi lever alle paa den Teori, at vi højner os selv ved at træde hinanden ned i Møjet. Derfor træder vi hinanden ned, rakker hinanden til, al det vi kan. Vi levner ikke hinanden for 2 Øre Ære og Anstændighed eller gode Hensigter.

Og hænder det, at en eller anden ved et Kaffegilde i et Øjebliks Letfærdighed siger noget godt om en Fraværende, saa skynder alle vi andre os at fremhæve alle hans daarlige Sider og klistre ham ordentlig til.

Det manglede bare, naar ingen siger noget godt om én selv, at man saa skulde sige noget godt om de andre. Saa steg de andre jo paa ens Bekostning.

Saadan var der engang en Tilflytter, en ny Mand, der begyndte at præke om, at vi i Stedet skulde fremhæve alle de gode Sider hos hinanden og altid tro, at vi hver især havde gode Motiver for vore Handlinger. Naar vi gjorde det, saa vilde det gode i os gro og alle vilde højne hinanden. Men den Fyr fik vi da snart skaaret ned!

Det var jo ikke andet end Skidtvigtighed. Han havde regnet ud, at naar han sagde det, saa skulde vi andre alle sammen sige, at han var en god Mand, og vi skulde saa gaa og se op til ham. Men Fyren han tog fejl. Stymperen havde jo ingen Penge. vi aalede ham da ogsaa til, saa han til sidst maatte flygte herfra.

Nej, vi holder hinanden i Skak ved at holde hinanden nede. Og saa gaar Livet sin jævne Gang med smaa Snyderier og indbyrdes Kæltringestreger, og de smaa Glæder, vi kan have, naar det gaar rigtig galt for en og anden af os.

De eneste, vi respekterer, er vor Præst og vor Rigsdagsmand, men det er jo ogsaa fine Folk, som ikke bor her i Sognet.

Først naar en Mand her er død, kan det hænde at vi siger et Par pæne Ord om ham, men saa er der jo heller ingen større Fare ved det.

Nej, den Snak om Skjoldborg og Kongen, den gælder ikke her hos os, min gode Mand!«

— — —

Jeg opgav denne Landsby-Filosof. Jeg var jo ogsaa ude paa Forretning og skulde videre.

Jeg betalte og bød Farvel, med da jeg var kommet hen til Havelaagen, kaldte han mig tilbage og spurgte hviskende: Ska du ind hos Naboen?

Da jeg svarede bekræftende, sagde han: Da jeg ikke kender dig, under jeg dig en god Forretning inde hos ham. Men hold nu Kaje med det Vrøvl om Skjoldborg og Kongen. Sig til ham, at du har været inde hos mig, men at jeg er et nærigt Svin, en gerrig Gnubbengnider, der ikke er til at handle med. Saa bliver han glad, og saa kan du lige »ta'« ham!«

Jeg nikkede og blinkede forstaaende til ham, og et luret Smil gled over hans barkede Fjæs, som han stod dèr mellem skønne duftende Blomster og frugttunge Træer.

— — —

Jeg kender en anden Landsby, saa lille, at den er klemt inde mellem fire smaa Vægge, men hvor den samme Moral lever.

Og i dens Skygge er alt blevet Kulde og Tomhed. Selv den mindste Kærlighedsytring fryser til Is, før den naar over Læben som Bud fra en ensom Sjæl, der lider af Længsel efter at elske og blive genelsket.

— — —

Men jeg kender ogsaa en stor, ja, en mægtig Landsby, vor egen, vor store fattige Klasse, hvor denne Landsbymoral i de senere Aar efterhaanden er blevet gældende Livsmoral.

Blot det er en af vore egne, en ligefrem Kammerat, saa maa han være, hvor god han vil, saa er han ikke regnet.

Paa Arbejdspladsen, i Spise- og Forsamlingslokaler, hvor Snakken gaar, der kan man altid finde den omtalte Kammerats daarlige Sider, saare sjældent de gode. Og mangler der slette Handlinger at tillægge ham, saa er der frit Valg af opdigtede slette Motiver til selv den bedste uselviske Handling.

Er det mærkeligt, at det gaar tilbage for os og vort Sammenholds Kraft, naar de enkelte Kammerater, der vover deres personlige »Pels« for Kammeraternes — den fælles Sag — ofte bliver svigtet, og at dem, hvis Interesser han kæmpede for og som svigtede ham, bagefter stemples som en Idiot, der bare vilde »vise« sig?

Hvor mange af vor Klasses skønne ideelle Kræfter er ikke trampet i Dyndet ned af denne lurvede Landsbymoral?

Og hvad skal det blive til med os, naar vi, der ikke ejer økonomisk Magt, men kun har vore iboende moralske Kraft at stole paa, ja, hvad skal det blive til, naar vi bestandig i den golde Tvivl og Haan tramper denne Kraft ned hos vore egne, blot det er vor Lige.

Bare det er en af vore egne paa en Arbejdsplads eller ved et Fagforeningsmøde, der siger det, saa duer det ikke, men kommer en fin Staruds, en Forretningsfører eller Redaktør, en forrendt Skolelærer eller Sagfører, et eller andet Mellem eller Overklasseindivid, der spekulerer i Arbejderbevægelsens høje Lønninger og det offentlige Livs fede Ben, uha, jo, saa er det evigt dejligt og rigtigt, og saa klapper vi alle sammen med Forbenene, om saa det, han staar og fortæller, er det fladeste Vrøvl i Forhold til, hvad vor Lige, vor Kammerat paa Arbejdspladsen, har anført.

Ja, hvad skal det blive til med vor Kamp mod Fascismen, naar vi selv driver en Forerkultur af den mest ondartede Karakter, den Kultur, der tramper alle moralske opadstræbende i vor Klasse ned i Middelmaadighedens Dynd og ligger paa Maven for de moralsk raadne Kadavere, der kommer som fine Mænd og nedladende vil hjælpe os.

For os for hvem Socialismen ikke er et goldt politisk System, men selve Massernes opadstræbende Drift mod højere Livsindhold i Kultur, i Frihed og Kærlighedslykke, for os er denne nedrige Landsbymoral ikke en Opfordring til Opgivelse, men til uforsonlig utrættelig Kamp mod denne forrygende Pest.

Vi har ingen Tid til Tvivl eller Hvile. Vi har saa store Opgaver inde i os selv og uden om os, at vi energisk maa skrive og tale og ved vor personlige Handlings Eksempel vise, at vi stolte og uanfægtede holder os over Landsbymoralens Dynd og kalder paa nye Kræfter i vor Klasse til Kamp for en højere fælles Massekultur.

Eli.

Danmark ruster

Fød dit barn til staten, kvinde!
— Hør du militærets skrig:
„Fød soldater! Avl i blinde —!"
Danmark ruster sig til krig!

— — —

Fød dit barn til staten, kvinde!
Fosterdrab er strengt forbudt!
Staten selv — naar tid er inde:
Sørger for — dit barn blir skudt!

Jacob Hansen.

Enestaaende Tilbud til „Arbejdets" Læsere

Nede paa Kontoret træffer jeg Gustav Hansen staaende paa Hovedet i nogle mægtige Pakker. Rundt om ham paa Disk og Stole og Gulv staar Stabler af Bøger og Pjecer.

— Har du tænkt at aabne en Boglade, spørger jeg.

— Ja, du kan tro jeg har. Det var for Resten godt, du kom. Det her maa du skrive en Notits om i det første Nummer, det kan ikke blive for hurtigt bekendtgjort.

— Nu skal du se her. Hvad siger du om en Bog som den: „De ukrainske Bønders Frihedskamp". Den handler om Frihedshelten Machnos og de anarkistiske Bønders Kamp mod de kejserlige tyske Soldater, de hvide Hære og Bolschevikerne. Den er som en Roman at læse, siger jeg dig. Og saa er det dog Begivenheder, der har fundet Sted, noget man maa kende for at forstaa alt, hvad der nu foregaar i Verden og for at lære deraf.

— Og hvad tror du saa saadan en Bog koster med det Indhold — og saa saa tyk?

— Ja, siger jeg og tager Bogen i Haanden, der staar jo her at den koster 4 Kroner.

— Ja, det har den kostet, men nu kan du faa den for 1 Krone og 25 Øre. Du skulde købe en med det samme, du ser nok, der er ikke mange af dem.

— Men se saa her og her og her, siger Gustav, og griber rundt i Stablerne og stikker mig den ene Bog i Næven efter den anden, og der er i Sandhed nok at vælge imellem. Her er Bøger, der nu er Historie, men derfor netop interessante. Her er agitatoriske Pjecer og teoretiske Bøger. Her er social Skønlitteratur bl. a. Romaner af Upton Sinclair og alt til fabelagtig billige Priser lige fra 10 Øre pr. Stk.

Gustav har travlt med at pakke ud og ordne.

— Nu maa du hellere ta' og forsvinde, siger han, du staar mig bare i Vejen. Men du kan rolig skrive, at hvis der er nogen, der har en tom Plads paa Boghylden, saa kan de lige faa de Bøger, der passer til Pladsen her. Og hvad Litteratur angaar, saa findes der i Øjeblikket ingen billigere Butik i hele Landet end „Arbejdet"s Kontor. Det er med Garanti.

Skandinavisk Konference

I Dagene 17.—18. Juli afholdes i Stockholm en Konference med Repræsentanter for Norges, Sveriges og Danmarks syndikalistiske Organisation, N. S. F. Norsk syndikalistisk Federation, S. A. C., Sveriges Arbetares Centralorganisation og F. S. Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.

Konferencen, der finder Sted efter Indbydelse af vor svenske Broderorganisation, S.A.C., kommer særlig til at fastlægge Rammerne for et snævrere Samarbejde i de tre Lande mellem de syndikalistiske Organisationer. Dette vil ganske naturlig i første Række komme til at omfatte Agitationen for Udbredelse af de syndikalistiske Idéer.

Som Repræsentanter for Danmark møder Cigarmager Vald. Hansen, vor Organisations Formand, og Maskinarbejder Harry Larsen.

Svensk Lejr

Sydsvenske Distrikt af Syndikalistisk Ungdomsförbund afholdt i Dagene fra 23.—27. Juni en Lejr ved Øreberget i Smaaland.

Fra mange Steder i Sydsverige var der Deltagere i Stævnet, og som Repræsentant fra Danmark deltog Syndikalistisk Ungdomsforenings Formand. Lejren var lagt nær ved en Festplads, hvor der om Aftenen var Dans og forskellige Forlystelser. Dagene gik med Forelæsninger og Diskussion. Axel Østerberg holdt Foredrag om Majurolighederne i Barcelona og om den syndikalistiske Internationale, og H. Ancker holdt Foredrag med følgende Titler: »Mod en ny Krise« og den syndikalistiske Ideologis Udvikling«. Det svenske Ungdomsforbunds Formand, Olav Jansson holdt en Forelæsning, betitlet: Syndikalismens Indstilling til Vold, Stat og Centralisme.

Fra Spindesiden talte Margit Manus om den fri Skoles Skaber, Francisko Ferrer.

Efter hver Forelæsning var der Diskussion og man havde der rig Lejlighed til at beundre de unge Svenskeres Evne til at slaa ned netop paa de mest interessante Problemer og deres Evne til at klarlægge disse Problemer.

Det danske Ungdomsforbunds Formand overbragte en Hilsen fra den nystartede Københavnsforening og understregede Viljen til Samarbejde og Glæden over at vide, at et saa stort Forbund som det svenske var parat til at hjælpe os hvor det kunde, og en af Lejrens Arrangører udbragte et firfoldigt Leve for den danske Ungdomsforening.

To Gange i Lejrens Forløb afholdtes der Lejrbaal til hvilke der samlede sig mange Tilskuere, og i det hele taget havde Lejren sikkert det gode agitatoriske Forløb, som man havde haabet. Helt igennem et godt og velorganiseret Stævne som opfordrede til snarlig Gentagelse.

G. H.

Arbejdsløsheden stiger

2000 nye Arbejdere paa Gaden i sidste Uge og over 12000 flere end sidste Aar ved samme Tid

Saa er Arbejdsløsheden begyndt at stige igen. Sidste Opgørelse fra Arbejdsdirektoratet oplyser, at den i Forhold til sidste Uge er steget med mere end 2000, og det i Sommerens bedste Tid, hvor alt Udearbejde skulde virke ekstra aflastende paa Arbejdsløsheden.

Sidste Aar ved samme Tid var der over 12,000 Arbejdsløse mindre end der er i Aar. Dette tyder paa, at Beskæftigelsesgraden nu har naaet sin Kulmination, og andre Ting taler i samme Retning.

Det er den almindelige Mening blandt Folk, der har Forbindelse med Byggeriet, at der forestaar en meget mærkbar Nedskæring af dette. Endnu i Sommer bygges der i København for fuld Kraft, og de produkserede Lejligheder vil antagelig naa de tidligere Aars Højde, men naar det Arbejde, der er i Gang er færdig, saa vil det blive meget lidt, der kommer i Gang.

Grunden til Byggeriets Standsning er ikke, at der er for mange Lejligheder, og i Særdeleshed ikke for mange ordentlige, sunde Lejligheder, men Bankernes Kreditindskrænkningspolitik overfor Byggeriet, de stigende Materialepriser og Kravet fra Kreditinstitutioner og Kapitalinteresser, der er bundne i de gamle Ejendomme.

De stigende Materialepriser bevirker, at Kapitalen trækker sig ud af Byggeriet, fordi det ikke kan kaste den samme mægtige Profit af sig som tidligere. Der er jo en Grænse for, hvor højt Lejlighedernes Pris kan skrues i Vejret, og den Grænse er naaet nu. Man ser jo, at de moderne Lejligheder begynder at staa tomme, der er simpelthen ikke Folk nok med tilstrækkelig store Indtægter til at betale de dyre Lejligheder. Saa maa de blive boende i de gamle usunde Huller, der egentlig er bedst egnede til Nedrivning.

Uden tilstrækkelig Profit bliver der ikke slaaet et Søm i, saa længe Kapitalismen regerer, og naar Byggeriet nu truer med ikke mere at kunne kaste den sædvanlige Profit af sig, saa skal det standses.

Dette alene vil betyde Tusinder nye Arbejdere ud i Arbejdsløsheden, men fra det lammede Byggeri vil Arbejdsløsheden brede sig som Ringe i Vandet. til andre Fag. Det vil blive Indledningen til en stærk Stigning i Arbejdsløsheden i Vinter.

Fremtiden tegner sig mørk for den danske Arbejder. Den truende Dyrtid, foraarsaget af de stadig stærkere stigende Priser paa Livsfornødenhederne, kaster allerede sin mørke Skygge foran sig med Nød og Savn i mange Hjem. Til Prisstigningerne kommer nu en truende Arbejdsløshed, større end de sidste Vintres, der vil kaste nye Tusinder ud i Lediggang til de mange, der allerede har gaaet i flere Aar.

Overfor disse mørke Fremtidsudsigter er det paa Tide, at Arbejderne samler sig for at ændre disse Tilstande.

Det kan ikke hjælpe noget, at de stadig lader sig lulle til Ro og Resignation med Taler om Krisen, og at i andre Lande har Arbejderne det endnu daarligere. Det er jo en ringe Trøst for den, der sulter her i Landet.

For Kapitalisterne er der ingen Krise, de offentliggjorte Regnskaber for de sidste saakaldte »Kriseaar« viser, at de anbragte Kapitaler kaster større Udbytter af sig end nogensinde, foruden i flere Tilfælde ekstra Bonus og Friaktier.

Man behøver jo ogsaa bare at færdes paa vore Gader for at se, at Danmark ikke er noget fattigt Land, det er jo næsten ikke til at færdes for Luksusbiler. Hvis Kapitalisterne var saa haardt trængte, som det fra mange Sider paastaas, saa havde de nok noget andet at bruge deres Penge til end til Luksuskøretøjer.

Nej, det er ikke, fordi der er Mangel paa nogen Ting her i Landet, at Folk maa sulte og fryse og gaa arbejdsløse. Det skyldes udelukkende en daarlig Fordeling af de tilstedeværende Goder og den kapitalistiske kaotiske Administration af Produktionslivet.

Dette er den organiserede Arbejderklasse mægtig at kunne ændre. Hvis den ikke havde ladet sine faglige Organisationer forfalde og blive Tjenere for et korrumperet Statsapparat, hvis egentlige Opgave det er at opretholde det uretfærdige Samfundssystem, saa vilde Arbejderne aldrig være kommet ud i den Elendighed, hvori de nu befinder sig.

Derfor er der kun et for Arbejderne at gøre: at samles i enig

Fortsættes Side 4.

Vær venlig

Kammerat og se efter om sidste Numer af „Arbejdet" ikke ligger og driver i en Krog i dit Hjem.

Det gør ingen Nytte dèr, og det har kostet Kammerater Ofre udover at betale deres Abonnement at faa Bladet ud.

Var der ikke en Artikel i det Numer, som du syntes om?

Og har du ikke en Bekendt, du kunde tænke dig, der burde læse den Artikel?

Saa giv ham den!

Gør det til en Regel, at „Arbejdet" gaar videre, naar du har læst det.

Giv os en Haandsrækning!

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

IV.

Vi har i det foregaaende bl. a. paapeget, at den alm. Haandens Arbejder paataler, naar det Materiale, der bydes ham er af slet Beskaffenhed enten saa Fejlen skyldes Skødesløshed eller Uheld under en tidligere Arbejdsproces.

Vi paaviste, at Lægerne, der ikke arbejder med det døde, men med det levende Stof — Mennesket — fuldstændig svigter denne social-moralske Pligt i Arbejdsprocessen.

Vi fortsætter i denne Artikel Dokumentationen af dette Forhold.

Lægerne og deres faglige Organisationers Stilling over for den seksuelle Forebyggelse og den sociale Indikation i Abortsystemet.

Oprindelig var Spørgsmaalet om seksuel Forebyggelse og Abortspørgsmaalet et rent Overklasseproblem.

Mændene vilde ikke have Formuen spredt paa en stor Børneflok. Og deres dovne Kvinder blev efterhaanden saa degenererede, at de af Hensyn til Fornøjelser og Flirt ikke ønskede at sætte Børn i Verden, skønt der baade fysisk, aandeligt og økonomisk var rigelige Muligheder for Barnet, dets Opfostring og Opdragelse.

Saa længe dette Spørgsmaal var et Overklasseproblem, sov Lovens strenge Straffebestemmelser og »Damelægerne« med deres fine Klinikker havde gode Dage.

Men efterhaanden, som den tekniske Udvikling og den mere og mere forcerede Udbytning af de arbejdende Masser gjorde Liv og Tilværelse mere og mere usikkert, blev Forplantningsspørgsmaalet ogsaa et aktuelt Problem for Mellem- og Underklassen.

Her var det ikke Fornøjelsessyge og Degeneration, men en sund Forplantningsmoral: ikke at sætte flere Børn i Verden end de kunde forsørge, der var det drivende Motiv for Forebyggelse af Svangerskab og Fremkaldelse af Abort.

Men denne Udfordring overfor den besiddende Klasses Interesse i en industriel Reservearmé og Kanonføde fik Myndigheden og Lovens strenge Bestemmelser til at vaagne op til Handling.

Hele denne Opvaagnen med den forhen radikale Socialist, Renegaten Hr. Steincke, som General for de umenneskelige Kapitalinteresser og reaktionær Profossor er saa aktuelt velkendt, at en Udredning heraf er unødvendig.

Det der interesserer i vor Forbindelse er Lægerne og deres Organisationers Stilling i Sagen.

Lægerne, der ifølge deres Erhverv dagligt stod Ansigt til Ansigt med Virkningerne af de forfærdende sociale Forhold, der drev fattige ulykkelige Kvinder i Armene paa uvidende Abortkvaksalvere eller Selvmishandling, kunde ikke undgaa personligt og menneskeligt i stort Antal at blive paavirket af disse Forhold.

Dette resulterede bl. a. i, at de undlod at anmelde alle disse kriminelle Tilfælde, at de selv i stor Udstrækning foretog Indgreb, naar de fandt, at Kvindens Eksistensforhold eller fysiske og psykiske Virkninger heraf gjorde det forsvarligt at foretage Indgreb.

De sociale Tilstande og deres hele Aktualitet medførte bl. a. Diskussioner inden for Lægernes Kredse og endelig en Afstemning inden for »Alm. d. Lægeforening«, hvor et Flertal af de stemmeberettigede Læger gik ind for den sociale Indikation, d. v. s. Kvindens sociale Nødstilstand som berettiget Motiv til Fremkaldelse af Abort.

Motivet var logisk og klart. Af de fra 6 til 10,000 Tilfælde af Abort, var det enorme Flertal fremkaldt ad kunstig Vej, enten af Kvinderne selv eller af uvidende Kvaksalvere, der ofte affødte livsvarige Lidelser eller Svaghed for Kvinderne. Staaende overfor denne Kendsgerning — at disse Aborter fremtvang presset af de sociale Tilstande ikke kunde undgaas — var der kun en Vej at gaa: at faa saa mange som muligt af dem ind under lægelig Behandling med de mindst mulige skadelige Følger for Kvinderne.

Det samme Resultat kom den nedsatte Svangerskabskommission til efter indgaaende at have undersøgt de herskende Tilstande.

Vi indkredser Spørgsmaalet her, idet vi bemærker, at der hverken fra Lægernes eller Kommissionens Side var Tale om Protest eller Kamp mod de forfærdende Tilstande, der skaber den abnorme Aborttrang.

Nej, der var kun Tale om ved et udvidet Retsmotiv for Lægerne at fri Kvinderne for Kvaksalveriets Lidelser — altsaa en almindelig lægelig Pligt.

Men endogsaa her svigtede Lægernes Organisation Pligten.

Med Hr. Steincke i Spidsen for den mest hvidlevrede Reaktion sattes en Agitation ind, gennemlognagtig og forbryderisk, stridende mod alle Kendsgerninger, menneskelig Fornuft og Kærlighed, med Politiforfølgelse og Domfældelse mod de Læger, der i Praksis stillede sig paa samme Standpunkt, som Lægeforeningens og Svangerskabskommissionens Flertal havde stille sig paa.

Og selv da Retsbevidstheden her i Landet blev voldtaget, ved at de nævnte Læger blev dømt som *[illegible] Forbrydere* og for Aar *frataget deres Erhvervsret*, frembød »Alm. d. Lægeforening« et Billede af den usleste Fejghed ved ikke blot at undlade at protestere, men ved at ekskludere disse Læger af Organisationen.

Vi gentager, at der i dette Spørgsmaal ikke har været Tale om Erhvervsorganisationens uafviselige sociale Pligt til at paatale de Forhold, der samfundsskadeligt berører Erhvervets sociale og moralske Opgave.

Nej, her var i strengeste Forstand kun Tale om at forsvare Lægernes Forpligtelse, men selv her svigtede Lægernes Organisation, og stemplede sig selv som en snæversynet Interesse- og Honorarinstitution blottet for al social Ansvarsfølelse og Moral.

Den nye opmarcherende sociale Masselidelse: Nervesygdommene.

Kampen for Tuberkulosen og Kræftens Bekæmpelse er populariseret gennem fine Foreninger, Pressesnak og mægtige Indsamlinger, der foreløbigt har sat blomstrende Resultater for store Bidragyderes Knaphulsløjfe og knippel Lægeindtægter — men kommerlige Resultater for de Lidende.

Og medens Offentlighedens Opmærksomhed er bunden til denne af alle Autoriteter velsignede almægtige Humbug er en ny social Masselidelse i rivende Fremmarch — *Nervelidelserne*.

Medens mange Sygdomme kun har deres Aarsagsrødder indirekte i de sociale Tilstande, saa gælder det for denne nye Masselidelse, at den direkte opstaar af Eksistensforholdene som disse former sig efter Verdenskrigen.

Den skærpede Konkurrence mellem de enkelte Industriforetagender, der ifølge hele Kapitalismens konstruktive Organisationsform efterhaanden har udviklet sig til en rasende Eksi-

Fortsættes Side 4.

En god Kronik

I Dagbladet »[illegible]« af 28. Juni [illegible]

[illegible]

Kapitulation eller Tilbagetog

Den franske Regeringskrise, som har fundet en — maaske kun foreløbig — Løsning i Ministeriet Chautemps, er fremkaldt af Storfinansen. Kan man tale om en Folkefrontens Kapitulation overfor Storfinancen? Det vil maaske være forhastet, men at en Retræte foreligger er ubestrideligt.

Blums Efterfølger, Chautemps, har ganske vist ogsaa konstitueret et Folkefrontministerium, men af betydelig moderatere Karakter. Blum selv blev degraderet til Viceministerpræsident til Fordel for en Socialdemokrat. Socialdemokraten Auriol, der formelt stod som ansvarlig for den Fuldmagtslov, som Storfinansen ikke vilde godkende, har som Finansminister maattet træde tilbage for en socialradikal mere „upolitisk" Embedsmand. Et Kompromis bebudes mellem Senatet, Storkapitalisternes direkte Repræsentation, og den nye nye Regering. Hvad er dette andet end et Tilbagetog — baade fejgt og betydningsfuldt.

De saakaldte Arbejderparter indenfor Folkefronten har aabent og ivrigt medvirket til Retræten. Blums største Bekymring, efter at han blev styrtet, var at fraraade alle Demonstrationer mod Storfinancens Kup. Roen skulde for enhver Pris sikres. Det stortalende Kommunistparti har indtaget en lignende Holdning. Det afstod fra at mobilisere Parisdistriktets Arbejdere, som det kontrollerede næsten suverænt. Kommunisterne har forresten allerede officielt akcepteret Retrætens Regering. Folkefronten skal bestaa, selv om det bliver i Modsætning til Folkefrontens Program.

Denne Udvikling er saa meget mærkeligere, som Folkefrontspartierne vedblivende har Vælgermajoritetens Tillid. Det viste sig saa sent som ved visse kommunale Udfyldningsvalg forrige Søndag. I to Distrikter i Paris styrkede Folkefronten sine Positioner, og hvad der er betydningsfuldere — den franske Fascismes nye Haab, Jacques Doriot led et sviende Nederlag i sin Hjemstad Saint Denis udenfor Paris. Den samlede fascistiske Liste, som ogsaa optog Doriots Navn fik kun 6500 Stemmer mod Folkefrontens 10,000. Endnu saa sent som ved Kommunevalgene 1936 kunde Doriat — da af Navn oppositionel Kommunist — besejre den forenede Folkefront med et Par Tusind Stemmers Majoritet. Siden da har Folkefronten erobret nye tusinde Stemmer.

Valgsejrene har imidlertid ikke, som det synes, sparet Folkefronten et alvorligt politisk Nederlag, som den har slugt „roligt og værdigt". Storfinansens Vilje har endnu en Gang vist sig stærkere end Folkeviljen.

(Arbetaren)

En Politik bryder sammen

Der er sket det bemærkelsesværdige, at den faglige og politiske Internationale paa et fælles Møde i Paris har erkendt, at den Politik de igennem Maaneder har støttet i det spanske Spørgsmaal har været forkert, at den i Stedet for at støtte og hjælpe det spanske Folk, i dets Frihedskamp, tværtimod har hjulpet dets Fjender, at den saa langt fra at have styrket Demokratiets Stilling, tværtimod har styrket de fascistiske Staters Position.

Den Politik som de to Internationaler har givet deres Støtte og fuldt og helt er gaaet ind for, er den af Socialdemokraten Leon Blum opfundne og af Englands konservative Regering i Praksis udformede Formel om Neutralitet i den spanske Borgerkrig, der fik sit praktiske Udtryk i den saakaldte Ikke-Indblandingsoverenskomst, der tiltraadtes af alle Europas demokratiske Stater og Sovjet-Unionen og af de fascistiske Stater, Tyskland og Italien.

Læren i denne Ikke-Indblandings-Politik er denne: For at hindre, at den spanske Borgerkrig skal fremkalde en almindelig Krig i Europa forpligter de i Ikke-Indblandingsoverenskomsten deltagende Stater sig til at lade den spanske Regering og Oprørerne i Spanien selv afgøre deres Mellemværende. Der maa ikke leveres Vaaben eller anden Krigskontrabande til nogen af Parterne i den spanske Borgerkrig. De frivillige i Spanien skal saa vidt muligt hjemkaldes, og der gennemføres Love i de respektive Lande, der fastsætter strenge Straffe for de frivillige, der deltager i Kampene. For at paase, at denne Overenskomst overholdes, oprettes der et Kontrolsystem til Lands og til Vands.

Det har allerede længe ligget aabent i Dagen, at denne saakaldte Neutralitet er den mest forrygende Humbug, Verden endnu har set. Medens Kontrolsystemet virker effektivt for den spanske Regerings Vedkommende og fuldstændig afskærer den fra at købe Vaaben og Krigsforsyninger i andre Lande saa fortsætter Tyskland og Italien, samtidig med, at de deltager i Ikke-Indblandings Kommitéen i London og Kontroltjenesten i Spanien, at sende Tropper og Forsyninger til Francos Hær. Medens Bilbaofronten paa Regeringsside var næsten blottet for Flyvemaskiner paa Grund af Blokaden, saa tilgik Francos Front samme Sted næsten dagligt nye Forsyninger af Bombemaskiner og Kanoner fra Tyskland og regulære Tropper fra Italien. Medens England og Frankrigs Kontrolskibe samvittighedsfuldt forhindrede, at Bilbao blev forsynet endog med Levnedsmidler, saa kunde tyske og italienske Skibe uhindret losse Krigsmateriel til Franco for Næsen af de engelske og franske Kontrolskibe.

Denne forbryderiske »Neutralitets«politik er blevet gennemført under direkte Støtte fra hele den internationale Arbejderbevægelse. Sovjet-Unionen akcepterede straks Blums Formel om Ikke-Indblanding, og dermed var de kommunistiske Partiers Stilling givet, de gik med Hud og Haar ind for den. De socialdemokratiske Partier greb den med Begejstring, fordi den falder saa godt i Traad med den Borgfreds- og Undfaldenheds Politik, de indrepolitisk driver overfor det kapitalistiske Samfund i deres respektive nationale Lande. Og medens Ikke-Indblandings Kommitéen snakkede i London, og dens Kontrolsystem forhindrede Tilførsler til den spanske Milits i Spanien, opfyldte Hitler og Mussolini Overenskomsten paa den Maade, at de sendte Kanoner og Ammunition, Flyvemaskiner og Tanks, og regulære Troppestyrker til Francos Undsætning. Trods heltemodig Modstand, trods en Tapperhed og Dødsforagt uden lige, bevirkede Manglen paa Vaaben paa Militsens Side, at den blev trykket tilbage paa forskellige Fronter. Malaga faldt. Bilbao faldt. Et direkte Resultat af den Blokade, der med den internationale Arbejderklasses kommunistisk som socialdemokratisk Medvirken blev etableret overfor det demokratiske Spanien.

De spanske Arbejdere har hele Tiden taget Afstand fra denne saakaldte »Neutralitets«-Politik. De har hele Tiden forlangt, at den lovlige spanske Regering skulde have Lov til at købe de Vaaben, den havde Brug for, og for kort Tid siden rettede de en Henvendelse til Arbejdernes Internationale, for at de skulde foranledige denne BlokadesOphør og i øvrigt iværksætte Foranstaltninger, der kunde understøtte de spanske Arbejdere i deres Kamp mod den overmægtige Fascisme. Det er paa Foranledning af denne Henvendelse, at det omtalte Møde i Paris har været afholdt.

Ansigt til Ansigt med Kendsgerningerne, at Kontrollen af Tilførslerne til Spanien, kun betyder en effektiv Blokade af den spanske Regering og erkendende den alvorlige Situation, der derved er opstaaet, for de antifascistiske Fronter i Spanien, har den faglige og den politiske Internationales Bureauer vedtaget en Udtalelse, der indrømmer, at den Politik og den Stilling, de hidtil har taget i det spanske Spørgsmaal har været forkert, og at de nu »tvinges til at handle paa følgende Maade«:

1) at uden Ophør med alle Midler øve Tryk paa Folkeforbundets Regering, for at de i Overensstemmelse med Pagten skal hjælpe den spanske Regering at genvinde sin politiske og territoriale Uafhængighed;

2) at tvinge en Tilbagevenden til den fri Handel, saa at den spanske Regering, hvis Lovlighed er hævet over enhver Tvivl, skal kunne faa de Vaaben, der er nødvendige for Forsvaret af dets Territorie og Rettigheder;

3) at udvide de to Internationalers utvetydige Solidaritetsforpligtelser mod det republikanske Spanien. De to Internationaler opfordrer alle tilsluttede Sektioner til den mest energiske Tilkæmpning af disse Direktiver.

Nu er Spørgsmaalet det, om det skal gaa med disse Vedtagelser, som det er gaaet med saa mange før dem. De reformistiske Internationalers Arkiver er fulde af Resolutioner, der kan fylde mange Bind. Men de er aldrig blevet til andet end Resolutioner, Ord, hvor der aldrig er blevet sat Handling bag.

I den alvorlige Kamp, som de spanske Arbejdere i Dag kæmper mod den fascistiske Invasion, er det ikke Lovprisninger af deres Tapperhed og deres Mod, der kan gavne dem. Det er ikke varme Sympatitilkendegivelser eller platoniske Forsikringer om Solidaritet, medens Nazzister og Fascister alene handler og vore spanske Klassebrødre forbløder.

Den Politik, Internationalerne indtil har fulgt i det spanske Spørgsmaal, er gaaet under, sprængt i Stumper og Stykker af de fascistiske Magters hensynsløse Udnyttelse af Situationen. Det har nok en Gang vist sig, at naar Arbejderne samarbejder med de kapitalistiske Magthavere, saa faar de Støvet i Øjnene. Deres Fejltagelse var, at de troede paa, at de demokratiske kapitalistiske Stater skulde bruges som Basis for en effektiv Kamp mod Fascismen. De har saa længe mistroet og taget Opgaver fra Arbejdernes Organisationer og lagt dem i Statens Hænder, saa de selv ikke mere havde nogen Tro paa Arbejderklassen og dens organisatoriske Styrke. De satte al deres Lid til den kapitalistiske Stat og nu ser de deres Drømme brutalt slaaet i Stykker.

Vil Internationalernes Ledelse nu tage Konsekvensen af deres erkendte Fejltagelse. Begynder de at ane den frygtelige Fare, der truer de øvrige af Europas demokratiske Lande, hvis Fascister og Nazzister faar Lov til at gøre Spanien til deres Bytte og Befolkningen til deres Slaver.

Forstaar de, at det ikke blot er en Frase, men en uomgængelig Realitet, naar Spaniens Arbejdere Gang paa Gang i deres Henvendelser til Europas Arbejdere om Solidaritet siger, at det ikke blot er deres egen Befrielseskrig, der føres paa Spaniens Jord, men hele Verdens, hele den internationale Arbejderklasses.

Konsekvensen maa da blive, at de orienterer sig bort fra Samarbejdet med de kapitalistiske Stater og bygger hele deres Politik paa Arbejdernes Klasseorganisationer. Arbejderne maa ved deres Organisationers Styrke og deres egen direkte Kamp tvinge Regeringen i deres eget Land til at sælge til Spanien, hvad det har Brug for. De maa tage op til Drøftelse, hvilke Midler de kan bringe i Anvendelse for at svække de fascistiske Staters Magtstilling og hindre dem i at sende Undsætning til Franco.

Den internationale Arbejderklasse maa orienteres tilbage paa Klassekampens Grund. Uafhængig og uden Samarbejde eller Hensyn til de kapitalistiske Stater maa de bringe de Midler til Anvendelse som Situationen til enhver Tid kræver for at komme de spanske Arbejdere til Hjælp.

Lad os se om der denne Gang staar Realiteter bag Resolutionerne.

Syndikalisme og Trades-Unionisme

Vi syndikalistiske Arbejdere møder Gang paa Gang hos vore Meningsmodstandere den Opfattelse, at vi Syndikalister ikke har noget historisk Maal, ikke har en Samfundsidé at kæmpe for.

Med andre Ord, man anser den syndikalistiske Bevægelse for en Art moderniseret Trades Unionbevægelse, en politisk kønsløs Organisation, der blot vil frigøre Fagbevægelsen for de politiske Partiers Herredømme, men ellers vil bevare Fagbevægelsen som en statsborgerlig Interesseorganisation inden for Kapitalismen, maaske tilsat lidt radikale Fraser og Metoder i selve 5 Øres-Kampen.

Her er et Punkt, vi syndikalistiske Arbejdere skal passe paa.

Vi skal ikke blot overfor vore mere bevidste Modstandere, Statssocialismens forskellige Skoler, rent teoretisk bekæmpe den-

Økonomi og Forsyningsministeriet.

[illegible]

Kollektivisering af Jorden.

[illegible]

Udenrigspolitiken.

[illegible]

Retsvæsen.

[illegible]

Videnskab og Undervisning.

[illegible]

Offentlige Arbejder.

[illegible]

Deltagelse i Ministeriet.

[illegible]

Hæren.

[illegible]

Forsvarsministeriet.

[illegible]

Syndikalisterne og Krigen i Spanien

CNT fremsætter et Minimumsprogram der skal muliggøre Sejren

[illegible]

Sverrigs syndikalistiske Arbejdere samles

[illegible]

Demokrati og Fascisme under den kommende Verdenskrig

Af Chr. Christensen

V.

[illegible]

Tryk avler altid et tilsvarende Modtryk, og det er tusind Gange lettere at rejse et Folkeoprør, hvor Folket er berøvet sin Frihed, end hvor dette ikke finder Sted. Denne Sandhed er iøvrigt en af Demokratiets [illegible]

[illegible]

Syndikalistisk Ungdomsforening

[illegible]

BRDR. THOGERSEN'S [illegible]

C. 5023 [illegible] Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand

[illegible] Flasker med Navnet „Krystal“ [illegible]

Billige Priser

Godthaabsvej 139 Telf. C. 9135

[illegible]

Fortsættes Side 4

Arbejdsløshedens Svøbe

Hvad kan det nytte at give op i Haabløshed. Lad os samle os til Kamp mod Fattigdommens Forbandelse

[illegible]

Byen efter Arbejde, aldrig en rolig Time, hvor de kan »spænde af« og falde aandelig til Hvile. Hele Livet er et Mareridt for at skaffe Penge til Husleje, Købmand og Bager. De bliver grebet af Haabløshed og er parat til at opgive det hele.

Det er det, der er det mest triste ved Arbejdsløsheden og Fattigdommen, at den ligger sig som en knugende Byrde over dem, den rammer, og fratager dem al Tro og Haab og Trods, forkuer dem og gør dem taalsomme.

Men hvad kan det nytte at give op og føle sig mindreværdig og overflødig, det bliver det jo blot værre af, det er ingen Vej ud af Elendigheden.

Men der findes en Udvej.

De Arbejdsløse maa deltage i deres Fagforeningers Generalforsamlinger og gøre sig gældende der. De maa forlange, at Fagforeningerne bliver sat ind til Fordel for dem. De maa rejse Spørgsmaalet om en Fordeling af Arbejdet, saaledes at der bliver noget til alle Arbejderne. De maa forlange, at Fagforeningerne bliver sat ind i Lønkampen, saa at de for det præsterede Arbejde kan købe sig ordentlige Livsvilkaar. De maa forlange, at saalænge Arbejdsløsheden varer, Fagforeningerne da varetager de Arbejdsløses Interesser overfor Socialkontorerne og skaffer dem en Understøttelse saa de kan leve af den uden alt for store Bekymringer.

Kun gennem deres faglige Organisationer, ved at tvinge dem til at tage sig af deres Sager paa alle Omraader, kan de Arbejdsløse skaffe sig bedre Levevilkaar.

Hvad kan det hjælpe at henvende sig til Rigsdagsmændene eller Borgerrepræsentanterne. De er jo ganske ligegyldige overfor de Arbejdsløses Lidelser. — Eller ogsaa har de ingen Magt til at gennemføre noget.

Har Arbejderne og de Arbejdsløse faaet det bedre nu, hvor de har flere politiske Repræsentanter end nogensinde tidligere, end de har haft det før. Nej, de er i al Almindelighed blevet ringere stillet nu. De har aldrig før levet under saa trykkede og usikre Forhold. Man kommer snart til at stille det Spørgsmaal: Har Arbejderne Raad til at holde saa mange Rigsdagsmænd og Ministre, da de faktiske Forhold jo er det, at jo flere Rigsdagsmænd og Ministre, de faar, des fattigere bliver de.

En Del Arbejdere er allerede kommet til Erkendelse af, at de ikke har Raad til at holde Ministre, det er for kostbar en Fornøjelse, og de er i Stedet for begyndt at interessere sig for deres Fagforening for at se at faa den gjort til en Kamporganisation, der kan varetage deres Interesser.

Ikke alle disse Arbejdere er Syndikalister — ikke endnu — men de har lagt mærke til, at i de Tider, hvor Arbejderne havde nogen Fremgang og skaffede sig bedre Kaar, var det altid gennem Fagforeningerne Fremstødene blev gjort, ligesom omvendt de opnaaede Goder blev snildt op i Tider, hvor Arbejderne ikke interesserede sig for Fagbevægelsen, men gav sig til at hode Ministre. Derfor er det ganske logisk, at de nu kaster sig over Fagforeningsarbejdet og prøver paa igen at gøre dem til Arbejdernes Kamporganisationer.

Men for at dette skal lykkes, er det nødvendigt, at alle Arbejdere, der har erkendt de politiske Aktioners Magtesløshed, deltager i dette Fagforeningsarbejde.

Derfor bort med al Mismod og Haabløshed. Den Klasse, der frembringer alle Værdierne i Samfundet, er ogsaa mægtig nok til at tilkæmpe sig en rimelig Andel af dem.

Genrejsning af Fagforeningerne som Kamporganisationer maa være det Løsen, der samler Arbejderne i den kommende Tid.

Bliv Abonnent paa Bladet

Arbejdsløsheden stiger

Fortsat fra Side 1.

Bestræbelse om at genrejse Fagforeningernes Kampkraft, sætte dem ind i Kampen mod Prisstigningerne ved at tilkæmpe sig en højere Løn, sætte dem ind i Kampen mod Arbejdsløsheden ved at forkorte Arbejdstiden, saa alle kan komme i Arbejde.

Lyt ikke til dem, der gaar rundt og fortæller, at Arbejderne ikke kan opnaa noget selv, men at de skal have andre — enkelte Personer til at kæmpe for sig med Mundlæderet — det passer ikke. Dem der siger det er som Regel Folk, der har skaffet sig et Levebrød paa Basis af de bestaaende Tilstande og derfor er personlig interesseret i at opretholde dem.

Jo, Arbejderne kan netop opnaa noget ved at kæmpe selv, men der fordres Organisation og Solidaritet.

Derfor i Skyggen af den truende store Arbejdsløshed: Arbejdere, saml jer om jeres faglige Organisationer.

Demokrati og Fascisme

Fortsat fra Side 3.

Kapital og ganske simpelt omsætter det udbyttede Folks Arbejdsoverskud i Flyvemaskiner, Kanoner, Tanks o.s.v.

I den fascistiske Diktaturstat er den samme Proces lidt mere indviklet, idet ikke Staten, men Finansherrerne — Overklassen — ejer Kapitalen og bestandig forlanger sig Arbejdsoverskudet tilskrevet.

Jeg bruger Ordet *tilskrevet*, fordi det kort og godt karakteriserer den fascistiske Nations Oprustningsøkonomi, der ret og slet bestaar i, at Kapitalejerne lader Folkets Arbejdsoverskud gaa over i Statens Oprustning, mod at deres Konto godskrives for Beløbet.

At følge Processens indre indviklede Gange gennem den fascistiske Bankordning, er i denne Forbindelse uden Interesse. Hovedsagen er, at Nationalformuen og Nationaloverskudet anbringes i Krigsmaskinen som Statsgæld til den kapitalejende Klasse.

Den fascistiske Oprustning er et mægtigt storkapitalistisk Totalisatorspil, hvor Nationalformuens Ejere som et sidste Haab sætter alt ind paa Krigsmaskinens Staalhest.

Oprustnings Økonomiens Forudsætning og Begrænsning.

Man læser ofte i Artikler og Kroniker [illegible] af Hitlers og Mussolinis for de dejlige brede og lige Autoveje, de har beriget deres Land med.

Skulde man rette sig efter den Snak, maatte man tro, at disse mægtige Autoveje var anlagt for at skaffe de Ar- [illegible]

[illegible]

Disse mægtige Autoveje [illegible] rekte for Fascismens historiske Opgave.

Men netop disse Autoveje kan tjene som Eksempel paa Oprustnings-Økonomiens [illegible] Karakter.

En Dag er Nettet af disse moderne Autoveje færdige. Bygningen af dem kan beskæftige 100 eller 200,000 Mand og vare i Aar, men en Dag slutter det, en Dag er de færdige!

Hvad da?

Man kan muligt kaste den ledige Hær ind paa andre Fronter af Oprustningen, men blive ved at anbringe Millionbeløb i Kanoner kan man ikke. En Dag er der ogsaa Kanoner nok.

Og Kanonerne fremstilles ikke for at anbringe Arbejdsoverskudet i dem og saa lade dem staa og ruste op.

Kanonerne fremstilles for at blive brugt til med Magt at bane Vejen ud til Raastofkilder, Kolonier og Afsætningsmarkeder, og ikke for at lade Kapitalens Profit æde op af Rust.

Her har vi de fascistiske Staters økonomiske Opblomstrings Forudsætning og Begrænsning.

Dens Konsekvens er Krigen.

De fascistiske Stater kan ikke standse sin Oprustning, uden at deres Økonomi styrter sammen og Millioner af Sultedøden tvinges ud i Revolution.

Enten Krig eller Revolution!

Her er intet Valg. Naar Krigsmaskinen er færdig, maa den omgaaende tages i Brug.

Demokratiets Sejr over den sociale Revolution i Tyskland efter Verdenskrigen vil da bære sine Frugter i Millioner unge Mænds blodige Udslettelse af Livet.

Øjeblikket nærmer sig, hvor de blodige Frugter skal høstes.

Hvornaar har de fascistiske Stater fuldført sin Oprustning?

Dette kan der selvfølgelig ikke afgørende svares paa.

Oprustningen har mange Fronter. Og selv om de strategiske Betonveje er færdige og Vaabenproduktionen i alle Former er fuldbyrdet og Fabriksanlægene for selve Krigens enorme Forbrug af Vaaben og Amunition, saa har Oprustningen mange andre Fronter paa Folkeernæringen og Hærforsyningens Omraader som ikke ude fra kan beregnes.

Her kan kun bygges paa tilgængelige Vidnesbyrd.

Man maa her nøje skelne fra Fraserne i Højttalerne i de fascistiske Lande, der baade kan have Adresse ud ad og ind ad til i Bluf og Agitationsøjemed, og de afgørende Realiteter.

Hr. Gøbbels Skraal og Hr. Görings og Mussolinis kraftige Armbevægelser og demonstrative Muskelopvisninger maa man ikke overvurdere.

Man kan næsten bedre aflæse Modningsforholdet i den fascistiske Oprustning af de demokratiske Landes Handlinger, der er mindre generte.

Frankrigs og Englands mægtige altomfattende Oprustning i rasende Tempo kunde tyde paa, da man maa forudsætte, at disse Landes Regeringer ved nøje Besked med Modningen af de fascistiske Staters Oprustning, at denne er ved at være fuldbyrdet.

Man kan ogsaa dømme en Del af den internationale Politik.

Siden det fascistiske Italien rejste Oprøret i Spanien, har den internationale Politik ofte dirret i Feber.

Englands og Frankrigs Eftergivenhed overfor den fascistiske Anmasselse i det spanske Oprør maa i nogen Grad tilskrives Frygten for den sociale Revolution efter en demokratisk Sejr — men ikke helt!

Spaniens Miner indeholder alt for dyre Raastoffer til Krigsbrug, til at England og Frankrig kan taale dem som Bytte for Italien og Tyskland.

Englands bestandige *„vigen af"* for den fascistiske Agressivitet kan ogsaa tydes hen til, at dets Oprustning ikke har været tilstrækkeligt fremskreden. Den nye Rigsministers Forsikringer om, at Englands Politik kun havde været præget af at bevare Freden, staar først i sin rette Belysning, naar man tilføjer: indtil England er stærk nok til at tage Krigen!

Udenrigsministerens Indlæg ved samme Lejlighed gjorde indirekte denne Tilføjelse.

Men om de demokratiske Stater i en følgende Artikel.

For de fascistiske Stater tegner Forholdet sig sikkert saaledes, at Italien [illegible] Oprustningens Byrde, medens Tyskland endnu mangler et Stykke Vej i at være moden for Krigens Eksplosion.

Tyskland har trods alt været langt mindre agressivt i Spaniensspørgsmaalet end Italien, [illegible] Tysklands [illegible]

[illegible] Affære [illegible] Tyskland [illegible] den demokratiske Verden!

Karakteristisk for den italienske Fascismes [illegible] til Krigen er, at et af Mussolinis Blade, Milanobladet »Popolo d'Italia« i Anledning af Italiens og Tysklands Optræden i Spanien for et Par Dage siden skrev følgende:

»Skulde det imidlertid ske, at England og Frankrig føler Lyst til at reagere, vilde det paa Baggrund af Englands militære Mangler og Frankrigs indre Svaghed ganske afgjort være tilraadeligt at skride til en Krig nu i Stedet for at vente til et Tidspunkt, der i højere Grad vilde passe vore Fjender.«

Denne aabenhjertige Udtalelse siger sikkert Sandheden som den er: Italien er parat, Tyskland mangler ligesom England lidt endnu. Frankrig og Sovjet-Rusland er klar til at tage mod Slaget, naar Tysklands fascistiske Økonomi eksploderer i sin Forudsætning: Krigen.

(Forts. i næste Nr.)

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

Fortsat fra Side 2.

stenskamp mellem Nationerne, har i første Linje udviklet en Rationalisering af Teknik og Arbejdsmetoder, der tilsammen har sat Arbejdstempoet op til en saadan Højde, at det sprænger det normale Menneskes Nervesystem.

Hvad der før kun gjaldt bl. a. for Odaværkerne i Norge og særlige giftige kemiske Industriforetagender rundt i Verden, at Arbejderne kun kunde udholde at arbejde der fra 6 til 10 Aar, det gælder i Dag for store Dele af den alm. rationaliserede Industri.

Samler- og Transportbaandet transporterede Arbejdernes Nervestof ind i Varemasserne.

Fordfabrikkerne betaler i 7 a 8 Aar Arbejderne en god Aarsfortjeneste for deres Nervestof for Resten af Livet.

Konfektionsfabrikkernes og Tekstilfabrikkernes Transportbaand og elektriske Symaskiner skaber Millionfortjenester til Aktionærerne, men ogsaa Tusinder nerveslidte hysteriske Kvinder i Arbejdshjemmene. Havde *Thomas Hood* levet i Dag var *»Sangen om Skjorten«* blevet endnu mere smertelig anklagende!

Og dog er det forcerede Arbejdstempos direkte Ødelæggelse af Nerverne maaske kun den mindste Del.

Det forcerede Forbrug af Arbejdernes Nervestof finder kun Sted for at spare Arbejdskraft.

Denne »Sparsommelighed« ytrer sig igen i en industriel Reservearme, eller maaske rettere i en Arme, der ingen Brug er for.

De Livsvilkaar, de Arbejdsløse bydes, er saa brutaliseret og haardhændede, at deres Nerver tyndslides og for Tusinders Vedkommende helt ødelægges.

Deres Tilværelse er et bundløst Hav af Nervøsitet, Humørsyge, Desperation og sjæleligt Sammenbrud indtil Melankoli og Vanvid.

Og de Børn, de avler, mærkes for Livet af Forældrenes sociale Lidelse.

Men ikke blot Arbejderne rammes af den nye Tids Lidelse.

Eksistenskampen er paa alle Omraader saa skærpet og forceret, at selv den almindelige Mellemklasse ogsaa rammes af Tidens hektiske Feber i Nervøsitet og Rastløshed.

En nervøs Bondemand? Javel, han findes i Dag i Tusindtal i Landarbejder, Husmands og Smaabondehjem, skabt af den almindelige Krises Tusinder søvnløse Netters Spekulation over Problemet *at klare Eksistensen!*

Vi skal i en kommende Artikel gøre op, hvad Lægerne har foretaget sig overfor denne nye fremstormende sociale Tidslidelse, hvis Fortrop af Ofre allerede fylder deres Venteværelser, Rekonvalescenthjem, Nerveklinker, Sindssygeafdelinger, Hospitaler og Fængsler til Overflod.

Barnet taler til dig

Da Telegrammerne om Bilbaos Overgivelse i sidste Uge gik ud over Verden, gengav Radioens Højttaler det ogsaa i den baskiske Børnelejr ved Southampton i England Meddelelsen.

Da Børnene hørte, hvad der var sket, gik flere Hundrede fra Sans og Samling, og halvt vanvittige flygtede ca. 350 i sanseløs Flugt bort fra Lejren og gemte sig i de omliggende Skove.

I Løbet af Natten fandt man ved Hjælp af Fakler ca. 200 af dem, og man haaber, staar der i Telegrammet, at Sulten vil drive Resten ca. 150 Børn frem af deres Skjulesteder.

Massehysteri, kalder man Børnenes sorgsprængte Fortvivlelse.

Vel, kald det for os, hvad man vil.

De Børn er ikke af vor Klasse. De er rige katolske Overklassebørn, Børn af de reaktionære Baskere, der har stillet vore Meningsfæller op ad Muren og myrdet dem — ogsaa de havde Børn.

Med det forhindrer os ikke i at forstaa disse stakkels Baskerbørns Fortvivlelse indtil Vanvid, da de hørte, at deres elskede Forældre nu blev myrdede paa deres Flugt af Blodhunden Francos flyvende Maskingeværer.

Kære Kammerater, Arbejderfader, Arbejdermoder, tag i denne Stund jeres Børn ind til jer og fortæl dem om disse Baskerbørns dybe Fortvivlelse over Forældrenes Skæbne.

Lær jeres Børn at hade det kapitalistiske Røvbegær, der tvinger Menneskene ud i Krig og Drab. Lær jeres Børn at elske alle Menneskers store kærlige Fællesskab, Socialismen! Plant Altroismens almene Menneskelighed saa dybt i deres Hjerte, at ingen Skolelærer, Præst, Politiker eller Officer eller nogen anden Morder af den dybe menneskelige Fællesskabsfølelse kan udnytte den!

Bliv ikke en tollerent Daare — en Medskyldig!

Kom og vær med i Kampen for af vore Børn at skabe en Ungdom, en uovervindelig villende Ungdomshær, der af Jorden udrydder Klassesamfundet og al dets blodige blinde Menneskeslagtning.

Syndikalist.

Hjemmeføding

En Mand kom forleden ind til os og forklarede, at han ikke vilde være Abonnent paa »Arbejdet«, fordi Bladet skrev for meget om Spanien.

Han argumenterede iøvrigt videre, at de fleste Arbejdere var lede og kede af det »Spaniens-vrøvl«, saa hvis vi vilde gøre os Forhaabninger om Fremgang for Bladet, maatte vi ophøre med at skrive om Spanien.

Vi prøvede paa at forklare ham, at det der i disse Maaneder skete i Spanien havde større Betydning for Arbejderne i Danmark, end det der skete inden for dansk Arbejderbevægelse.

Men dette kunde han umuligt fatte.

At Kampen i Spanien hvad Dag det skal være, kan blive Anledning til en ny Verdenskrig og derpaa følgende social Revolution, og selv om dette ikke skete, at de Erfaringer, vi i Dag høster af Oprørets forskellige Farcer i Spanien, har den største Betydning for Europas Arbejdere i de nærmeste Aar, kunde han slet ikke indse.

Men tilbage staar den Kendsgerning, at der foruden denne stakkels aandsfattige Hjemmeføding sikkert i vort Land findes mange Tusinde af hans Slags, hvis Horisont er saa indemuret, at de tror, at Danmarks Arbejdere i det snart kommende Verdensopgør faar Lov uanfægtet at leve deres fredelige Tilværelse videre.

De vil vaagne op til en frygtelig Virkelighed!

Men vi, der er klar over, hvad der venter ogsaa Danmarks Arbejdere, vi bør regne med, at mange af disse Tusinder, der nu sover Hjemmefødingens Søvn, forinden kan vækkes, saa ikke Begivenhederne overrasker Danmarks Arbejdere og løber dem over Ende med det samme.

I samme Øjeblik, Europas Stormagter tørner sammen, har vi Fascisme og kapitalistisk Diktatur over hele Verden — ogsaa her.

Det har derfor den største Betydning, at saa mange som muligt af Arbejderne bliver bekendt med vore Spaniens-Artikler.

I Henhold hertil opfordrer vi Bladets Læsere overalt paa Arbejdspladser, i Spisestuer og ved andre Lejligheder at opklæbe eller oplæse disse Artikler og bringe Spørgsmaalet under Diskussion. Ligeledes opfordrer vi til at sende Venner og Bekendte disse Artikler.

Det har den største Betydning, at Kendskabet til dem faar den størst mulige Udbredelse blandt Arbejderne.

En Anerkendelse

De svenske unge Syndikalister har i deres store flot udstyrede Midsommer-Nummer optrykt hele 4 Artikler fra „Arbejdet".

Det er os en Glæde at konstatere, at ogsaa vore unge svenske Meningsfæller sætter Pris paa Stoffet i vort Blad.

Bliv Abonnent

FODTØJ

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par

billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4. Telf. Amager 2676 x.

Husk den billige Skomager

Blaagaards Plads 19.

laver alt godt, billigt og præcist

Herresaaler Kr. 4 50 og 5 00

Damesaaler & Hæle 3 50 og 4 00

Telefon Nora 327 y

Fremvisning af Annoncen giver 10 % Rabat

Ærbødigst A. Davidsen

FORSKELLIGT

Amagers billigste Urmager!

Amg. 8630 — Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.

Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"

Todesgade 6

Pølsekro & Billard

Husum Møllekro

Carl Olsen. Bella 14

Frederikssundsvej 350.

Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte. »Kramolin«, Rosenvængets Allé 8. Øbro 6016. Øbro 6316.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, speciel Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.

Fast kvindelig Medarbejder.

Alle Hverdage Kl. 10½—12.

Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.

J. H. LEUNBACH

Bidrag til „Arbejdet„

H. S. 0.50 — Malernes Klub 2.00 — J. B. 1.00 — A. Dupont 0.50 — V. H. 0.70 — Poul 1.50 — Holger 2.00.

Med tidligere indkommen Kr. 1230.97

Ansvh. Redaktør CHR. CHRISTENSEN

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK

15 Øre.

No. 28. | Fredag d. 9. Juli 1937 | 2. Aarg.

Vej og Vold

Jeg er egentlig Anarkist!

Hun saa paa mig et Øjeblik med store spørgende Øjne.

Saa gled Ansigtet over i et stort Smil, idet hun sagde: »Nej, lad vær med den, jeg kender Dem, De nænner jo ikke at gøre en Kat Fortræd!«

— — —

Hun var en ung Arbejderhustru, ikke særlig moderne, hun læste ikke »B. T.« og malede ikke Negle. Hun syede selv Tøjet til sine to Smaaborn og fulgte godt med i Verdensbegivenhederne i Dagspressen.

Vi sad og talte om Spanien, da jeg kom med den »rædselsfulde« Bemærkning om, at jeg egentlig var Anarkist!

Saa snakkede vi »*Anarkisme*«. Hun anede ikke, hvad det var, hvad Ordet betød, eller at der var forskellige ideologiske Skoler inden for Anarkismen. Nej, det vidste hun ikke et Ord om.

Men hun vidste fra Dagspressen aldeles afgjort, hvad en Anarkist var.

Det var da en Bombekaster, en Snigmorder, en Sadist, der ingen Maal havde, en Oprører mod alt og alle, der blot glædede sig ved at ødelægge og myrde sine Medmennesker!

I denne Henseende var hun fuldt ud moderne. Fuldstændig *uvidende*, men havde alligevel en fuldstændig færdigsyet Mening saa afgrundsdyb løgnagtig, at en Tilrettevisning næsten var haabløs.

Vor lille Samtale endte i et Kompromis. Hun lovede mig at læse tre Bøger af *Krapotkin* som jeg sendte hende Dagen efter: »*Erobringen af Brødet*«, »*Gensidig Hjælp*« og »*En Oprørers Ord*.«

— — —

I Gaar talte vi sammen igen. At sige hun var fuld af Begejstring er banalt. Hun var saa inderlig fyldt med Oplevelsens Glæde som alle ærlige intelligente Mennesker har gennemlevet ved Samvær med Krapotkin, den store Anarkist, den største og mest menneskelige Gestalt, vor moderne Tid har frembragt i den socialistiske Verden.

Hun citerede og fortalte saa Glimt af hans intense Forskerblik, hans dybe Menneskekærlighed og vældige favnende Vidsyn forplantede sig til mig som Mindelsen om en dyb Ungdomsglæde.

Men saa sagde hun: »Men Krapotkin var da ikke Anarkist!«

— — —

Saa uendelig svært er det at nedkæmpe de Løgne, Partierne daglig forgifter Massernes Tankeliv med.

— — —

Anarkisme er ikke og maa ikke være, hvad dens Skabere og Tilhængere siger den er, men hvad dens Fjender hæfter paa den af Løgn og Smuds.

— — —

Og de politiske Partier, hvis Fortid og Nutid er plettet af Vold, af aandelig Tyranni, plettet af Modstanderes Blod alle uden Undtagelse, de kan ikke med Sandhed sige, at dette klæber ved Anarkismens Tilhængere.

Tværtimod saa er Anarkisterne bestandig faldet som Ofre for deres egen Fredsælhed og Tollerence, og er blevet Martyrer for Partifanatismens bloddrukne Terror.

— — —

Se til Spanien.

Over et Hundrede anarkistiske Kammerater er nu faldet som Ofre for Stalinisternes Snigmordertjeka, og de har ikke i ét Tilfælde øvet Gengæld.

Og glem ikke, at de kunde gøre dette. Glem ikke, at de f. Eks. i Katalonien har langt den største Del af Arbejderne bag sig, og paa en eneste Nat kunde tage tusind Gange Hævn for de blodige Forbrydelser, der er udøvet mod deres hengivne Kammerater!

Men de har ikke gjort det, og vil ikke gøre det.

Og saa lumpne er Partierne, at de ikke blot benytter sig heraf og fortsætter Snigmordene og Forfølgelserne, men telegraferer ud over Verden, at Anarkisterne er Snigmordere og Forbrydere.

— — —

Og sig ikke, at jeg er uretfærdig, naar jeg hævder, at disse Kendsgerninger er i dybeste Overensstemmelse med Partiernes og Anarkisternes Ideologi.

Alle politiske Partier vil erobre Magten og bruge den til at trykke alle andre Mennesker ind under deres Herredømme.

Deres Maal er Slaveri, deres Vej er Vold!

Det er ligegyldigt, hvilken Maske de bærer alle tilsølet af Menneskeblod.

Pariserkommunen, Verdenskrigen, Noske, Ukraine vidner alle om de eksisterende politiske Partiers blodige Umenneskelighed!

Kun Anarkisterne og Syndikalisterne vil ikke erobre Magten. De vil kun Menneskets Frihed paa Fællesskabets Grund.

Men netop, fordi de vil en Menneskehed fri for ethvert Aag af socialt og aandeligt Slaveri, betragter alle politiske Partier dem som deres fælles uforsonlige Fjende, som de ved Løgnens og Snigmordets Vaaben er enige om at udrydde!

Og saa dybt er Løgnen trængt ind i Massernes Bevidsthedsliv, at den unge Arbejderhustru, der første Gang møder Anarkismens menneskekærlige Væsen i Fornuft og Frihedslængsel, saa dyb og rig, at det har vakt Genklangstoner i hendes egen ufordærvede Sjæl, protesterer: Krapotkin er ikke Anarkist!

— — —

Og Skægten skal betale dyrt for Løgnens Besættelse.

Anarkismens og Syndikalismens Idéologi har talt saaledes til Verdens Arbejdere:

»*Arbejdets Mand vær paa Vagt,*
og bliv viden om din Magt.
Alle Hjul de vil staa stille,
om din stærke Arm det vilde.«

Ja, Verdens Arbejdere kunde overfinde Kapitalismen, kunde standse Krigen ved fredeligt at lægge Armene over Kors.

Men Partierne har myrdet denne Tro paa Klassens Magt. De har opdelt og splittet Klassen i indbyrdes hadefuld Fanatisme, og i Dag opgejler de i Frihedens, Fredens og Demokratiets Navn de internationale Arbejdere mod hinanden.

Snart skal Millioner unge Mænd betale med deres Liv for denne historiske Forbrydelse, hvis Ideologer og Vej er er blodig Vold.

Eli.

Den faglige Internationale og 40 Timers Ugen

Den faglige Internationales Generalraad i Warszawa drøftede i Lørdags Spørgsmaalet om Indførelse af 40 Timers Arbejdsuge i alle tilsluttede Lande. Der var almindelig Enighed om, at man i alle Lande burde skærpe Kampen for Kravets Gennemførelse.

Nu venter vi at se, hvorledes det danske Medlem, D. s. F., opfatter denne Skærpelse af Kampen.

„Soc. Dem."s Praleri med det offentlige Arbejde

Et godt Eksempel paa hvorledes den offentlige Samvittighed lulles i Søvn

I »Soc.-Dem.« Tirsdag den 6. Juli findes en Artikel med stærkt fremhævet Overskrift paa Bladets Forside, der fortæller Læserne om et Kæmpeprojekt, om Udvidelsen af Strandvejen nord for Rungsted, hvor Vejen paa en Længde af 26 Kilometer skal udvides fra 8 til 16 Meters Bredde. Til Arbejdet er bevilget 500,000 Kr., og der vil nu blive fri Badestrand ud for Gaarden Sofienborgs Jorder. Bladet slutter sin Omtale med, at Offentligheden vil forstaa, at dette store Arbejde vil skaffe en Mængde Arbejde til Egnens Befolkning.

Lad os for en Gangs Skyld se lidt nærmere paa en af disse mange Artikler, der med Mellemrum »oplyser« Offentligheden om den store Betydning, disse Arbejder har i Kampen mod Arbejdsløsheden.

Lad os først oplyse, at det ikke drejer sig om 26 Kilometer Vej, hvori denne halve Million Kroner skal begraves.

Den omtalte Vejlængde fra Begyndelsen af »Sofienborg«s Jorder til et Stykke syd for Nivaa udgør ikke 26, men højst 3 Kilometer! Det er jo ingen lille Forskel mellem Bladets »Oplysning« og det *faktiske* Forhold!

Bevillingen paa de 500,000 Kr. er flere Maaneder gammel og Folk paa Egnen, der gerne vilde have »et Job«, har længselsfuldt gaaet og ventet paa, at der skulde ske noget.

Først i de to sidste Maaneder er der virkelig sket noget. Der er imellem kommet nogle Biler og har aflæsset Kantsten og derved gjort den smalle Vej endnu smallere og mere livsfarlig for Trafikanterne.

Men Arbejde til Egnens Arbejdsfolk? Jo, hør nu her!

Der har i de to sidste Maaneder enkelte Dage gaaet en — siger og skriver *een* — Arbejdsmand og jævnet de Læs Affaldsjord ud mod Stranden, enkelte Biler kom med.

Det er efter flere Maaneders Forløb, alt hvad Egnens Befolkning endnu har set af Arbejdet ved »Kæmpeprojektet«.

Nu meddeler Bladet, at Licitationen over Jord- og Strandsikringsarbejdet har fundet Sted, og det laveste Tilbud paa 269,000 Kr. nok faar Arbejdet, som skulde fuldføres Efteraar og Vinter, medens den egentlige Vejbelægning — som udføres af Amtet selv, først skal finde Sted næste Aar.

Af disse Oplysninger ser vi først, at et privat Entreprenørfirma skal tage Kæmpefortjenesten hjem paa et Stykke Arbejde, der ikke er mere Ben i, end at Ar-

Fortsættes Side 4.

Frankrig leverer Tropper til Franco

Af de sidst ankomne 30.000 afrikanske Soldater er de 20.000 hvervet i de franske Kolonier i Afrika

Franco har i den allersidste Tid faaet 30,000 nye Soldater fra Afrika. De 10,000 af disse er blevet hvervet i det italienske Libyen, hvilket ikke forbavser, da Mussolini jo i Forvejen er Storleverandør af Kanonføde til Franco. Resten — altsaa 20,000 afrikanske Krigere er blevet hvervet i de franske Kolonier i Afrika.

Det er en højst besynderlig Maade den franske Folkefrontsregering derved viser sin Sympati overfor det af Fascister og Nazzister betrængte demokratiske Spanien. Først sørger denne Regering for, at der bliver iværksat Blokade over for den spanske Regering af Vaaben og Krigstilførsler, medens de sikrer Franco rigelig Tilgang af saavel Soldater som Krigsmateriel, og derefter, hvor det demokratiske Spanien befinder sig i en særlig kritisk Situation, tillader den uden videre Francos Agenter at rekruttere Mandskab til hans decimerede Armé fra de franske Besiddelser i Afrika.

Det er vel nok en køn »Folkefrontpolitik«. Og kan man kalde det Neutralitet og Ikkeindblanding.

Da man fra Regeringsside i Spanien sidste Sommer overvejede at rejse et Oprør i spansk Marokko for at rejse Marokanernes Uafhængigheds-Trang mod Franco, nedlagde den franske Folkefrontregering bestemt Protest mod disse Planer i Madrid, fordi de frygtede, at Oprørsbranden skulde brede sig til det franske Omraade.

Den franske Folkefront afslører sig mere og mere som et Instrument til Beskyttelse og Bevarelse af det kapitalistiske Samfund paa alle Omraader.

FLERE DØDSDOMME I TYSKLAND

Fra Stutgart kommer der Meddelelse om, at fire nye Dødsdomme er blevet afsagt. Blandt de dødsdømte er ei Kvinde, Moder til et Barn. De øvrige Tiltalte i Processen idømtes lange Tugthusstraffe, bl. a. blev Arbejderen Krøtzinger idømt 12 Aars Tugthus. Navnene paa de dødsdømte er endnu ikke kendte, da denne Proces ogsaa førtes for lukkede Døre og den strengeste Bevogtning fra det politiske Politis Side.

Antallet af kendte Antifascister, som nu sidder i de tyske Dødsceller, mange gennem flere Aar i kvalfuld Venten, at de naar som helst kan blive ført til Bødelen, er dermed steget til 19. Foruden de ovenomtalte og de sidst i Maddalenaprocessen dødsdømte, er følgende Antifascister dømt til Døden:

Poul Zimmermand, Bruno Schroters, Helmuth Schwers, Bruno Plantz og Walter Schulz, alle fra Neuköln, Rich. Holzer, Erich Krüger, Poul Grosh og Walther Garband fra Berlin. Winkler og Bartil fra Chemnitz, Poul Morgen fra Malchow og Wilhelm Renn fra Zorndorff.

Det er karakteristisk for alle de Dødsdomme som er afsagt over de her nævnte Antifascister, og som kun er dømt for deres antifascistiske Anskuelser og Virksomhed, at intet er blevet meddelt Offentligheden. De er blevet arresteret i Stilhed og i Hemmelighed stillet for »Retten«. Uden Tvivl findes der endnu en Mængde dødsdømte, paa hvem man slet ikke kender Navnene. Intet bliver offentliggjort før de røde Plakater offentlig meddeler, at den eller den Antifascist er blevet henrettet.

Mod dette blodige Herredømme, der udøves af Hitlers Drabanter over det ulykkelige tyske Folk maa der rejses en Verdensopinion for at faa gjort en Ende paa alle disse Mord paa Uskyldige. Det er frygteligt at tænke sig, at et saadant blodigt Voldsherredømme kan eksistere i en saakaldt civiliseret Verden, uden at Menneskene reagerer derimod.

STALINS PARADIS

22 Jernbanearbejdere myrdet i Wladiwostok

Et Moskva-Telegram meddelte forleden, at den militære Højesteret i Wladiwostok havde dømt 22 Jernbanefunktionærer til Døden, og at Dommen med det samme var eksekveret.

Grundlaget for Dommen var den stereotype for alle Stalins-Klikens Ofre: Trotskisme, Terrorisme og Spionage til Fordel for Japan.

I Øst-Rusland er det for Japan, i Vestrusland er det for Tyskland, Ofrene spionerer, men for alle Ofrene gælder Trotskisme og Sabotage som en fælles Motivering for Myrderiet.

Og nu griber dette altsaa dybere ned.

Først var det jo den øverste Top af Partibureaukratiet, det gik ud over. Saa blev Livet blæst ud af næsten alle udenlandske Kommunister, der arbejdede som Funktionærer i Komminern.

Da Stalin saaledes havde overbevist Verden om, at den øverste Top af »Proletariatets Diktatur«, Fortroppen for Verdensproletariatet, ikke var andet end Samling ryggesløse Kriminalforbrydere, en Bande fejge Slyngler og Svinehunde og andre Kulturbegreber fra Moskva-Radio, saa kom Turen til en Række høje Partifunktionærer i Provinsen og Folkekommissærer og Diplomater, derefter fulgte en lang Hale af industrielle Bureaukrater, og derefter en Række Generaler og flere Hundrede Officerer og Underofficerer, og nu er man altsaa officielt naaet ned til Arbejderne.

Man faar egentligt et sært Indtryk af Systemet i Sovjet-Unionen. Thi er det sandt, hvad Stalins Kreaturer paastaar, at alle disse Henrettede er nogle store Skurke, hvis Handlinger kun Døden kan sone, saa maa Systemet med Partidiktaturet være en fuldkommen Forbrydelse, og er det Løgn, hvad man angiver og hele Myrderiet er Udslag af Klikekampe, saa er Systemet ligesaa forbryderisk.

Den sidste Antagelse er sikkert den rigtigste. Stalin er ganske lige til ved at forvandle det raadne Partidiktatur til et personligt Klikediktatur.

Det er et farligt Job med de voldsomme Midler, han anvender, og en Dag for eller senere hører vi nok, at Stalin er blevet et trotskistisk Svin, en Landsforræder, en fejg Hund — og at han er henrettet af en ny Blodhund.

Det store russiske barnlige Folk, der i Kraft af den tekniske Udvikling har faaet lidt bedre Livsvilkaar end før stiller sig meget fornuftigt paa det Standpunkt: *Lad Rakket bare myrde hinanden, efterhaanden vil det vel tynde ud i dem!*

Og der er vel i Øjeblikket ikke andet at gøre. Men griber Myrderierne om sig blandt Arbejderne i større Stil, da vil den Kraft begynde at gro, der skal rense Sovjet-Unionen for Diktaturets Gifssvamp.

Og gid det snart maatte ske. Som det er nu, er det en Skandale for hele Verdens Arbejderklasse.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

VI.

Vi skulde i denne Artikel først se nærmere paa, hvad Lægerne foretager sig over for den store nye sociale Tidssygdom Nervelidelserne.

En Sygekasselæge, der besørger 48 Patienter paa 1½ Time.

Nedskriveren af disse Linier skulde en Dag til min Sygekasselæge. Denne har Konsultation fra Kl. 10 til 11. Da jeg kender de overfyldte Venteværelser og ikke kunde naa derop lige til Kl. 10, ventede jeg til Kl. 10,45. Jeg fik Nummerplade 42, og det store Venteværelse var endnu fuldt af ventende Patienter. Jeg gik en Tur paa et Kvarterstid og ventede ca. et Kvarter inden jeg saa kom ind og blev »undersøgt« og *besørget pr. Ekspres*. Da jeg gik, sad der endnu 6 Patienter.

Jeg blev saa interesseret i Spørgsmaalet, at jeg ventede til den sidste af disse 6 kom ud af Gadedøren. Da var Klokken 11,37.

Paa 1 Time og 37 Minutter havde denne Læge »undersøgt« forhørt og skrevet Journal og Recepter til 48 syge Mennesker. Det var lige 2 Minutter pr. Patient.

Det er muligt, at dette oplevede Tilfælde fra 1936 er særlig grelt, men som lidende af en kronisk Lunge og Hjertelidelse har jeg to og tyve Aars Erfaring fra disse overfyldte Venteværelser med Ekspresbesørgelser af syge Mennesker, der hver især havde Krav paa en samvittighedsfuld og meget nøje Undersøgelse, men som behandles med et Par Spørgsmaal og en Recept — og saa *den næste!*

For nogle Maaneder siden begravede vi en Kammerat, der efter to store Operationer og Maaneders usigelige Lidelser var død af Kræft. Denne Mand, der maatte af Sted i sin bedste Alder, var i Aarevis af hans Sygekasselæge behandlet med Mavepulver og Nervemedicin, indtil han ikke kunde mere, og Lægen maatte til at undersøge ham grundigt. Paa Hospitalet fjernede man en Kræftsvulst paa et lille Barnehoveds Størrelse — og saa Døden.

Disse to enkelte Eksemplarer kan sidestilles med Tusinder andre. Hele den eksisterende Sygekasselægebehandling er en enestaaende oprørende Forbrydelse mod Befolkningen. Den giver paa den ene Side vældige Aarsindtægter for Receptfabrikanterne, og Kirkegaardene en aarlig Forsyning af Ofre, der kunde være sparet.

Lægernes Stilling i denne deres Samfundsvirksomhed er fuldkommen *asocial!* Det eneste Offentligheden hører fra dem og deres Organisation er, naar deres Honoraroverenskomst skal fornyes.

Sygekasselægernes Behandling af den nervesyge Befolkning er forrygende Humbug til Gavn for Arkanafabrikerne

Man kan roligt gaa ud fra, at den Sygdom, der i Dag tæller de fleste Ofre blandt Byernes Befolkning er Nervelidelserne. Det samme er Forholdet i Sygekasselægernes Klientel.

Dette Klientel, som det forcerede Arbejdstempo og den skærpede Eksistenskamp stadig skaber og forøger, kommer til Lægerne og klager over Uligevægtighed, Hidsighed, Søvnløshed, Hysteri, Melankoli og hele Rækken af Sindslidelser, der repræsenterer forslidte eller ødelagte Nerver — paa forskellige Stadier.

Hvad gør Lægerne ved alle disse Ulykkelige?

De fylder dem med »beroligende« Pulvere, Piller og Medicin, der reelt og generelt set ikke er andet end en storstilet Arkanahumbug.

Mavebitrenes og Livseleksirenes store Sukces i sin Tid beroede paa, at de fjernede de Smerte- eller Ubehagsfornemmelser en Sygdom fremkaldte — men de fjernede ikke Sygdommen.

Mavekartar eller -Saar bevirkede, at Føden ikke blev fordøjet og derfor ikke blev lukket ud i Tarmen. Føden gik i Gæring i Mavesækken og frembragte derved Kvalme og Hovedsmerter.

Mavebitterens Alkohol bevirkede, at Mavesækkens Udhungringsmuskel slappedes og den forraadnede Føde gled ud i Tarmen. Derved forsvandt Kvalmen og Hovedsmerterne, d. v. s. *Virkningen* af Sygdommen med *ikke selve Sygdommen!*

Tværtimod saa fik Sygdommen — ved dette Bedrag — Lejlighed til at æde sig dybere og dybere ind i Mavesækkens Væv og en alm. Mavekathar fik Lejlighed til at blive kronisk.

Naturen reagerer mod de fleste Sygdomsangreb og gennem Smertefornemmelse i Hjernens Cellegruber giver Menneskets Bevidsthed om, at noget er galt.

Den sande Lægekunst gaar ud paa gennem disse Smertefornemmelser eller andre Symptomer at finde Aarsagen til Smerterne (Sygdommen) og fjerne den og dermed Smerten.

Kvaksalvernes Arkanavirksomhed fjerner kun Smerterne, men ikke Aarsagen, selve Sygdommen.

Den af Sygekasselægerne drevne Behandling af Tidens Hærskarer Nervelidende er i det store og hele samme fordømmelige Humbugsvirksomhed.

De fylder i forskellige Former de arme Patienter med Giftstoffer, der døver Smerterne eller døver Bevidstheden om disse og hindrer de forskellige Udslagsformer af de syge Nerver, men al det bedøvende Gift de ordinerer helbreder ikke Nerverne, ophæver ikke Sygdommen.

Det meste af dette Arkanastof er som alle andre Stimulanser og Giftforbrug, det skal øges mere og mere for at dulme den faktiske Sygdoms Udslag.

Ved Sygdommens enorme Udbredelse og ved Lægernes Receptvirksomhed er opstaaet mægtige Arkanafabriker med blomstrende Afkastning til Kapitalen og mægtige Fortjenester til de priviligerede Forhandlere, Apothekerne, der tjener Formuer paa Omsætningen af dette værdiløse og skadelige Skidt.

Vi siger *skadelig*, thi det sløver og nedbryder Mennesket paa anden Maade uden at helbrede det.

Paa de saakaldte Reconvalescenthjem, hvor ofte over Halvdelen er Nervepatienter, fyldes de med bedøvende Gift ofte i en saadan Grad, at de gaar rundt halvbedøvede og aldrig er normale.

Her er et Eksempel fra en saadan Anstalt.

En melankolsk Nervepatient fik foreskrevet et Pulver tre Gange daglig. Det første Pulver berøvede ham i den Grad, at han gik sløvet rundt hele Dagen. Ti Dage senere kunde han daarlig holde Sløvheden vedlige med tre Pulvere, og ti Dage senere endnu *græd* han for at faa det fjerde Pulver om Dagen.

Ved at lade en personlig Ven, en Læge, undersøge Recepten, viste det sig, at den virkende Del af Pulveret var Opium. Paa vor Forespørgsel, om Opium var godt for en melankolsk Nervepatient, fik vi det betegnende Svar, at han ikke udtalte sig om en Kollegas Ordination.

Da denne Læge var Nervespecialist og havde faaet en Del af sin Uddannelse paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, spurgte vi, om ikke et Ophold paa denne Afdeling var godt for en melankolsk Nervepatient? Han svarede: »Kun mine personlige Dødsfjender lader jeg indlægge dèr!«

Lad denne Udtalelse staa som betegnende for denne Anstalts djævelske Ødelæggelse af nervesyge Mennesker.

Vi spørger igen: »Findes der nogen Helbredelsesmetode for vor Tids nervesyge Mennesker?« — Svaret: »*Bring dem ud af de Livsforhold, der ødelægger deres Nerver!*«

Skal Landet fyldes med Kuranstalter, Pshykopatfængsler og Sindsygehospitaler.

Dette Svar rammer Sagen lige i Centrum. *Fjern Sygdommens Aarsag og dermed Sygdommen.*

Dette er al sand Lægevirksomheds faktiske Opgave!

Helbredelse bestaar i Forebyggelse!

Al anden Helbredelsesarbejde er sekundært, hvor det ikke som overfor Nervelidelserne er nedbrydende Ødelæggelse af de Syge.

Det er ikke mærkeligt, at vore Kuranstalter og saakaldte Rekonvalescenthjem er overfyldte

Fortsættes Side 4.

Regeringens fejge Stilling overfor de Arbejdsløse

En Arbejderregering der ikke vil forkorte Arbejdstiden for at skaffe Arbejde til de arbejdsløse Arbejdere

Vore Læsere har sikkert endnu ikke glemt, hvorledes Regeringspressen for nogle Maaneder siden slog om sig med Millionbeløb, der var bevilget til offentlige Arbejder bl. a. Viaduktbygning o. lign., der skulde beskæftige saa og saa mange Tusinde Arbejdsløse.

Vi tog den Gang her i Bladet Problemet op til saglig Belysning og foreholdt de arbejdsløse Kammerater, at de ikke maatte stille alt for store Forhaabninger til den Art Løsninger af Spørgsmaalet om Arbejde til de Arbejdsløse!

Vi paapegede den Gang, at Embedsmandshonorarer, Ingeniør-, Arkitekt- og Entreprenørfortjenester samt Leverandørprofit slugte langt den største Del af de bevilgede Penge. Og endelig paapegede vi, at saadanne offentlige Arbejder altid trækkes i Langdrag, saaledes at det altid bliver en forholdsvis lille Styrke, der kommer i Arbejde.

I Dag kan vi fastslaa, at vi desværre fik langt mere Ret i vore Betragtninger end ønskeligt er.

Man ligger endnu og smøler med disse offentlige Million-Arbejder, saa at der bogstaveligt talt ingen af de mange Tusinde Arbejdsløse, der var kvalificerede til dette Arbejde, endnu er kommet igang.

Vi er i Øjeblikket her i Landet endt i den Skandale, at de Arbejdsløses Antal stiger midt i Sommerens bedste Tid, medens der samtidig ligger bevilgede Millioner i Statskassen til Arbejder som ikke sættes igang!

Og denne Skandale bliver ikke mindre, naar man bemærker, at de Fag, der særlig i sidste Uge forøgede de Arbejdsløses Antal, var Løsarbejdere paa Landet og Jord- og Betonarbejdere i Byerne — altsaa netop de Arbejdsfag, der skal bruges ved de projekterede offentlige Arbejder.

Men det ser i Øjeblikket ud til, at de Herrer Regeringsmedlemmer er optaget af at gaa lige den modsatte Vej end hjælpe de Arbejdsløse Arbejdere til at ernære sig ved Arbejde.

Arbejdstidens Forkortelse i den private Industri er den eneste forsvarlige Løsning af Arbejdsløsheds-Problemet.

Allerede da vi beskæftigede os med de store Millionbevillinger til offentlige Arbejder paapegede vi, at den eneste rationelle Maade at bekæmpe Arbejdsløsheden paa var at forkorte Arbejdstiden i den store private Industri, saaledes at alle arbejdsføre Mennesker i Landet delte det forhaandenværende Arbejde.

Saaledes vilde et hæderligt Samfundsstyre gøre. For det første er det kun et brutaliseret Barbarsamfund, der nægter en Del af sine Medlemmer Del i Samfundsarbejdet og derved Samfundsborgeren Ret til paa naturlig Maade at eksistere.

Dernæst er det økonomisk idiotisk at underholde en stor Del af det arbejdende Samfunds Medlemmer med Understøttelser som det er moralsk fordømmelig at lade store Dele af den opvoksende Ungdom og arbejdsføre Mænd i deres bedste Alder nedbrydes i Lediggang!

Denne Opfattelse er vi ikke ene om. Store internationale faglige Kongresser er kommet til samme Resultat. Frankrigs Arbejderklasse har formuleret dette Krav i 40 Timers Arbejdsuge med fuld Lønudligning, og sidst har det af Repræsentanter for Regeringerne, Arbejdskøbere og Arbejdere sammensatte internationale Arbejdsbureau — en meget konservativt og tungt arbejdende Apparat — sluttet sig til Tanken om 40 Timers Arbejdsuge i den nerveopslidende Tekstilindustri.

Vi kan fastslaa, at store Dele af Europas og Amerikas Befolkning langt ud over Arbejdernes Rækker slutter sig til den Tanke, at kun ved en rationel Forkortelse af Arbejdstiden med fuld Lønudligning er det muligt at faa de arbejdsløse Millioner ind i Arbejdet igen og derved stimulere Købeevnen og bringe Balance i den borgerlige Husholdning.

Kun de store brutaliserede Trustherrer og reaktionære Kapitalister stiller sig sammen med Fascistdiktaturerne mod denne meget haardt tiltrængte og nødvendige Reform i Kampen mod Arbejdsløsheden.

Regeringen Stauning paa Linie med de reaktionære Kapitalister.

Vi maa dog beskæmmet konstatere, at den danske saakaldte »Arbejderregering« bestandig og stædigt stiller sig paa Linie med de mest reaktionære Kræfter i denne for hele Arbejderbefolkningen meget betydende Sag.

Vi erindrer om Staunings temmelig udfordrende Afvisning af 40 Timers Kravet ved 1. Maj 1936, hvor Formanden for D. s. F. Chr. Jensen ved samme Lejlighed gav Kravet sin Tilslutning!

Og selv om Hr. Staunings hovne Tone var stemt lidt ned ved Grundlovsfesten i Aar i Søndermarken, kunde dog ingen tvivle om, at Regeringen bestandig var paa Linie med de reaktionære Kapitalister i dette Spørgsmaal.

To vrøvlende Ministre.

Hvor langt ude Regeringen er i denne Sag foreligger der nu et Par friske Eksempler paa.

Det kan jo ikke nægtes, at Fagbevægelsens ledende Mænd, der endnu har lidt Føling med Arbejdermasserne under Pres af de Diskussioner, der føres blandt disse, stiller sig paa Kravet om 40 Timers Arbejdsuge.

Det er dette Pres, Handelsminister Kjærbøl og Socialminister Ludvig Christensen i den sidste Tid har søgt at afbøde ved nogle Udtalelser om Reformen, som egentlig er mere bemærkelsesværdige med deres Tendens end ved deres logiske Indhold.

Hr. Kjærbøl, der er den mest durkdrevne af de to Hoveder, er ikke særligt bekymret, idet han hævder, at i Løbet af kort Tid vil Industrierne ved en forbedret Teknik have nedsat de beskæftigede Arbejderes Antal til samme Niveau som før Reformens Gennemførelse.

Konklussionen af Hr. Kjærbøls Lærdom er altsaa, at det er nytteløst for Arbejderne at faa den gennemført, idet Kapitalen snart vil have genvundet den tabte Fordel ved Tilstedeværelsen af Reservearméen som Lontrykker.

Hr. Ludvig Christensen er bekymret fra lige modsatte Pol, idet han formener, at der i flere Fag slet ikke er Arbejdsløse nok til at erstatte den ved Reformens Gennemførelse nedsatte Arbejdstid og Arbejdsmængde.

Socialministeren spinder videre paa sin Bekymring og ender i den uforstaaende Bedrøvelighed, at saa kom Danmark til at købe flere Varer i Udlandet.

Da dette sidste uvægerlig maatte medføre, at vi saa ogsaa maatte sende flere tilsvarende andre Varer til Udlandet, ser vi ikke Aarsagen til Sagen. Men hvad, den kære Socialminister har jo heller ikke opfundet Krudtet.

Hans Bekymring for dansk Kapital-Interesser opvejes fuldstændig af Hr. Kjærbøls Argument om, at dens Teknik snart vil gøre hele Reformen illusorisk for Arbejderne.

Deres Argumenter ophæver altsaa hinanden, men alligevel med den betegnende Konklussion, *at Arbejderne ikke bør forsøge at gennemføre 40 Timers Arbejdsugen!*

De gentager paany Staunings Erklæring om, at hos Regeringen kan Arbejderne ikke vente nogen Støtte til Gennemførelsen af Reformen.

Den danske »Arbejder-Regering« staar altsaa tilhøjre for Blums Regering i Frankrig og de borgerlige Regeringer i Belgien og U. S. A.

Men denne Kendsgerning, som muligt mere og mere forbavser de socialdemokratiske Fagforeningsmedlemmer bør ikke standse Sagen, thi Regeringens Modstand er langt mere Frygt for at tage Ansvaret for Reformens Gennemførelse og derved muligt miste de 100,000 borgerlige Stemmer, den støtter sig paa, end det egentlig er Modvilje mod selve Reformen.

Men er Stillingen saaledes — og ingen kan dog beskylde os for at være særlig ondskabsfulde, naar vi tolker den saaledes — da maa Arbejderne fri Regeringen for dette Ansvar ved selv at gennemføre den.

Frankrigs Arbejdere gjorde dette. De stillede Regeringen overfor en i Praksis fulbyrdet Kendsgerning og fik saa dens politiske Velsignelse — modvilligt, men de fik den!

Danmarks Arbejdere bør gøre ligesaa — der er ikke anden Vej!

Regeringen formaar ikke at løfte Rumperne paa de Embeds-

Børn paa Komando og Henrettelse pr. Flyvemaskine

Det er med Stolthed, at Stalins Pressefilialer i de sidste Dage har bragt Meddelelse om, at Fødslernes Antal baade i Leningrad og Moskva og andre store Byer er steget betydeligt siden de reaktionære Seksuallove traadte i **Kraft**.

Sammen med Meddelelsen om denne ved strenge Straffebestemmelser fremprovokerede Frugtbarhed kommer en anden Meddelelse, der paa en Maade forklarer dens Nødvendighed.

Det meddeles nemlig, at Stalins Mordervirksomhed over for anderledes tænkende Mennesker i Unionen i den Grad er udvidet, at det camouflerede Mordapparat, den ekstraordinære Dødsdomstol, maa flyve fra Sted til Sted i Unionen og hvert Sted i Løbet af en Time afsiger Dødsdommene for i en Fart at naa frem til næste Plads.

Et Sted lod de 123 stille op ad Muren og skyde, et andet Sted Dagen efter 82, et tredie Sted 58 o. s. v. Der er Fart i den blodige Virksomhed. Og dette drejer sig kun om de særlig fine Ofre. De utilfredse Arbejdere og Bønder besørger de lokale Domstole.

Man forstaar jo nok, at det under slige Omstændigheder er nødvendigt at behandle Kvinderne som Tillægsdyr, man under Trusel om Straf tvinger til at bringe Erstatning for Hr. Stalins Mordervirksomhed.

Var det forresten ikke noget for hans Pressefilialer: at bringe en Statistik over det Forhold, om hvorvidt de forøgede Børnefødslers Antal formaar at opveje Ofrene for hans Mordervirksomhed.

En saadan Statistik vilde utvivlsomt kunne paaregne en vis historisk Interesse.

Iøvrigt maa man være en mere end almindelig forraaet Bandit for at kunne glæde sig over de to Udslag af „*socialistisk Kultur*."

Professor Gonzalo de Reparaz arresteret og atter frigivet

Stalinisternes Hævnlyst fremkalder almindelig Indignation

Efter at Valencia-Regeringen har overtaget Polititjenesten i Barcelona, har stalinistiske Elementer i Regeringen gjort alt for at genere C.N.T. og deres Presse ved en ofte haardtrukken Censur.

Mod denne provokatoriske Chikane skrev den kendte spanske Videnskabsmand Professor *Reparaz* i „*Solidaridad Obrera*" en Artikel, hvori han historisk gør op med Censuren.

Artiklen, der i sin Form var meget stilfærdig var i sine Realiteter et svidende Angreb paa den nye Regering.

Der sker det, at Censuren ikke vover at fornærme den landskendte og berømte Videnskabsmand, og lader Artiklen passere. Men da Stalins Kreaturer i Regeringskredsen læser Artiklen, bliver de rasende og udvirker, at *Reparaz* omgaaende bliver arresteret.

Nyheden herom var dog for meget for Befolkningen. *Reparaz* er ikke blot kendt som fremtrædende Geograf og Historiker, men endnu mere som gammel revolutionær Litterat og Journalist, som selv den mest reaktionære Regering endnu ikke havde vovet at lægge Haand paa.

Resultatet blev, at Kataloniens Præsident paa C.N.T.s bestemte Fordring omgaaende gav Ordre til *Reparaz'* Løsladelse.

Stalins Kreaturers Hævnlyst fik altsaa ikke frit Løb, men blev bremset af Harmen og Magten som de revolutionære Arbejdere bestandig besidder i Katalonien.

Der er forresten en Del, der tyder paa, at Stalins Snigmordere begynder at blive lidt generende for selve Valencia-Regeringens øvrige Partier.

De Tanks og Kanoner, Stalin sendte, er forlængst uden Betydning, og Forfølgelsen mod P.O.U.M. har i sidste Uge fremkaldt en heftig Protest i de franske Socialdemokraters Hovedorgan der rent ud siger til Valencia-Regeringen, at den saafremt den i Fremtiden vil paaregne den samlede franske Arbejderbevægelses Sympati og Støtte maa denne provokatoriske Forfølgelse ophøre.

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32
F.S. Formand:
Vald. Hansen, Nordre Allé 14.
Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra Kl. 18-19.

mænd, der ligger og smøler med de offentlige Arbejders Igangsættelse, og den vover ikke at tage det politiske Ansvar for Indførelsen af 40 Timers Arbejdsugen.

Hvad har Arbejderne da andet at gøre end selv tage Initiativ og Ansvar.

Vi kunde ønske i den Anledning at sige et Par Ord om selve Reformen.

40 Timers Ugen er i hele den samlede Arbejderklasses Interesse.

Spørgsmaalet om 40 Timers Arbejdsuge er i Geneve behandlet som et Sundhedsspørgsmaal for de beskæftigede Arbejdere.

Her hjemme er Spørgsmaalet alt for ofte betragtet som en ensidig Hjælpeforanstaltning for de Arbejdsløse.

Uden at vi vil forklejne disse to Synspunkter vil vi her fremføre et tredie, som ikke bør overses.

Vi har for paapeget, at de arbejdende Kammeraters og Fagforeningernes Mangel paa Agressivitet og Paagaaenhed i Lønkampen overfor de bestandig stigende Varepriser ikke skyldtes Frygten for de Arbejdsløse som Løntrykkere, men langt mere de arbejdende Kammeraters Frygt for selv at blive arbejdsløse.

Det er ikke de Arbejdsløse, men selve Arbejdsløshedens Problem, der distancerer Arbejderne i Lønkampen, og i de sidste Aar har faaet deres Realløn og dermed deres Levestandard til at dale betydeligt.

Derfor er Spørgsmaalet om 40 Timers Arbejdsugen ikke blot et Spørgsmaal om Arbejdernes Sundhed i særlige Industrier eller en filantropisk Reform for Arbejdsløse, men et Spørgsmaal af vital Interesse for hele vor Klasse.

Den er under de givne Forhold den eneste effektive Løftestang for Forbedring af vor Klasses Livsvilkaar.

Vi bør i vore Drøftelser af dette Spørgsmaal og de bestandig stigende Varepriser ikke glemme dette tungt vejende Forhold.

Der er flere andre Sider af denne Sag, der har stor Betydning, og vi vil muligt allerede i næste Numer yderligere berøre disse, samt belyse en ganske bestemt Side i Hr. Kjærbøls Argument.

Syndikalist.

Resolution i det spanske Spørgsmaal

Vedtaget paa syndikalistisk Internationales Møde d. 13. Juni i Paris

Den syndikalistiske Internationales Sekretariat havde til den 11. Juni indkaldt Repræsentanter for de forskellige Sektioner til Behandling af det spanske Spørgsmaal. Nedenstaaende Resolution vedtoges enstemmigt, ogsaa de spanske Delegerede stemte for den.

Efter at have hørt Redegørelsen fra I. A. A.s Sekretariat, fra C. N. T.s Delegation og Indlægene fra de forskellige Centralorganisationers Repræsentanter om de sidste Begivenheder i Spanien og deres Konsekvenser, konstaterer I.A.A.s ekstraordinære Plenum, samlet i Paris 11., 12. og 13. Juni 1937:

1) at de Begivenheder, der indtraf i Barcelona, hovedsagelig havde til Opgave at berøve C.N.T. Kontrollen over Bedrifterne og Grænserne, at jage dem fra disse Pladser og de betydningsfulde Poster som var i dens Besiddelse, at udrydde dens Militanter og forhindre den sociale Revolutions fortsatte Udvikling og at ødelægge den;

2) at denne Aktion, hvorom Overenskomst er truffet for Maaneder siden mellem visse Medlemmer af Regeringerne i Valencia og Barcelona (hvori C.N.T. gennem sine Repræsentanter deltog) uden at C.N.T.s Repræsentanter havde det ringeste Kendskab dertil, var et Led i en Plan af de politiske Partier inspireret af det kommunistiske Parti paa Ordre af Sovjetregeringen;

3) at denne Plan har en international Karakter og tjener de engelsk-fransk-amerikanske Kapitalisters Interesser og for hvilke det fransk-engelsk-russiske Diplomati lige siden Revolutionens Udbrud successivt har gjort sig til Ridder ved »Nonintervention«, Blokade, Sø- og Landkontrol og Mæglinger;

4) at Mægling, som for Tilfældet forkastedes af Regeringen i Valencia, tilsigter en hvid Fred, en Overenskomst mellem modsatte politiske Kræfter under Frankrigs og Englands Ledelse om en Restaurering, officielt akcepteret af samme Regering i Valencia, en »demokratisk og parlamentarisk« Republik som alle er enige om at betragte som et af Udviklingen forbipasseret Stadium.

Plenum erklærer derfor:

a) at den af militær og fascistisk Kontrarevolution begyndte Krig mere og mere maa gives Karakter af en Kamp for det spanske Proletariats fuldstændige Befrielse, og *at den derfor maa være revolutionær;*

b) at den sociale Revolutions Sejr mere end nogensinde maa være C.N.T.s væsentligste og dominerende Opgave;

c) at Beundring for de spanske Arbejder- og Bondemassers uovervindelige Mod, og særligt de under C.N.T.s Faner samlede Masser, altid bliver den samme til Trods for en skiftende Kamps alle Omskiftelser;

d) at det revolutionære internationale Proletariats Solidaritet altid er for C.N.T. hvad der end kommer;

e) at Oppositionen mod Marxismen i alle dens Former fra det revolutionære Proletariat, der er samlet i I.A.A., stadig er den samme som tidligere, eftersom det reformistiske Socialdemokrati, den diktatoriske Bolchevisme af den stalinistiske Skole eller den trotskistiske Skole med alle deres Forgreninger og Underafdelinger saasom P.S.U.C. eller P.O.U.M. er lige farlige og ulykkebringende for vor Revolutions Virkeliggørelse;

f) *at den revolutionære Krigs Førelse samtidig med Gennemførelsen af den sociale Omvæltning burde for C.N.T.s Vedkommende udelukke enhver direkte Deltagelse i og hver indirekte Entente med Regeringen i Valensia og Barcelona. Det er nødvendigt, at C.N.T. opgiver hver politisk, økonomisk og ideologisk Koncession, som den har gjort disse Regeringer for Opretholdelsen af en saakaldt antifascistisk Front, der er sammensat af Sektorer, der forhandler med Klassefjenden for at likvidere Krigen og ødelægge Revolutionen. Det nødvendiggør mere og mere C.N.T.s officielle Tilbagetræden fra den antifascistiske Front, men giver ikke desto mindre Ret til at akceptere eller tage Initiativ til tilfældige Overenskomster med alvorlige antifascistiske Elementer, som ønsker, at Krigen skal afsluttes med en befriende Revolution af det spanske Proletariat rettet saavel mod Fascismen som mod det saakaldte republikanske Demokrati.*

Uden at ville paatrykke C.N.T. en Linie, som den maaske for Tilfældet ikke kan akceptere, er I.A.A.s ekstraordinære Plenum overtydet om, at C.N.T. forbliver tro mod I.A.A.s Principer og Doktriner og genopretter dem saa snart Omstændighederne tillader det, en Genoprettelse som Udviklingen paabyder. Denne Genoprettelse er paa det intimeste forbunden med C.N.T.s egen Eksistens saavel som for den sejrrige Udgang af den sociale Revolution i Spanien og i andre Lande.

I.A.A. forpligter sig paa sin Side til at fortsætte med materielt og gennem Aktioner kraftigere end nogensinde at støtte den spanske Revolution.

Plenum giver i Konsekvens heraf I.A.A.s Sekretariat Mandat til med største Alvor og i Forbindelse med de tilsluttede Centralorganisationer at studere Muligheden for at intensifiere Propagandaen for den spanske Revolution, at øge Hjælpen til C.N.T. og undersøge og forberede Mulighederne i de forskellige Lande for en Generalstrejke som Solidaritetsaktion for det spanske Proletariat i Revolution. Den øjeblikkelige Opgave som umiddelbart paalægger I.A.A.s Sekretariat er desuden:

1) at organisere en systematisk Kampagne mod de fascistiske Stater saavel som mod de »demokratiske« som direkte eller indirekte intervenerer i den spanske Krig for at forhindre den proletariske Revolution.

2- at virkeliggøre forrige I.A.A.s Beslutning om, at snarest muligt udarbejde en international Plan for økonomisk Rekonstruktion for hvilken de spanske Erfaringer kunde give værdifulde Anvisninger.

Plenum giver samtidig I.A.A.s Sekretariat i Opgave, at ved hver belejligt Tilfælde meddele C.N.T. I.A.A.s Opfattelse om hver betydningsfuld Hændelse, der kan indtræffe i Spanien.

En Samtale i Gadedøren

Paa min Jagt Byen rundt efter Arbejde forleden Dag, traf jeg en Kollega, vi løb paa hinanden i en Gadedør. Han havde været oppe hos en Mester og høre. Jeg skulde til ogsaa at gaa derop.

— Du kan godt spare at tage Trapperne, sagde han, jeg har lige været deroppe, og der er ikke noget. Jeg ved ikke, om jeg forstyrrede ham i hans Middag eller i en vigtig Konference, før han knaldede Døren i for Næsen af mig. Det var daarlig nok, han gad svare. Der holdes nok pæne Foredrag i Radioen om at tage pænt mod de Arbejdsløse, naar de er ude og høre om Arbejde. Ja, god Morgen, det er vel nok en køn Modtagelse, vi faar. Jeg er sikker paa, at de, der „slaar Trappegange a" for at tigge om Penge, ikke føler sig mere ydmyget end os, der tigger om Arbejde — for Tiggere er vi ja begge Hold. Der er bare den Forskel, at de andre faar da lidt ud af det, medens vi kun faar vores Skosaaler slidt op.

— Ja, siger jeg, det er ikke sjovt, det var Synd at sige, men de er nu ikke lige uhyggelige alle Mestre, jeg synes, der er nogen, der er helt flinke og som ikke er kede af, at man kommer og hører om Arbejde.

— Tror du, at det er af Medfølelse for dig eller for din Skyld, de er flinke, nej, de glæder sig over, at der er rigelig ledig Arbejdskraft paa Torvet. Saadan en Bemærkning helt „tilfældig" henkastet, naar de er inde paa Arbejdspladsen, som f. Eks.: Det er egentlig forfærdelig saa mange Arbejdsløse, der endnu gaar her i Sommerens bedste Tid. I Gaar var der 12 hjemme hos mig og spørge om Arbejde, er Penge værd for Mesteren, saa kan du tro, Slaverne dukker Hovedet og muler paa, og hvis de havde tænkt sig at stille Krav i en eller anden Retning, saa bliver det kun ved Tanken. Du kan tro, de ved, at Mesters Bemærkning betyder: — Hvis I laver Kvaler kan jeg sagtens faa andre. Flink, siger du, puh, nej glade er de over, at der er ledig levende Kød paa Torvet, de kan bruge til at trykke Lønninger og Arbejdsforhold Om man saa skal lade være med at søge Arbejde, spørger du. Ja, jeg for mit Vedkommende er i alt Fald færdig for i Dag. Det er begrænset, hvor mange Timer ad Gangen man kan holde ud at spille Idiot. Men iøvrigt kan jeg godt sige dig, hvad min Mening er, det skulde helt forbydes nogen at rende rundt og søge Arbejde.

Hvis du skal bruge et halvt Pund Kaffe eller et Pund Margarine, saa kan du ikke sidde og vente rolig hjemme til Margarinen eller Kaffen kommer spadserende op ad Trappen og ringer paa Døren og tilbyder sig, du maa enten gaa til Købmanden eller ringe til ham for at faa det bragt op, og saa maa du betale den Pris, han har sat paa Varen. Det kan ikke hjælpe noget, du forsøger at tale med ham om 2-aarig Overenskomst eller om at vise Samfundssind og al det Vrøvl. Han vil gerne sælge til dig, men det bliver paa hans Vilkaar, og du kan være sikker paa, at han tager altid den størst mulige Pris.

Jeg vil have, at Arbejdskøberne skal have akurat samme Vilkaar, naar han skal købe vores Arbejdskraft. Han kan enten henvende sig personlig eller ringe til Butiken, hvor Varen findes, nemlig til vores Fagforening.

— Det lyder meget godt, det du dèr siger, indvender jeg, men du ved ogsaa godt, at Arbejdskøberne selv vil have Lov til at bestemme, hvilke Arbejdere, de vil antage.

— Selvfølgelig skal de ogsaa have Lov til det, hvis de har Brug for en Smed, skal de selvfølgelig ikke have en Bager, lige saa lidt som du kan være tjent med at faa Kaffe, naar du har bestilt Sukker. Men lige saa lidt som du kan forlange henne hos din Købmand, at du vil have de Kaffebønner, der ligger nederst i Sækken, kan Arbejdskøberen forlange i Fagforeningen at faa den Arbejdskraft, der staar nederst paa Listen. Den Arbejdskraft, der har været ledig længst bliver solgt først, det er saa lige til, og det er kun rimeligt og retfærdigt.

— Hvis det bare kunde gennemføres...

— Gennemføres, der er ikke noget, der er lettere, hvis Arbejderne selv vil. De kan jo bare blive enige om, at alt Arbejde skal anvises gennem Fagforeningen, saa finder Arbejdskøberne nok ud af, hvordan de skal faa fat i den Arbejdskraft, de har Brug for. Selvfølgelig vil de lave Vrøvl, for saa kan de jo ikke gennemføre den hemmelige Boykot af en Del Arbejdere, som nu bliver praktiseret, men det er jo bare en Fordel mere for os at opnaa.

— Naa, nu maa du ha' det saa pænt, men tænk over, hvad jeg har sagt, det bliver nok et Spørgsmaal, der kommer til Behandling paa Generalforsamlingerne til Vinter, naar Arbejdsløsheden bilver større og Folk bliver mere sultne. Adjø du.

— Adjø.

Syndikalistisk Ungdomsforening

ekstraordinært Møde afholdes Lørdag d. 10 Juli Kl. i Cafe „Jernbanen" Nordre Fasanvej.
Grundet paa indtrufne Amstændigheder, kan Kammerat Valther Åberg fra Landskrona først paa dette Møde tale om Syndikalistisk Ungdomsförening i Sverige. *Bestyrelsen.*
F.S. Medlemmer er velkomne.

BRDR. THØGERSEN'S
BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C.5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Det illegale Tyskland er vaagen

Elendige Lønninger og høje Priser trykker Arbejderne ned paa Kuliernes Levestandard

Klassekampen i Tyskland giver sig nu Udslag i Sabotage paa Fabrikerne, illegale Aviser og Møder

De tyske Arbejdere trykkes for hver Dag dybere ned i Elendighed.

Hele Tysklands økonomiske Kraft sættes ind paa Rustningerne, for disse maa alle andre Hensyn vige. I Rustningsfabrikerne arbejdes der med et vanvittigt Tempo under Kontrol af en Hær af Slavefogeder og i en Atmosfære af Mistanke, Spioneri og Angiveri. I de Industrier, der ikke direkte har Tilknytning til Rustninger mangles der Materialer — Krigsindustrien skal jo først fødes — og Arbejderne maa derfor arbejde paa indskrænket Tid. Lønnen bliver derved mindre og Levestandarden sænkes.

Samtidig stiger Priserne paa Arbejdernes Livsfornødenheder katastrofalt. I Løbet af de første 3 Maaneder: i Aar er Priserne gennemsnitlig steget med 25 pCt., men mange Varer er steget mere, f. Eks. Smør 35 pCt., Margarine 44 pCt., Æg 31, Kartofler er steget 22 pCt. og Kød 18 pCt., og Priserne har stadig Tendens til at stige mere. Folket maa savne Mad for at Hitler kan faa Kanoner.

Nazisterne betragter det som en hellig Pligt at forhindre enhver Lønstigning.

Hitlers Løfte om, at han ikke vilde taale nogen Slags Prisstigninger uden de fulgtes af en tilsvarende Forhøjelse af Lønnen virker nærmest som en Haan under disse Forhold. Arbejdsfronten betragter ethvert Lønkrav som en Forbrydelse mod det nazzistiske Tyskland. Dr. Leys Udtalelse staar stadig ved Magt. Han sagde:

»Kravet om Lønforhøjelse maa være berettiget eller ikke — det er ikke min Opgave at undersøge det. Men at vige for dette Krav vilde betyde Klassekampens Genindførelse og dermed Fare for yderligere Klassekampaktioner. Klassekampen, denne jødisk marxistiske Foreteelse, er og bliver udryddet i Tyskland. Den der vil genindføre den skal udryddes. Tidspunktet for Lønforhøjelse bestemmer jeg... men ikke for Tyskland igen er Tyskland.«

Men selv om de brede Klasser paa den Maade mere og mere nærmer sig de asiatiske Kuliers Leveniveau, saa kan dog selv ikke en Dr. Ley's Stortalenhed eller Trusler om fysisk Udslettelse standse Klassekampen. Den foregaar stadig i Tyskland. Den vælger sig kun andre Former end de fredelige, aabenlyse demokratiske. Klassekampen i Dagens Tyskland giver sig Udslag i Sabotage paa Fabrikerne, passiv Modstand, Udgivelse af ilegale Aviser og Pjecer og Afholdelse af ulovlige Gruppe-Møder, hvor den hemmelige Organisation af Arbejderne foretages. Og endelig foregaar Klassekampen i Tyskland i Dag i Koncentrationslejre, i Tugthuse og Fængsler, i Dødscellerne og paa Retterstedet. Klassekampen kan ikke standses ved Dekreter, men den tager andre Former, bliver mere offerkrævende. Mishandling, Lemlæstelse og Død bliver nu Pionerens Lod.

Turisten, der rejser i Tyskland og faar sin Rute tilrettelagt af de officielle Bureauer eller gennem Organisationen »Kraft gennem Glæde« ser ikke noget til det underjordiske Tyskland. De tror, der er Ro, Orden og Tilfredshed. Men under den tilsyneladende rolige Overflade arbejder Tusinder af trofaste socialistiske Arbejdere paa at nedbryde det blodige Diktatur. Vejen er endnu lang, mange Ofre maa endnu bringes, men en Dag vil de bære Frugt i Millionmassernes Rejsning, naar de kaster det blodige Voldsherredømme af sig.

Demokrati og Fascisme under den kommende Verdenskrig

Af Chr. Christensen

VI.

Jeg konkluderede i sidste Artikel, at Opblomstringen af de fascistiske Staters indre økonomiske Liv ikke var en Afbalancering af Folkehusholdningen, men tværtimod en eksplosiv Opladning af Arbejderoverskudet i den militære Oprustning, der med matematisk Sikkerhed uomgængelig kun kan udlades i Krigen.

Jeg paapegede videre, at Italiens indre økonomiske Tilstande nu stod paa Eksplosionens Rand, medens Tyskland endnu manglede et Stykke i sin Oprustning.

Jeg henviser Læserne til at følge med fra Dag til Dag i Pressen, hvor Mussolini og Hitlers Optræden i Verdenspolitiken, særlig i Spaniens Spørgsmaalet, tydelig afspejler og bekræfter denne Bedømmelse af de faktiske økonomiske Tilstande og Udviklingsfaser i de to Lande.

Forinden jeg fra disse Konklusioner om Tilstanden i de fascistiske Landes Økonomi og Politik og dermed Grundlaget for Verdenskrigens snarlige Komme vender Blikket med *Demokratiet*, vilde jeg gerne endnu en Gang hefte de tænkende og læsende Kammeraters Opmærksomhed ved følgende Forhold.

Vi maa ikke som den store tankeløse Hob lade os vildføre af Demokratiets Løgne om Fascismen som en særlig Samfundsideologi, der i Modsætning til Demokratiet repræsenterer en særlig Samfundsopfattelse eller blot en fra denne særlig afvigende samfundsmæssig Styreform.

Fascismen er slet ikke noget nyt historisk Fænomen. Vi finder alle dens særlige Karaktertræk i den herskende Klasses Politik under Kapitalismens Gennembrud i alle kapitalistiske Nationer Verden over.

Alle kapitalistiske Nationer har begyndt i Fascisme og maa uvægerlig ende i Fascisme, saa sandt som den kun ret og slet er den kapitalistiske Klasses nødvendige politiske Forsvarsforanstaltninger, hvor Klassens Eksistens er i Fare.

Den er derfor ingen særlig Ideologi, men kun en mere rendyrket Form for kapitalistisk Klassepolitik end Demokratiet, der repræsenterer og varetager de samme Klasseinteresser i en Tid, hvor Klassens Eksistens ikke er i Fare.

Det har overordentlig Betydning, at den tænkende Intelligens i vor Klasse gør sig dette Forhold klart, at den i det hele mere og mere vender sin Opmærksomhed mod de økonomiske Realiteter end lade sig vildføre af Døgnpolitikens Løgne. Efter det store Sam-

menstød mellem de kapitalistiske Nationer, skulde vi ikke gerne leve 1918—19 om igen og forveksle en kapitalistisk politisk Styreform med en forsvarlig økonomisk Forløsning i den lidende Menneskeheds Eksistenskamp og Tilværelse.

Demokratiet og dets Væsen som Kapitalismens politiske Styreform.

Jeg har i det foregaaende ofte berørt Demokratiet i Skæringsforholdet til Fascismen, men det er nødvendigt at sige nogle Ord om Demokratiets Væsen som Kapitalismens politiske Styreform.

Dette er saa meget mere nødvendigt, som der i vor Tid i vor Klasse raader den største Begrebsforvirring om, hvad Demokratiet egentlig er.

Ifølge Demokratiets egen Udlægning er det en Folkebevægelse, der gaar ud fra, at det er Menneskenes Mening, der afgør alle Samfundsspørgsmaalene, og at Flertallets Mening skal være det afgørende i alle Samfundets Anliggender.

Denne Folkebevægelse har under stadige Kampe med den kapitalistiske Klasse skabt Parlamenterne, skaffet Folket lige og alm. Valgret, Forsamlings-, Presse-, Aands- og Talefrihed og gennem disse Friheder gennemført Ligheden for hele Folket, afskaffet Klassemodsætningerne gennem sociale Reformer og gennem en forbedret Skoleundervisning givet Folkets Ungdom Adgang til alle Grader i Samfundslivet.

Dette er, hvad Demokratiet selv hævder, og hvad Arbejdermasserne desværre blindt tror paa.

Paa Baggrund af de historiske Kendsgerninger er alle disse Paastande Løgn og Bedrag fra Ende til anden.

Der skulde et helt Værk til at gendrive alle disse Demokratiets Løgne, lad os derfor nøjes med her at tage de groveste af dem under Behandling.

Grænserne for Menneskenes Bestemmelse over Samfundsudviklingen.

At Spækhøker Petersen, Arbejdsmand Hansen og Gaardmand Sørensen, der ikke har brugt en Time af deres Liv til at undersøge Lovene for Samfundsudviklingen henfalder i samme hovmodige Vildfarelse som de Troende, der mener, at Gud skabte Mennesket i sit Billede, medens det modsatte er Tilfældet, er forklarlig nok i Individernes dorske Uvidenhed.

Den videnskabelige Historieforskning har forlængst fastslaaet, at det er den ganske *ubevidste* Udvikling af Menneskenes Arbejdsredskaber og deres Virkning paa Ejendomsforholdene, der bestemmer Samfundsforholdenes og Samfundsformernes Udvikling gennem Tid og Historie.

Mennesket er absolut endnu ikke et saa fremskredent Kulturvæsen, at det har tilkæmpet sig dette bevidste Herredømme over dets samfundsmæssige Tilværelse.

Tværtimod er Mennesket endnu et saa tilbagestaaende Vanedyr, at det baade i sin Begrebs- og Tankeverden og øvrige Kulturliv bestandig ligger langt tilbage for den ubevidste tekniske Udvikling.

Løgnen om Flertallets Bestemmelsesret kan belyses af et generelt Eksempel — *Den kommende Verdenskrig!*

Lad os se bort fra fordærvede Individer, som Statsmændene, der alle *„ensker for Freden"*. Men alle Millionerne, Slagteriets Ofre, hader og afskyer de ikke alle Krigen, elsker de ikke Freden, gribes de ikke af Sorg, naar de skal forlade Hustruer og Børn, gribes de ikke af Dødsangsten før det blodige Stormløb gennem Maskingeværernes Kugleregn, eksploderende Granatstumper og Nærkampens Bajonetstaal gennem de kæmpende Legemer.

Jo, om de ikke elskede Freden og frygtede Døden maatte de staa lavere end alle andre varmblodige Pattedyr, der alle evner at udtrykke Livets Dødsangst.

Jo, de elsker indtil Taarer Freden, naar Krigen kalder — og dog gaar de alle i Krigen!

Det er i de store Øjeblikke, Sandheden oplader sin Røst.

Folkeflertallet, Spækhøker Petersen, Arbejdsmand Hansen og Gaardmand Sørensen føler sig som Masse, som nogle allerhelvedes Karle, naar de staar paa Folkemødet og hører paa den demokratiske Svindlers Løgn om Folkeflertallets Bestemmelsesmagt over Samfundsforholdene. De raaber Hurra for Grundloven og tiljubler Løgneren paa Tribunen, men Morgenen efter kryber de som underdanige Lus i Eksistenskampens forkrøblede Livsvilkaar.

Saa er Løgnens Rus gaaet af dem og deres Bestemmelsesret over Samfundsforholdene.

De erkender i Praksis, at de hverken enkeltvis eller som Masse har nogen Indflydelse paa Samfundsforholdenes Udvikling, men at der er tilskrevet dem alle en lille Margin i disse Forhold, hvor de kan gøre deres Evner og Muligheder gældende.

Og denne Margins Bredde er foreløbig afsat efter, i hvilken Stilling de staar i Ejendomsforholdet til Slægtens ophobede Arbejdsværdier.

Behøver vi at spørge om, hvorfor den Arbejdsløse ikke selv bygger sig en Fabrik, hvorfor Arbejderen bestandig sælger sin Arbejdskraft for Løn, hvorfor Hr. Middelstandsmand og Bonde rider sig graahaaret paa Veksler, eller hvorfor Millionkapitaler pludselig gøres værdiløse ved nye Opfindelser, Omvæltninger paa Handelsmarkedet eller andre Millionkapitalers Modtræk.

Behøver jeg mere end at stille disse Spørgsmaal for over for tænkende Kammerater at fastslaa, at Demokratiets Grundanskuelser om Folkeflertallets Magt over Samfundsforholdenes Udvikling er bedragerisk Løgn, og at Menneskene som Individer og Masse selv i den Margin for Vilje, Initiativ og Magt Samfundsforholdene giver dem oftest kastes om som Drivtømmer paa det oprørte Hav.

Men netop fordi Demokratiets Grundopfattelse — som iøvrigt er den kapitalistiske Klasses Grundopfattelse — er Løgn og Indbildning, bliver hele dens Virksomhed et kommerligt Bedrageri.

Den demokratiske Parlamentarisme er et Værk af den kapitalistiske Klasse.

Naar det politiske Demokrati gør sig til af, at Parlamenterne, Parlamentarismen og den lige og alm. Valgret er et Resultat af dets Kamp for Folkeflertallets Ret til at bestemme over Nationens og dets egne Livsforhold, saa er denne udbredte Løgn i dybeste Strid med de historiske Kendsgerninger.

Tag hvilken Nations Historie man vil, hvor der i Dag er Parlament og folkelig Parlamentarisme, og man vil se, at Parlamenterne er skabt af den kapitalistiske Klasse i Kampen mod den gamle Fevdalreaktion som et politisk Redskab til Værn for Pengenes, Kapitalens Privilegier.

Den paa den politiske parlamentariske Institution opbyggede demokratiske Parlamentarisme er skabt af den samme Klasse ud fra samme Motiver som Parlamentets Udvikling.

Den almindelige Valgret er en Gave skænket af det besiddende kapitalistiske Mindretal til Folkeflertallet ud fra det Motiv, at dette tjente den besiddende Klasse bedst.

Den Kamp, der har staaet om Gennemførelsen af den alm. Valgret er ikke Kampe mellem Folkeflertallet og det kapitalistiske Mindretal, Borgerskabet, men en Kamp inden for dette om, hvorvidt det var mest fornuftigt at holde Folkemasserne uden for al politisk Medansvarlighed eller om Udbytningen af Folkemasserne kunde foregaa mere intensivt og fredeligt, naar de udbyttede Masser gennem valgte Repræsentanter fik Medansvar for Nationens politiske Forhold og Eksistenskampe overfor andre Nationer.

Den sidste Opfattelse sejrede inden for det kapitalistiske Borgerskab, og Folkemasserne fik i Gave den alm. Valgret — den saakaldte demokratiske Parlamentarisme!

Men de dybere Grunde, hvorfor og til hvad de fik den, derom i en næste Artikel.

Glimrende Tilbud om billige Bøger

P. Asjinow: De ukrainske Bønders Frihedskamp	1,25
Mikael Bakunin: Gud og Staten	1,50
Erik Hansen: Hvorfor jeg nægter at være Soldat	0,10
I. I. Ipsen: Revolutionen i Rumpenheim	0,15
I. I. Ipsen: Anarkisten Hans Jæger	0,15
I. I. Ipsen: Breve fra Utopister	0,15
Albert Jensen: Bolchevisme—Syndikalisme..................	0,75
G. H:son Holmberg: Syndikalismen, dens Væsen, Teori og Taktik	1,00
Frants Jung: Proletarer	0,50
H. Kilen: Landarbejderne og Syndikalismen.................	0,10
H. Knutsen: Syndikalismen som Verdensanskuelse........	0,15
Frans Müller: Den vita Terrorn i Ungarn	0,50
Alfr. M. Nielsen: Vor fremtidige Organisation	0,15
Pierre Ramur: Det anarkistiske Manifest	0,15
Rud. Rocker: Av den parlamentariske Virksomhed	0,15
Rud. Rocker: Socialdemokrati og Anarkisme	0,10
Algot Rosberg: Amalthea	0,50
Upton Sinclair: Breve til Jul	1,00
Upton Sinclair: Messingskiltet	1,50
C. O. Tangen: Arbejdsløsheden og 6 Timersdagen	0,15
C. O. Tangen: Militærnægterne	0,10
C. O. Tangen: Slavekontrakter eller Kamp	0,10
C. A. Tangen: Registret som Kampvaaben	0,10
C. O. Tangen: Resolutioner fra I.I.A.s Kongres	0,10
C. O. Tangen: Frihedssange	0,25
C. O. Tangen: Sange og Digte	0,35
Tom Mann: Hvorfor jeg er Syndikalist	0,25

»Arbejdets Ekspedition, Blaagaardsplads 21, St. København N.

„Soc. Dem.s" Praleri

Fortsat fra Side 1.

bejdsmændene paa Egnen selv kan udføre det lige saa godt ved Samarbejde med Amtets Ingeniører.

Men her staar vi atter overfor det rent ud humbugsagtige Forhold, hvor saadanne Kæmpebevillinger slaas op som Middel til Arbejdsløshedens Bekæmpelse.

Hvad bliver der i dette Tilfælde tilbage af de 500,000 Kr. i Arbejdsløn til Egnens arbejdsløse Befolkning, naar Materialerne og Grundkøbene med paastaaende Huse er betalt, naar Embedsmænd og Ingeniørhonorarer er betalt, naar Leverandør- og Entreprenør-Profit er udredet.

Vi tør roligt paastaa, ud fra de Erfaringer som lignende »Projekter« har givet, at der ikke bliver en Femtedel tilbage til Arbejdsløn til Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden.

Hele Realiteten bag den mægtige opslaaede Sensation bliver, at 100 Mand kan beskæftiges hver i ca. 4 Maaneder beregnet efter en Ugeløn omkring 60 Kr.

Det er jo nok værd atskrige op om med store Overskrifter overfor en Arbejdsløshed paa ca. 70,000 Mand.

Den Art Humbugsartikler kan kun have ét Formaal, at vildlede Offentligheden, at faa den store Offentlighed, der ikke kender de faktiske Forhold til at sige: Det er kolossalt, hvad det officielle Samfund gør for at skaffe de Arbejdsløse Arbejde og Fortjeneste!

I Ly af denne Humbug kan det samme officielle Samfund bedre mishandle de Arbejdsløse; thi er det ikke oprørende for Skatteyderne, at de bløder 500,000 Kr. til de Arbejdsløse, og saa er disse endda utilfredse.

Jo, det kære Regeringsblad ved, hvad det gør med disse Humbugsartikler. Men der er heldigvis flere og flere Arbejdere, der gennemskuer denne politiske Svindel.

Den aabne Badestrand er ogsaa Bluff.

Ifølge samme Artikel faar man det Indtryk, at Stranden ud for »Sofienberg«s Jorder ved det Offentliges Køb af Strandgrunden bliver offentlig tilgængelig.

Ogsaa her tiltrænges en Rettelse.

I Modsætning til alle de gode danske Patrioter, der ejer Strandgrunde langs det omtalte Vejstykke og som har afspærret disse og opsat Skilte »Badning« forbydes«, »Privat« o. s. v., saa har Ejeren af »Sofienberg« en Fremmed, en Araber, blot forbeholdt sig en lille beskeden Strandstrimmel, medens han har overladt enhver at benytte den lange Badestrand langs hans Jordarealer til fri Afbenyttelse.

Enhver, der vil, kan tage derud og se, hvorledes der i disse Uger særlig om Søndagen udfolder sig et frit henrivende Badeliv aabent for Egnens Befolkning og enhver Cyklist, der passerer og faar Lyst til et forfriskende Bad.

Selv Bladets Fremstilling af, at de 500,000 Kr. skulde aabne Stranden ud for »Sofienberg«s Jorder for offentlig Badeliv er altsaa Bluf — den Strand er aaben forud!

Men hvad skal ikke misbruges for at stive et korumperet Regimente af.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

Fortsat fra Side 2.

af Nervepatienter.

Nu vil vi ikke hævde, at et Kurophold ikke kan virke beroligende paa en Nervepatient, i Særdeleshed i de Tilfælde, hvor Nervelidelsen er Virkning af en overstaaet Sygdom. Men det er Roen og den gode Forplejning, der virker — *ikke Gift!*

Her er Aarsagen fjernet og Kuropholdet virkelig Helbredelsesarbejde der heler Saaret, efter den fjernede Aarsag.

Men naar man i Uger har gaaet og talt med ti-tyve Nervepatienter, hvis sociale Livsforhold har tyndslidt eller sønderflaaet deres Nerver og de hver Dag gaar og spekulerer over, om de derhjemme nu klarer sig, om hvordan Socialkontoret nu vil behandle Hustruen, om der bliver bevilget Husleje, om Konen beholder sit Arbejde o. s. v. i det uendelige, ja, saa er man klar over det haabløse i Kurbehandlingen.

Her er Kurbehandlingen endnu mere haabløs officiel Humbug, end naar det underernærede tuberkulose Barn indlægges paa Sanatoriet i nogle Maaneder for bagefter at blive sendt tilbage til Elendigheden, der gjorde det syg.

Thi disse Nervepatienter slæber tillige i deres Bevidsthed alle de sociale Aarsager til deres Lidelse med paa Kuranstalten, og Opholdet bliver virkningsløst, maa blive virkningsløst, ja endnu værre.

De fleste af dem troede, før de fik Opholdet, at de kunde komme sig. De vender hjem derfra endog ribbet for denne psykologiske Hjælp for Helbredelse.

De vender »hjem«, ribbet for Tro paa Helbredelse, til de Aarsager — endnu mere skærpede — der oprindelig slidt deres Nerver i Stykker.

Skal vi lade den Verden af menneskelig Tragedie, hvor Hysteri, Hidsighed og Pirrelighed knuser Samlivs Lykke med Skilsmisser, opløste Hjem, Børnene under offentlig Forsorg, Skøgefald, Drik, Politi og Fængsel for social Bedrageri, hele det Hav af Lidelser bag alle de sociale Nervelidelsers skændige »Læge«-Behandling.

Lad os blot notere, at ogsaa Nervelægerne skal holde »fin« Kongres, hvor de vel skal bære og oversavle hinanden for den store fortjenstfulde Indsats, de særligt fine Spidser har gjort i Nervernes forskellige Uudlag eller andet Hokus-Pokus, medens en lidende Menneskehed vaander sig paa Vanvidets Rand.

Og lad os videre fastslaa, at saa forstokket er Lægerne, at medens de ikke rører en Haand mod de skændige, vanvittige Samfundsforhold, der bestandig skaber nye Tusinder Nervelidende, saa raaber de op efter flere Psykopatfængsler og Sindssygehospitaler eller rettere Fængsler til at indespærre Ofrene i og til gode vellønnede Pladser for *Standen!*

Netop overfor den af sociale Aarsager bestandige voksende nervøse Masselidelse, staar Lægerne afklædt som en egoistisk asocial Interessekorporation, thi Lægerne ved meget vel, at de her er nogle Kvaksalvere, der ikke kan helbrede, men foretrækker at leve højt paa Indbildningen herom!

Før vi fremholder Syndikalismens Krav til Lægestanden, vil vi i et Par Artikler paapege, at de øvrige akademiske Fag i deres Virksomhed som Fag staar paa akkurat samme asociale lave moralske Standpunkt som Lægerne, der tjener Kapitalismen i Stedet for at tjene Menneskeheden.

Aabent Brev

til Medlemmerne i Bødkerforbundets Begravelseskasse

Som det vil være de fleste Medlemmer i ovennævnte Begravelseskasse bekendt, er der ved vort Forbunds Forretningsfører — samtidig Begravelseskassens Formand samt vort Fagblads Redaktør — tilgaaet Medlemmerne i Bødkernes Fagblad for December 1936 Oplysning om saadanne Tilbud, som Ledelsen eller Hr. Rude havde forhandlet sig til rette om med Forsikringsselskabet Danmark, om Begravelseskassens Overgang til Selskabet. Af fremsatte Kommentarer hertil hedder det bl. a., at Ledelsen som mener sig ikke at være sagkyndig paa dette Omraade, som saadan har bedt Sygekassedirektoratet at gennemgaa Forslaget og give Ledelsen Raad.

Det er betegnende, at Ledelsen, som ligger inde med alle Oplysninger om Begravelseskassens Forretningsgang, men maatte søge Raad, samtidig i nævnte Fagblad siger bl. a.:

„Vi haaber nu, at rigtig mange — for vi tør ikke gøre os Haab om alle — vil sætte sig godt ind i, hvad der foreligger, saa det, naar Tiden kommer, kan blive en velovervejet Beslutning, der tages."

Ved senere Meddelelser lader man Medlemmerne vide bl. a., at Direktoratet mener, at Begravelseskassen kan fortsætte som den er, mod at Kontingentet forhøjes til 10 Kr. aarlig mod 12 Kr. nu, eller 1 Kr. og 60 Øre om Maaneden. Hvorfor holder man Medlemmerne uvidende om hele Svarets Ordlyd? Det er nødvendigt, at Medlemmerne faar det fulde Kendskab til Svarets Ordlyd, da dette indeholder betydningsfulde Oplysninger!

Imidlertid fandt et Medlem i København sig foranlediget til i Januar Maaned d. A., at stile et Brev til Ledelsen og Medlemmerne angaaende hans Meninger til de fremstillede Tilbud, der fremkom i December Fagbladet 1936. Dette Brev blev optrykt i et sammenkædet Januar—Februar Fagblad d. A. og kommenteret af Bladets Redaktør.

Fra min Side var Ledelsen 4. Februar d. A. tilstillet en Skrivelse, som jeg ønskede optaget og besvaret i Fagbladet, og 14. s. M. brevvekslede jeg paany med Bladets Redaktør. I senere fremstillede Referater fra Ledelsens Møder omtales jeg ikke med et Ord. Først efter at Redaktøren holdt Maj Fagbladet d. A. ude, og ud over Juni Bladet, har han fundet sig foranlediget til, i et Referat fra Hovedledelsens Møde d. 28. Maj d. A. at omtale mig paa følgende Maade:

„Gav derefter Meddelelse om, at [illegible] Jensen og Ludvig Petersen havde indsendt Klage til Sygekassedirektoratet over den Vedtagelse, der var gjort for Kassens Overføring."

Hvad havde været mere naturligt end at Klagens Ordlyd var blevet optrykt i Fagbladet, da det dog drejer sig om en Sag der paa det dybeste berører alle Forbundets Medlemmer. Desværre tillader »Arbejdet«s begrænsede Plads ikke, at den offentliggøres her — et kommer ad den Vej vel heller ikke ud til alle Bødkere, men i Fagbladet havde den haft sin Plads.

Ludvig Petersen.

En Del brugte istandsatte Cykler sælges billigt.
Ovnlakering og Rensning.
Nye Cykler 85 Kroner.
Alle Reparationer udføres med Garanti
Cykleforretningen **„Eisteen"**
Blaagaards Plads 5 . Nora 2889 y

FODTØJ

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par.
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4
Telf. Amager 2676 x.

Husk den billige Skomager
Blaagaards Plads 19.
laver alt godt, billigt og præcist
Herresaaler Kr 4 50 og 5 00
Damesaaler & Hæle 3 50 og 4 00
Telefon Nora 327 y.
Fremvisning af Annoncen giver 10% Rabat
Ærbødigst A. Davidsen

FORSKELLIGT

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630 — Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

FØDEVARER

TH. GREVE
KAFFE fineste Javablanding. Kr. 2,48, — 2,13 — 1,88 — 1,50 — 1,15,
ALT i Kolonial, Vin, og Konserves sendes overalt. Tlf. Nora 705 x
21 Griffenfeldtsgade 21

Vore Annoncører
støtter os, støt dem igen naar I gør jeres Indkøb!

Bidrag til „Arbejdet„

O. Pedersen 3.00 — Snlfigur 2.00 —
C. Petersen, Søborg 2.00
Med tidligere Indkommen Kr. 1237.97

Ansvh. Red . CHRISTENSEN

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK — 15 Øre.

No. 29. | Fredag d. 16. Juli 1937 | 2. Aarg.

Den evige Skomager

»Staten er Folkets Stat, og den skal kontrollere endnu mere end hidtil — helst naa til at beskytte os helt ud!«

Saaledes talte han, Sandelmageren, paa det gamle Athens Torv.

De gamle demokratiske Borgere og Vismænd svarede ham og sagde:

»Sko-mager bliv ved din Læst, bevar din Dygtighed og værn selv dine Eksistensinteresser. Overlader vi til Staten at værne vore Eksistensinteresser, bliver vi alle blødagtige, og vor Stat bliver ikke mere Folkets Stat, men en Tyranstat, en Klikes Stat, og til Slut en Tyrans Stat, der ved sin Magt gør os alle til blødagtige spytslikkende Slaver, der logrer i Støvet for i Naade at leve et usselt Liv!«

Men Sandalmageren fortsatte blot sin Snak, og alle de smaa og uselvstændige Sjæle, alle de udygtige, og alle de slaveagtige Karakterer flokkedes mere og mere om ham og syntes, at hans Ord var klog Mands Tale.

De gamle stolte, demokratiske Borgere og Vismænd gad ikke høre paa hans Ynkværdighedens Præk, men vendte ham Ryggen, som var han en skikkelig Taabe.

Men en gammel Filosof advarede dem en Dag mod *»Taaben«, der taler paa Torvet.*

Han fortalte dem en Legende fra Nineve i det gamle Babylon, hvor rige Slægter og stærke ærgerrige og mægtige Herrer droges om Magten, men blev holdt i Skak af de frie demokratiske Borgere, indtil der en Dag fremstod en lignende »Taabe« paa Torvet og prækede om Staten som den store Beskytter, som alles Vogter og Værner,, i hvis Ly de alle skulde leve og virke i hengiven Lydighed under den store fælles Magts Beskyttelse.

Mange Borgere syntes, det var en ynkelig Slavesnak, men Taaben blev ved, og flere og flere Borgere sluttede sig til ham. De store Herrer klemte de frie Borgere mere og mere, og jo mere fattige de blev, jo mere krøb de efter »Taaben« og Statens Kontrol og Beskyttelse, indtil der ikke var Traad af mandig Selvstændighed tilbage i dem, saa de store Herrer tog Taleretten fra dem paa Torvet, og lod Folkeraadets Ringstene fjerne og deres Lertavler med Loven knuse til Støv.

Da saa de demokratiske Borgere først, hvad den samlede Magts Kontrol og Beskyttelse betød, og de nedbad Forbandelse over »Taaben« hver Morgenstund ved Solbønnens Sten — men det var for sent!

Den ene store Herre slog alle de andre store Herrer ned i Krig og Ødelæggelse, og han blev den store Kejser, Tyrannen over alle før saa frie Borgere, der nu gik som sløve Slaver i deres fordums frie, skønne Stad, Nineve.

Og Taaben var længst over alle Bjerge. Han og hans snedigdumme Slangeslægt gik i Aarhundreder gennem alle frie Borgerlande, Fønikernes, Hebræernes og Ægypternes og flere, og overalt hvor hans Sæd plantedes, døde Friheden, thi hvor Masserne fordærves i blødsøden Trang til Beskyttelse, der gror Tyrannens blodige Septer.

Den gamle Filosof hævede her sin Stemme og raabte: »Atheniensere, skaan vort frie, skønne Hellas mod Tyransamfundets Skæbne! Lær dog af henrundne Tider og de Gamles Erfaring. Se at alle Tyransamfund er smuldret hen. Al Virke og Arbejde er døet hen, og tilbage af de fordums rige Kultursamfunds mægtige Værker, ligger snart kun Rester tilbage af solbrændte Sten, dækket af Ødet i Jord og Vildgræs! Foragt ikke de Gamles Tale, men giv i Tide denne forrendte Sandalmager Skarentydens Saft at drikke, at ikke vor Ungdom skal raadne op i Usselhedens Trang til Beskyttelse!

Den Gamle tav og mange Borgere sad og grundede over hans Ord — men ingen hævede Røsten imod ham og heller ingen gav ham Ret.

De mente alle, at den Gamle gjorde for meget ud af denne Landby-Skomagers Taabesnak!

— — —

Et Aarhundrede senere stod den evige Skomagers Slægt paa Roms Torv og talte den samme Taabesnak om mere Kontrol og Beskyttelse.

Og Smaaborgerskabet og alle smaaborgerlige Sjæle flokkedes om hans Lære, Læren om Statens Almagt og Statens Kontrol og Beskyttelse.

Og medens de Kristne blev kastet for Løverne og sammen med Catelinas og Spartakus revolutionære Frihedskæmpere blev kortfæstet og brændt som levende Rakler langs Roms Veje til Glæde for Statstyrannen paa Kejsertronen, saa stod den evige Skomagers vældige, men karakterlasede Menighed og skreg paa Brød og Skuespil!

I smaaborgerlig sjælelig Armod, i Beskyttelsestrangens raadne Mudderpøl, var druknet den sidste Rest af Trang til ved eget Arbejde at klare sig selv, den sidste Trevl af Selvagtelse var ædt af den evige Skomager, saaledes, at de solgte deres Stemmer for sociale Reformer til den Valgflæskepranger, der bød mest paa Torvet.

Men da var Romersamfundets Storhedsdage ogsaa talte. Et Samfund kan ikke bestaa ved Tyranner og Slaver, men kun ved Arbejde i Frihed!

Romerriget blev knust af primitive vandrende Bondefolk, der endnu ærede Fællesskab, Frihed og Arbejde.

Men den evige Skomagers Slægt døde ikke med Romerriget.

— — —

Den sad spredt under Folkevandringens sidste Periode rundt ved Landsbyernes Tingsteder og klagede over, at det var saa svært baade at køre Ploven og samtidig svinge Sværdet mod Romersamfundets sidste Rester af røvende Bander.

Og den evige Skomagers store Slægt overgav Ældstebonden deres Sønner og Vaaben og Tiender for at beskytte dem — og de kaldte ham Patronen: Beskytteren.

Men den centraliserede Magt er Menneskenes onde Sæd.

Odelsbonden blev Adelsmand, Beskytteren blev Tyrannen, der forvandlede den frie Bonde til en stavnsbunden Træl.

Det var Middelalderens Høst af den evige Skomagers Agitation for Beskyttelse!

— — —

Men op af Landadelens plumpe Smaatyranner voksede de store: Hertugerne og Enevoldskongerne.

Og atter sad den evige Skomagers store Slægt ydmyg som Lavslemmer og anglede efter Tyrannens Beskyttelse, indtil han selv blev konstitionel Fyrste og Skomagerslægten blev Lønslaver under Kapitalismen.

— — —

I Begyndelsen maatte den evige Skomager kæmpe for Livet som Lønarbejder uden Beskyttelse.

Men snart stod han paany paa Tribunen og talte for Statsmagtens udvidede Kontrol og Beskyttelse.

Og jo mere Beskyttelse han fik, jo uslere blev han som Menneske. Og naar omsider Masserne af den demokratiske Statsmagt er fodret saa meget med de sociale Reformers Beskyttelse, at de har opgivet enhver Selvstændighed, er blevet lovlydige Slaver, saa er de udblæst for enhver menneskelig moralsk Kraft, saa sjæleligt forarmede, at de end ikke kan beskytte deres Beskytter, den demokratiske Stat, men udleverer den uden Sværdslag til Tyrannen.

Saaledes er det lige gaaet i Spanien og Tyskland.

Og da Arbejderne og Bønderne i Rusland væltede den gamle Tyran, da var det under Førerskab af *den evige Skomager,* Agitatoren for den almægtige beskyttende Statsmagt — og de har allerede faaet en ny Tyran!

— — —

Forleden kom herhjemme den evige Skomager lige fra Ribe og gentog paa Skotøjsarbejdernes Kongres, Sandalmagerens Tale faa det gamle Athen.

Taaben anede ikke selv, at han gjorde det, eller hvad Historien lærer os om de logiske Følger af hans Taabesnak. Men det gør »Soc.-Dem.«s Redaktion, som fremstædende referer ham, thi den tilhører den mere bevidste Del af den evige Skomagers Slægt, hvis Opgave det phykologisk er at bane Vejen for Fascismen, den sidste Form for Tyranvælde i den kapitalistiske Tidsperiode.

Og hvad nyttede det, om den gamle Filosof fra Hellas stod frem igen.

Masserne vil beskyttes, og Beskyttelse betaler man altid med sin Frihed.

Hejl! Jacob Skomager! Mere Kanaljesæk, mere Beskyttelse, mere Kontrol og mere Statstyranni!

Elendige, moderne Hovbonde!

Eli.

Til min Ven, Stalinisten

DU SAE DU VAR KOMMUNIST
OG TRODE PAA VOR KLASSES SEJR —
DU HETSED MOD DEN FAAREFLOK
DER BLINDT LØB IND I FJENDENS LEJR.

DU KALDTE DEM FORRÆDERE
DER SVIGTED DERES HØJE MAAL —
NU HAR DU SÆL — SOM DIT PARTI —
SOLGT DIN IDE FOR TOMME SKRAAL.

EN SKØNNE DAG BLEV BØTTEN VENDT,
PARTIET SKIFTEDE „TAKTIK"!
DU FULGTE DEM DER BRÆGED HØJST
OG VENDTE OM MED FULD MUSIK.

NU ER DU BLEVET AGENTUR
I LØGN OG FRASEVAMLE ORD
OG VANDRER STØT MED DIT PARTI
I NOSKES OG ZØRGIEBELS SPOR!

FORTUMLET, VAKLENDE OG VEG,
AANDSTYENDE I LIBERI!
VÆLG NU, MIN FORDUMS KAMMERAT:
VOR KLASSE — ELLER DIT PARTI!

—halfdan.

Massearrestationer i Valencia.

I et officielt Telegram fra Valencia meddeles: Generaldirektionen for den offentlige Sikkerhed meddeler, at i den Tid den nye Sikkerhedsdirektør, Oberst Ortega har beklædt Embedet, d. v. s. godt og vel 1 Maaned, har Politiet i Valencia arresteret 1227 Personer, deraf 281 Fascister.

— — —

Det følger deraf, at Resten af de arresterede er Antifascister, hvilket giver et godt Billede af den nuværende spanske Regerings kontrarevolutionære Indstilling.

Aarsdagen for det fascistiske Oprør i Spanien

Over 100,000 Arbejdere og Bønder dræbt i Kampen for social Frihed og Retfærdighed

Mandag den 19. Juli er det et Aar siden, det spanske Proletariat blev tvunget ud i sin haarde Kamp mod Fascismen.

Et Aars Krig mod Franco og hans lejede Bandithære! Et Aars Krig mod Hitlers og Mussolinis Invasionshære! Men samtidig et Aars Revolution, et Aars Klassekrig mod Kapitalismen og dens Forsvarere.

Krigen mod Franco er endnu ikke sluttet; Krigen mod Hitler og Mussolini fortsættes bestandig og fuldbyrdet er heller ikke den sociale Revolution — Folkets Befrielse!

— — —

De spanske Fascister havde sikkert ventet en hel anden Udgang af Kupforsøget, den 19. Juli 1936.

Udslettelsen af den tyske og østrigske politiske Arbejderbevægelse — der end ikke gjorde nogen alvorlig Modstand mod den fremstormende Fascisme — havde givet Fascisterne den Tro, at de skulde have lige saa let Spil i Spanien.

Men den spanske Arbejderbevægelse var paa det dybeste helt anderledes indstillet end den tyske og østrigske. Den spanske er *antiautoritær* og *antiparlamentarisk* orienteret og derfor *indstillet paa altid at organisere sine Aktioner selv!*

Spaniens Arbejdere har aldrig overleveret sine Rettigheder eller Kampen for sin Befrielse i de politiske Lederes Hænder. Det var derfor umuligt i Spanien, at Arbejderne i det afgørende Øjeblik kunde blive forraadt.

— — —

Den tyske Arbejderklasse ventede fra den 21 Juli 1932 bestandig paa de afgørende Paroler til at tage Kampen op mod de fascistiske A.S. og S.S. Banditter, der for hver Dag blev mere og mere frække. Men Lederne i den tyske Arbejderbevægelse var i dette afgørende Øjeblik enten for fejge eller for træge til at kalde Arbejderne til Kamp. Og Arbejderne som selv var ukendt med selvstændige Kampe blev uden Modstand myrdet eller forslavet af de barbariske Fascister.

Denne beskæmmende Opgivelse af Kampen mod Fascismen i Tyskland og Østrig gav Spaniens Fascister Mod til det voldsomme Kup mod den demokratiske Regering. Dertil kom, at den spanske Folkefrontsregering, som eksisterede før 19. Juli, stod paa meget svage Ben.

Den bestandige Forfølgelse og Forsøg paa Undertrykkelse af den syndikalistiske og anarkistiske Arbejderbevægelse gjorde Regeringens Stilling usikker. Regeringen havde ingen Støtte i de revolutionære Arbejdere og Bondemasser, hvis overvældende Majoritet stod bag C.N.T. og F.A.I. og ikke hos det egentlige Borgerskab, der var fascistisk inficeret.

Den 19. Juli mente Fascisterne, at Øjeblikket var inde for et voldeligt Magtkup. Da Størstedelen af Officererne stod paa Fascisternes Side lykkedes det dem at tage Magten i en stor Del af Spanien.

Men da gjorde Regeringen noget, Fascisterne ikke havde ventet.

Regeringen henvendte sig med Bøn om Hjælp til C. N. T. og F. A. I.

For første Gang i den spanske Arbejderbevægelses Historie overleverede en Regering Vaaben til det syndikalistiske C.N.T. og det anarkistiske F.A.I.

Demokraterne og Socialisterne havde lært noget af den tyske Republiks Bankerot. Men Spaniens Arbejdere havde ogsaa lært, hvad Fascismen betød.

Det var derfor ganske naturligt, at C.N.T. og F.A.I. uden videre tog mod Vaabnene og umiddelbart stormede Kasernerne. Med blodig Vold — Fascismens

Fortsættes Side 4.

Det eneste spanske Materiale.

Franco blev for nogen Tid siden interviewet af en engelsk Journalist. Spørgsmaal og Svar faldt saaledes:

— Hvordan er det med Deres Stridskræfter, Hr. General?

— De bestaar hovedsagelig af Marokanere!

— Og deres Kræfter i Luftvaabnet?

— Italienere og Tyskere!

— Men Geværer og Ammunition da?

— Det er norsk og svensk Staal i tysk Bearbejdelse!

— Ja, men har De da ikke noget spansk Materiale?

— Jo, det har jeg selvfølgelig, svarede han leende, det er det, vi skyder paa.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

VII.

Naar vi saa indgaaende har beskæftiget os med Lægerne, er det ikke, fordi dette Fag er værre og mere asocialt og interesseegoistisk end noget andet Fag inden for Aandens Arbejdere, men fordi dets Virksomhed langt mere end de øvrige beskæftiger sig med de brede Befolkningslag, og vor Læsekreds derfor har mere Mulighed for at bedømme Rigtigheden af vor Kritik.

Endelig staar Lægestanden med Resterne af en Glorie om sig som »*Menneskehedens Velgørere*«, som det er paa høje Tid at faa revet af denne Stand af moderne kapitalistiske Forretningsdrivende.

Arkitekter og Ingeniører tjener Kapitalismen og ikke Menneskenes Behov.

Ude ved Damhussøen ved København ligger et mægtigt Kompleks af saakaldte »moderne« Beboelseshuse opført af et af disse ogsaa meget »moderne« Spekulations-Selskaber i Menneskenes Boligmangel.

Husene er som alle disse moderne »funkistiske« aandsforladte Fattiggaarde, snævert sammenbyggede Stærekasser i Lag oven paa hinanden med hver sit Hul med »Flyvepind« d. v. s. Miniature-Altan.

En Søndag Formiddag stod »en Nyindflytter« i en af disse moderne Stærekasser og slog Kroge op til sine Malerier. Han forundrede sig først over Væggens sære, hule Lyd, men hans Forbavselse steg endnu mere, da en Krog han lige havde faaet slaaet paa Plads pludselig kom en hel Tomme tilbage igen.

Paa Mandens forunderlige Udbrud: »Hvad S.... er det?« kom Svaret omgaaende: »Det er sgu deres Nabo her inde i den anden Opgang, jeg vil ikke ha' alle deres Sømender stikkende ud af min Væg.«

Kort og godt, Skillerummene mellem Lejlighederne var ikke af Mursten, men kun af krydsede Forskallingsbrædder med Puds og Tapet — pyntet Humbug — der ikke blot bevirkede førnævnte Forhold, men at Barnegraad og Radio i én Lejlighed »underholdt« Familierne i indtil 6 andre Lejligheder.

Som dette Forhold saa al det øvrige i disse Spekulationskasser. Byggevedtægterne i Landkommunen lige overholdt, men ellers kalkede Grave med det usleste Materiale og hensynsløseste Besparelse, lige akkurat saa det tog sig godt ud for de arme Lejere, der selvfølgelig blev bunden paa en moderne Kontrakt, hvori de er berøvet enhver Ret.

Naar vi nævner denne Fidushistorie ude ved Damhussøen, er det ikke, fordi den er værre eller bedre end de fleste af disse moderne Stærekassekolonier, men fordi den ledende Arkitekt ved dette Foretagende er offentlig kendt som en særlig moderne socialt interesseret Arkitekt med stærke kommunistiske eller rettere stalinistiske Sympatier.

Manden har blandt andet været til Arkitekt-Kongres i Moskva og har i »Arb.-Bl.« udbredt sig om det storslaaede *sociale* Byggeri i Moskva.

Vi vælger netop derfor dette Eksempel, fordi det dokumenterer, at disse Aandsarbejderes (her Arkitekternes) sociale og politiske Sympatier ikke er det Papir værd, man tørrer Numsen med, netop fordi de i deres Fag ikke tjener Samfundet eller Menneskene, men tværtimod disses Fjender, de privatkapitalistiske Spekulationsinteresser.

I de Tilfælde, hvor Bygherren ogsaa er den kommende Forbruger af Bygningen, vil Arkitektens Stilling oftest kunne forsvares, men ellers er hans Stilling kapitalistisk Bindehund, der passer meget nøje paa, om Bygningsarbejderne ikke saboterer Byggespekulanten, samtidig med at de paa alle tænkelige Felter tjener hans Sabotage mod Samfundet og Forbrugerne.

Det kunde være fristende i denne Forbindelse nærmere at paapege den Udvikling, der er ved at gøre det moderne Arkitektarbejde til et aandsfattigt Løn- og Maskinarbejde under Finanskapitalismen og Byggeteknikkens Formynderskab, i Stedet for at Fagets sociale Indstilling og aandelige Inspiration skulde tjene den moderne Menneskehed og Kultur i Bygning og Bolig.

Men vi maa renoncere og sige et Par Ord om Ingeniørarbejdet og Ingeniørstanden i Forhold til vort Emne.

Med denne Stand og dens Arbejde staar vi ved selve den bestandig rindende revolutionære Kilde til den hele historiske Udvikling, de tekniske Produktivkræfters Udvikling og deraf følgende Forskydning i Ejendomsforholdene, og deraf igen Ændringerne i de sociale og politiske Samfundsforhold.

Men kom ikke og tal til Ingeniørstanden om denne deres Rolle i den lille sociale Udvikling og de høje moralske sociale Pligter, der maatte følge af Bevidstheden herom.

I den Henseende er Ingeniørerne lige saa blinde Muldvarpe overfor den lille Samfundsudvikling som de grove Haandens Arbejdere, der udfører Ingeniørernes Ordre paa de tusinder Forandringer og Forbedringer i Teknikken og Arbejdets Verden.

Ingeniørerne er ikke blottede for Standsfølelse, ja end ikke for Standshovmod, men Standsansvar overfor hele Samfundets Vel, det savner de fuldstændigt.

Hvad enten Ingeniøren selv er Kapitalist, Medaktionær og Meddirektør, eller han indtager mere beskedent Stillinger som bedre betalt Lønarbejder i øverste Funktionærklasse, saa har han som Standsvæsen ikke blot som Haandens Arbejder solgt sin Krop, men ogsaa sin Aand til den sociale Privatkapitalisme.

Det vedkommer ikke Ingeniøren, om den Maskine eller tekniske Fremgangsmaade, han udregner, gør Tusinder af Arbejdere arbejdsløse uden at den gavner Samfundet. Hans Motiv i Arbejdet er Profithensynet for den Virksomhed, han i Øjeblikket tjener. Hvad kommer det ham ved, om den Produktionsteknik han udarbejder og udvikler eller blot som Overordnet betjener, at den frembringer en daarligere Vare, en mindre holdbar Forbrugsvare, altsaa en aso-

Fortsættes Side 4.

Skandinaviens syndikalistiske Ungdomsorganisation samles

Paa et Møde i Lørdags sluttede den syndikalistiske Ungdomsorganisation i København sig til Ungdomsforbundet i Sverrig, hvortil ogsaa Norges Ungdomsbevægelse staar tilsluttet.

Ved et velbesøgt Møde i Lørdags Aftes i den nystiftede syndikalistiske Ungdomsorganisation i København blev det enstemmigt besluttet at tilmelde Organisationen som Medlem af Sveriges „Syndikalistiske Ungdomsforbund" i Lighed med Beslutninger i de norske Ungdomsorganisationer.

Paa det svenske Ungdomsforbunds Vegne indledede Kammerat Aaberg fra Landskrona om Betydningen af en Sammenslutning af Skandinaviens syndikalistiske Ungdom.

Efter at have fastslaaet, at den syndikalistiske og anarkistiske Arbejderbevægelse var den eneste, der stod fast paa den Grundvold, den oprindelige Arbejderbevægelse var rejst paa: Udslettelsen af Lønsystemet og Klassestaten ved Arbejdernes egen Magt gennem deres økonomiske Kamporganisationer, gav han en interessant historisk Udredning af den svenske syndikalistiske Ungdomsbevægelses Opstaaen og sejge Kampe frem til det Gennembrud, den nu staar midt op i.

Vi maa desværre her nøjes med at nævne Enkelthederne i det instruktive Foredrag.

Som bekendt bevirkede den tabte Storstrejke i Sverige og de reformistiske Lederes aabenbarede Forræderi mod Arbejdermasserne i 1909, at nogle Arbejdere Aaret efter stiftede en selvstændig syndikalistisk Fagbevægelse, „Sveriges Arbejderes Centralorganisation" (S. A. C.).

Den maatte i mange Aar kæmpe en haard Kamp for sin blotte Eksistens og maa bestandig værge sig imod de [illegible] Sammensværgelser mellem Arbejdskøberne og det reformistiske Bureaukrati, men den har alligevel nu en Medlemsstab paa ca. 40,000 Arbejdere, og dens Position kan ikke rokkes.

Men allerede tidligt blev det klart, at S.A.C.s Kræfter i den Grad blev beslaglagt af Dagens Opgaver og Kampe, at den teoretiske Skoling i Forstaaelse af Samfundsudviklingen, Klassekampens Muligheder, Maal og Taktik og Moral, som Syndikalismen forudsætter blandt Intelligensen blandt Arbejderne, blev forsømt.

Man diskuterede Spørgsmaalet og forsøgte mange Udveje. I Aaret 1924 stiftede man en Ungdomsforening inden for Bevægelsen, men den døde igen i Løbet af et Aar.

Men den Tanke, at det maatte blive en Ungdomsbevægelse, der løste Spørgsmaalet, kæmpede sig efterhaanden frem til Sejr, og Aaret 1930 havde Tanken slaaet Rod.

Der var rundt omkring i Sverige forskellige Distrikter uafhængige af hinanden stiftet ca. 20 syndikalistiske Ungdomsklubber med tilsammen ca. 500 Medlemmer. Med dette Klub- og Medlemsantal blev Forbundet stiftet 1930.

S.A.C. forstrakte de Unge med 1000 Kr. til Agitation, og de fik ogsaa en Side i S.A.C.s Dagblad „Arbetaren" til deres Raadighed.

Trangen til eget Organ meldte sig dog snart, og fra Efteraaret 1930 udgav de unge periodisk et lille 8-sidet Blad som de kaldte „Storm".

Nu toges der fat indadtil paa Oplysningsarbejdet og ud ad til paa Agitationensarbejdet. Forbundet har inddelt Sverige i 16 Distrikter som blandt andet praktiserer Forbundets Agitations- og Oplysningsvirksomhed. Fra Forbundets Side er alene arrangeret mellem 50 og 60 Mødeturneer hver strækkende sig fra 3 Uger til 3 Maaneder.

Over 6000 unge Arbejdere staar nu fast tilsluttet Forbundet fordelt i ca. 170 arbejdende Klubber. „Storm" er nu udvidet til 12 store Sider, er rigt illustreret og udgaar i et Oplag fra 12 til 15,000 Eksemplarer pr. Numer.

Forbundet driver samtidig en meget omfattende Forlagsvirksomhed med oplysende og agitatoriske Skrifter og Bøger. Paa dette Felt gøres et enormt Arbejde, ikke saa meget af Ledelsen, som af de Tusinder navnløse Medlemmer, der energisk og utrætteligt gennem Forsælgningen af denne Literatur spreder Syndikalismens Tanker ind i nye Tusinder Arbejderhjem, der ellers vilde have staaet upaavirkede og uforstaaende overfor vor Bevægelses mægtige ydre og indre Problemer.

Det er givet, sagde Aaberg, at en Bevægelse med saa store Opgaver bestaaende af fattig Arbejderungdom bestandig fattes økonomiske Midler, men lad det være et Vidnesbyrd om vor Bevægelses moralske Sundhed og Kraft, at medens de politiske Ungdomsbevægelser flaskes op ved mægtige Tilskud, saa afslog vi i Aar at modtage 1000 Kr. fra S.A.C. som Hjælp, til Trods for at vi staar i det hjerteligste Forhold til den. Vi vil som revolutionær Ungdom klare vore Sager selv. Alt hvad vi ønsker er, at S.A.C.s lokale Organisationer som Broderorganisationer hjælper os tilrette med Mødelokaler og Agitation paa Pladser, hvor vi ikke selv har Fodfæste.

Aaberg gav derefter en Række Oplysninger om Kontingentspørgsmaal, Repræsentationsret og praktiske og administrative Forhold og sluttede med at sige, at selvfølgelig kunne de danske Kammerater regne med Støtte fra Forbundet ved at tilmelde sig, især saa længe de var faa og svage overfor deres store Opgaver, men dette maatte ikke være Motivet for Tilslutningen. Alle svenske Kammerater vil med oprigtig Glæde hilse, at Ringen mellem Skandinaviens revolutionære syndikalistiske Ungdom sluttes med Eders Tilslutning, men Motivet maa være den uforbeholdne Hengivelse for Sagen i Opofrelse, Selvopdragelse og Kamp som Syndikalismen og Anarkismen kræver af os som Arbejdere og Mennesker.

I et hjerteligt Bifald takkede Forsamlingen den svenske Kammerat for hans Indledning.

Efter at Aaberg havde besvaret en hel Række af Spørgsmaal som unge, danske Kammerater rettede til ham, sluttede som nævnt Diskussionen med enstemmig Tilslutning til det svenske Ungdomsforbund.

Forsamlingen der talte flere ældre F. S.-Medlemmer som Gæster, hilste i Begejstring den enstemmige Beslutning med Leveraab for Skandinaviens syndikalistiske Ungdom og sang derefter alle Arbejderes Fællessang, „Internationale".

Refo.

— — —

„Ogsaa „Arbejdet" ønsker vore unge Kammerater hjertelig Tillykke med Beslutningen. I broderlig Enighed vil vi ældre og unge over alle Landegrænser midt i en Verden af Raahed og aandelig Undertrykkelse kæmpe for Syndikalismens og Anarkismens høje Idealer.

Skal Radek bruges som Hovedvidne i en ny Mordproces.

I Verdenspressen har der været Rygter fremme om, at Radek ikke mere er i Fængsel. Som Belønning for hans Medvirken som Angiver i Processen mod Tuchatjevki og de syv andre Generaler, der blev myrdet af Stalin, er han fra Fængslet overført til en Villa i Moskvas Omegn og har faaet Tilladelse til igen at levere Artikler til den sovjetrussiske Presse om udenrigspolitiske Forhold.

Som yderligere Betaling for denne [illegible] er det Hensigten, at han skal bruges som Hovedvidne i en ny stor Proces mod „Trotskister", der er under Opsejling.

K. K. Steincke slaar op med Fru Gantier Schmidt, men . . ?

I en lang Kronik i „Politiken" i Søndags, slaar Hr. Steincke op med sin „Hjertenskær" i *Abortspørgsmaalet*, Fru Gautier Schmit, og opsiger hende Huldskab og Troskab.

Man forstaar af Kronikens Længde og dens mange sære Krumspring med Citater endog af *Max Stirner og Nietzsche*, at denne rent ud opsigtsvækkende usædelige Troløshed har kostet den politiske Fosterbroder usigelig indre Kval.

Hvorfor ikke kort og godt skrive: Jeg undertegnede K. K. Steincke tager herved bestemt Afstand fra Tolstoj og Fru Gautier Schmit, naar de hævder, at Tilfredsstillelse af Kønsdriften kun er moralsk og sædelig, naar den foregaar i Ægtesengen med Forplantning som Formaal.

En offentlig Bekendelse i denne konkrete Form, som er Kronikens reelle Indhold, offentliggjort som Annonce i samtlige Dagblade vilde sikkert have vakt langt større offentlig Opmærksomhed om Hr Steinckes seksualfilosofike Privatliv end den Samling erotiske Aforismer, hvormed han fornøjer „Politiken"s letsindige Læsekreds.

Et andet Spørgsmaal er, hvorfor føler Landets Justitsminister *netop nu* Øjeblikket modent til offentlig at bekende sin erotiske ansvarsløse Tøjlesløshed ved at adskille Kønsdriften fra Forplantningen.

Hans egen Motivering som en forfulgt Uskyldighed, der endelig føler Trang til at sige et Par spagfærdige Bemærkninger, lyder lidt for banal, naar man tænker paa, at han — netop han — det meste af Vinteren fyldte Partipressen og Radioen med hans reaktionære Præk og overfaldt anderledes tænkende Medmennesker, som ikke fik Lov at svare igen, og som Justitsminister havde Ansvaret for en Række Forfølgelser mod Lægerne, medens de dertil egnede Kunder hos Lægerne blev brugt som „Vidner". Og alt dette for at presse han reaktionære Abortlov igennem, hvis eneste praktiske Resultat kan blive, og som ogsaa er tilsigtet, at tvinge de fattige Arbejderkvinder til at sætte flere Børn i Verden mod deres Vilje, til et Liv i den sociale Elendighed, der raader.

Hans Rolle som forfulgt Faarelam er kun Bluff som Motiv.

Vi har i alle Tilfælde Mistanke om et langt mere sandsynligt Motiv.

For nogle Dage siden offentliggjordes nemlig den samme Hr. Steincke i sin Egenskab af Justitsminister en Kundgørelse om, at alle der i Fremtiden vilde have Lov at handle med forebyggende Midler overfor Besvangring skulde indsende Meddelelse derom samt Fortegnelse over, hvilke Arter af Redskaber, det drejede sig om (Kondoner dog undtagne)

Nu kunde man reflektere saaledes, at de, hvis Moral ikke hindrer dem i at anbringe sig selv som Vagthunde ved de befrugtede Livmoderindgange, paa Forhaand har afværget enhver Bebrejdelse for Anmasselse overfor det intime forebyggende Samleje.

Javel, men Hr. Steincke erklærer sig jo netop i sin Bekendelse som Tilhænger af det præventive Kønsforhold — hvorfor da denne Indblanding i Forhandlingen af de præventive Midler?

Mon der ikke her ligger ganske bestemte Grunde.

Abortloven og dens afskyelige Straffebestemmelser rammer ikke Overklassens Kvinder. De kan rejse til Udlandet og blive „helbredet". Men det kan de fattige Kvinder ikke, de skal med Vold og Straf gøres til Fødemaskiner, Leverandører af Menneskemateriele til Militæret og den industrielle Reservearmé!

Vejen ud af denne Nedværdigelse for den arbejdende Kvinde var efter denne skændige Klasselovs Vedtagelse at lære at benytte et *billigt og sikkert* forebyggende Middel.

Det eneste Middel, der opfylder disse to for den fattige Kvinde nødvendige Forudsætninger, er den kvindelige Pessar.

Og da Benyttelsen af dette Middel forudsætter, at hun af sagkyndig Hjælp skal lære selv at anbringe det, er der af Frisindet herhjemme allerede rejst en Bevægelse, hvis Formaal det er at hjælpe og udvide den menneskekærlige Gerning, Læge Leunbach i Aar har ofret Tid og Tusinder af Kroner paa — den gratis Konsultation og Undervisning for ubemidlede Kvinder i Brugen af den kvindelige Passar.

Dette Forhold ønsker vi at hefte vore Læseres Opmærksomhed ved.

Medens Hr. Steinckes Abortlov udelukkende vil ramme de fattige gravide Kvinder, saa er hans Indblanding i Forhandling og dermed i Afgørelsen af, hvilke forebyggende Midler, der maa bruges en ny Trussel mod de fattige Arbejderkvinders Ret til Forebyggelse, medens hans Kronik i „Politiken" i denne Forbindelse maa tages som en Beroligelse til Overklassen og Storbyens rige letelvende Verden om, at de nok skal blive skaanet for Indblanding i deres Seksualliv.

Vi siger derfor til vore Kvinder: Vær opmærksomme! Bag Aforisme-Akrobatens Krumspring truer en ny Fare jert Liv og Velfærd.

Han gør sig til af, at hans Stilling ikke er følesesbetonetl! Fuldstændig rigtigt! Den Mand ejer ikke Gnist af kærlig Forstaaelse overfor eders sociale Seksuallidelser!

Bliv Abonnent paa Bladet

Mordet paa de russiske Generaler - Stalins personlige Hævnakt?

Tuchatjevski lagde ikke Skjul paa sin Ringeagt for Stalins og visse højere militæres Dygtighed. Tidligere kejserlige Generaler har nu de højeste Kommandoposter i den røde Hær.

Paastanden om, at de russiske Generalers Udryddelse skyldtes, at de var simple Forrædere, der havde solgt den røde Hærs militære Hemmeligheder til Tyskland og Japan, har ikke fundet nogen Tiltro hos Verdensopinionen. Man har forundret spurgt, hvad den virkelige Aarsag kunde være og gisnet snart paa det ene og snart paa det andet, men man kommer vist Sandheden temmelig nær, naar man antager, at en god Del personlig Fjendskab og privat Hævngerrighed har været medvirkende Aarsag til Stalins Mordproces mod Tuchatjevski og de andre højtstaaende Militære, der stod ham nær.

Da Tuchachewski reddede en Bolchevikhær ud af en fortvivlet Situation, som den var bragt i ved Stalins og Vorosilovs Udygtighed.

Tuchatjevski har nemlig ikke lagt Skjul paa, at han nærede en ophøjet Ringeagt for Stalin og visse højere Officerers Dygtighed, og naar saa dertil kommer, at Trotski i en Bog har udtalt sin uskrømtede Beundring for Tuchatjevski og hans ubestridte militære Dygtighed, saa er det jo ikke særlig forbavsende, at Stalin har benyttet sig af Terrorstemningen i Rusland til at gøre det af med en Personlighed, der ikke laa i mæsegrusBeundring for Gudfader Stalin.

At Stalins Evner og Dygtighed ikke staar i noget rimeligt Forhold til den Kultur, han bliver Genstand for i hele Verdens kommunistiske Presse, havde Tuchatjevski erfaret for mange Aar siden, da han som ganske ung Officer ved sin militære Dygtighed maatte redde en betydelig bolchevistisk Hær fra Nederlag og Tilintetgørelse, en Situation, den var bragt i ved Italiens og Versailles fejlagtige Dispositioner.

Det var under Denikins Offensiv i 1919 ved Tulo og Orel. Bolchevikhæren var paa denne Front meget overlegen, men daarlig ledet og de politiske Kommissærer i Tsaritsin gjorde det ene skæbnesvangre Misgreb efter det andet, saa at Hærens fuldstændige Sammenbrud var at forudse. Da var det, at den unge Tuchatjevski overtog Kommandoen og ved sine Foranstaltninger raadede Bod paa Kommissærernes Misgreb og sikrede Bolchevikernes Sejr.

De politiske Kommissærer, der havde lagt en saa aabenbar Udygtighed for Dagen, hed Josef Djugaskvili og Vorosilov. Og Djugaskvili hedder i Dag Stalin og er Enehersker over alle Russere.

Tuchatjevskis Fortjenester i Kampene omkring Tsaritsin er

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32
F.S. Formand:
Vald. Hansen, Nordre Allé 14.
Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra Kl. 18-19.

hævet over enhver Tvivl, men Tsaritsin blev omdøbt til — Stalingrad!

Budjeny og Stalin ødelagde Mulighederne for en Sejr for Bolchevikerne i den polske Krig.

Men det var ikke den eneste Gang, at Tuchatjevski stiftede Bekendtskab med Stalins Uduelighed paa det militære Omraade.

I 1920 kommanderede Tuchatjevski den røde Hær i Krigen modPolen. De russiske Troppemasser væltede ind over Polen og førtes frem helt til Warchaws Porte, og Byen stod i overhængende Fare for at blive erobret af Bolchevikhæren.

Men denne Udsigt til Sejr blev fuldstændig ødelagt af General Budjenus Dispositioner, idet handirig erede store Dele af Hæren mod Lemberg og derved svækkede hele Hærens Stilling. Den politiske Kommissær ved Budjenys Stab var — Stalin, og han fik derved endnu en Gang Lejlighed til at dokumentere sin Uduelighed som militær Strateg.

Budjeny har siden da hadet Tuchajevski. Stalin vidste nok, hvad han gjorde, da han valgte Budjeny til en af Dommerne over den faldne Marskal.

Den røde Hærs Ledelse i Hænderne paa tidligere Zarofficerer.

Som bekendt traadte den tidligere Zargeneral Brusilow i Tjeneste hos Bolchevikerne. I 1920 rettede han en Opfordring til de tidligere Zarofficerer om at træde ind i den røde Armé. circa 14,000 efterkom Opfordringen, og de fleste af dem er endnu i Tjeneste. I Øjeblikket ligger den virkelige Magt over den røde Armé i Hænderne paa de tidligere Zargeneraler Jegerov og Sjaposjnikov.

— — —

Den røde Hærs Udvikling kan tjene som Billede paa hele den russiske Revolutions Udvikling.

Den blev dannet under en meget kritisk Periode under Revolutionen, hvor de hvide Hære faldt ind i Landet fra alle Sider, og Englænderne fra Murmansk.

Fortsættes Side 4.

Reformistisk Nederlag i Tobaksarb. Forbundets Afdeling „Enigheden"

I den sidste Maaned har Afd. Enigheden valgt ny Kasserer og Næstformand samt 35 Kongresdelegerede. De to førstnævnte Valg er ekstraordinære, fremkaldt ved den gamle Kasserers Død.

Om Kassererpladsen (116 Kr. om Ugen!) sloges den tidligere Næstformand, Trotskisten Dupont med det reaktionære Hoved- og Afdelingsbestyrelsesmedlem Peter Nielsen og sejrede stort, ca. 2250 Stemmer mod 538 paa Peter Nielsen. Efter den lidt uvenlige Stilling Kommunisterne har til Troskismen, er Duponts Valg en ligelig fordelt Øretæve til de to reformistiske Partigrupper i vor Organisation.

Det var Optakten til 2 nye store Nederlag for de rettroende Partigængere, nemlig Valget af Kongresdelegerede og af Næstformand. Til Kongressen havde »Smørklubben« opstillet en Snes Medlemmer plus alle de reaktionære Hovedbestyrelses- og Afdelingsbestyrelsesmedlemmer. Desværre blev alle de sidstnævnte valgt, de kendte Navne og den gode Placering paa Stemmesedlen har vel været medvirkende hertil. Men af de almindelige »Smørgubber« blev kun to valgt, alle de andre gled langt ned i Supleantrækken. F. S. Tobaksarbejdernes Klub opstillede 8 og fik 5 Kandidater valgt, et overmaade fint Resultat, der viser, at Tobaksarbejderne har Tillid til Syndikalisterne. Endvidere blev valgt 7 andre Oppositionsfolk, heraf de 4 Bestyrelsesmedlemmer Dupont, Dagmar Voss, Sigurd Olsen og Carl Hansen, alle med store Stemmetal.

Endelig blev af 9 opstillede valgt 3 Kommunister mod sidst 10, saa det bliver vanskeligt at lede Stalinsejr af det. Regner man de tre Kommunister med, er der ialt valgt 15 oppositionelle, et pænt Resultat paa Baggrund af den store Magt »Smørklubben« til fornylig har haft hos os.

Til Duponts Efterfølger som Næstformand valgtes den frisindede Socialdemokrat Sigurd Olsen med 1825 Stemmer mod 793 paa hans utiltalende Partifælle Dirk Nak, til trods for at Dupont — mærkelig nok — i første Omgang anbefalede det mange aarige »Smørklub«medlem Einar Konig, der for ganske kort Tid siden har forladt »Smørklubben« sammen med et Par Stykker til. Der er i den sidste Maaned sket ikke saa lidt af et Omslag i Tobaksarbejderforbundets største Afdeling. Nu kræves der kun to Ting for Partipolitikernes fuldstændige Nederlag, nemlig, fortsat Arbejde for at organisere Oppositionen samt, at de valgte Kammerater viser sig Tilliden værdig.

C. H.

Frygtelige Forfølgelser i Polen

Syndikalister dømmes til Fængsel og sættes i Koncentrationslejr, fordi de opfordrer til Strejke. 9 Millioner Bønder uden Jord og Arbejde.

Den polske Reaktion har startet en mægtig Forfølgelseskampagne mod de revolutionære Arbejdere, der rammer baade Kommunister og Syndikalister. Den syndikalistiske Fagorganisation i Polen Z.Z.Z. er i den Henseende særlig Genstand for Myndighedernes Opmærksomhed. Talrige polske strejkende Syndikalister er blevet arresteret og sendt i Koncentrationslejr, og det syndikalistiske Dagblad er blevet forbudt. Naar Myndighedernes Raseri i særlig Grad samler sig om Syndikalisterne, er det fordi de propagerer for en hensynsløs Kamp mod det reaktionære halvfascistiske Polen ved Strejker og Fabriksbesættelser.

I Slutningen af Juni behandlede Domstolen i Vilno en Sag mod to Syndikalister, Z.Z.Z.s Generalsekretær Szurig og det syndikalistiske Ungdomsforbunds Generalsekretær Zialek, der tiltrak sig megen Opmærksomhed, i Pressen. De to Kammerater var tiltalte for Højforræderi, men under Sagen viste det sig, at det eneste, de havde gjort sig skyldig i var, at de havde opfordret Arbejderne til at gribe til Strejke for at gennemføre deres Krav, og at de havde agiteret for de syndikalistiske Idéer. De dømtes til 3 Maaneders Fængsel, og det er første Gang i det uafhængige Polens Historie, at Arbejdere er dømt for at opfordre til Strejke. Man maa være opmærksom paa, at der i Polen ikke findes nogen Lov, der forbyder Strejke.

Polen befinder sig i en meget kritisk økonomisk Situation. Der hersker en frygtelig Arbejdsløshed og omkring 9 Millioner Bønder er uden Jord og Beskæftigelse.

For at aflede disse Millioner fra at tænke paa deres egen Elendighed, har de reaktionære Kredse i Polen under Myndighedernes Bifald rejst en Jødehetz, som den der tidligere blev brugt i det zaristiske Rusland.

I Maj blev der foranstaltet en skandaløs Progrom i Brest-Litovsk, hvor mange Jøder saaredes og en Del senere døde af deres Kvæstelser. Den opfanatiserede Pøbel trængte ind i Jødernes Boliger, ødelagde og stjal, hvad de kunde overkomme. 23.000 Jøder mistede ved den Lejlighed alt, hvad de ejede.

Kampen om 40-Timers Ugen.

Hr. Kjærbøls Udtalelser i skarp Belysning af hans Livsgerning.

Som bekendt har nuværende Handelsminister Kjærbøl afvist Kravet om 40 Timers Arbejdsuge som et Middel mod Arbejdsløsheden med den Motivering, at Industrien i Løbet af et kortere Spand af Tid saa vilde have forbedret sin Teknik i den Grad, at Virkningerne af den forkortede Arbejdstid igen vilde være ophævede.

Man kan hertil svare:

Saafremt Industrien kan forbedre sin Teknik, saa vil den gøre dette uden Hensyn til, om Arbejderne forkorter Arbejdstiden eller de undlader dette.

Den sidste vældige Bølge af arbejdsmæssig og teknisk Rationalisering, der gik ud over Verden, havde sin Rod i et lige *modsat Forhold!*

Det var de tyske Arbejderes Forlængelse af Arbejdsdagen og nedskrevne Løn, der i Form af billige tyske Varer tvang Industrien i U. S. A., England og i den øvrige Verden til at skabe sig Konkurrencemulighed ad denne Vej.

Denne Rationalisering skabte igen den mægtige permanente Arbejdsløshed, som alle Verdens Arbejdere nu lider under.

Og Verdens Arbejdere lider ikke blot under Arbejdsløsheden som Arbejdsløse, men ogsaa derved at de borgerlige Stater i stor Udstrækning har paalagt de arbejdende Arbejdere Byrden af de Arbejdsløses Underhold, tilligemed, at selve Arbejdsløsheden hæmmer Arbejderne i at gøre Lønfremskridt overfor de stigende Varepriser.

Et logisk og klart Standpunkt taget af alle Verdens tænkende Arbejdere!

Efter at Arbejderne inden for alle Landes Fagbevægelser i Tusinder Diskussioner har drøftet dette mægtige Problem, har de draget følgende logiske Konklusion:

Naar den forbedrede Teknik og det forcerede Arbejdstempo har bevirket, at Millioner af vore Klassefæller er kastet ud af Arbejdet, der er kun *en* Mulighed for igen at ophæve dette Forhold og alle dets skadelige Virkninger for vor Klasses Velfærd og Fremskridt, *at gennemføre en rationel Forkortelse af Arbejdstiden!*

Denne Konklusion har bundfældet sig i den internationale Fagbevægelses Krav om: *Indførelse af 40 Timers Arbejdsuge!*

Dette Krav er fremsat med en saadan Styrke rundt i Landene, at selv de meget borgerlige Bureaukrater i den faglige Internationales Ledelse er gaaet ind for Kravet og har paa deres sidste Møde opfordret alle faglige Organisationer til at sætte deres Energi og Kraft ind paa Kravets Gennemførelse.

Denne internationale Parole bør intet Lands Arbejdere svigte.

Kravet om 40 Timers Arbejdsuge med Lønudligning er allerede gennemført, om ikke generelt, i de førende Industrier i Frankrig, Belgien og delvis i U. S. A.

Men det er ganske givet, at det enkelte Lands Konkurrenceevne, hvor denne Reform er indført, vil lide ved at den ikke gennemføres i de øvrige Lande!

Dette har allerede givet den kapitalistiske Reaktion i Frankrig et vældigt Medløb inden for Smaaborgerskabet i Fjendtlighed overfor Arbejderne og fremmet Forsøg paa, med alle mulige udspekulerede Metoder at frarøve Arbejderne Frugterne af deres sejrrige Fremstød.

Staaende overfor disse Kendsgerninger bør Verdens Arbejdere ikke forblive tøvende.

Ved at tøve udleverer de Arbejderne i de Lande, der har gennemført Kravet til Reaktionen og Tilbagegang og hindrer sig selv i at naa frem.

Derfor bør intet enkelt Lands Arbejdere blive international Forræder ved at give sin nationale Kapitalistklasse særlige Konkurrencefordele, der ved at lade Kravet ligger og fortsætte i Arbejdsløshedskrigens Elendighed.

Dette er der ogsaa Enighed om inden for de faglige Internationale, overalt i de enkelte Lande *forbereder Arbejderne sig paa ved Kamp at gennemføre Kravet!*

Danmarks organiserede Arbejdere, der hidtil har rost sig af, at være de bedst organiserede og mest fremskredne Arbejdere i Verden, kan ikke være bekendt, netop i dette Spørgsmaal, at holde os fejgt tilbage.

Har vi Rest tilbage af moralsk Mod og Vilje og Tro paa vort Sammenhold, og er vor internationale faglige Solidaritet mere end en Frase, *kan ingen Magt i Danmark forhindre os i at gennemføre 40 Timers Arbejdsuge!*

Thi ingen Magt kan forhindre Arbejderne i at holde Fyraften, naar de ikke vil arbejde længere!

Saa enkelt er Kærnen i dette mægtige og for alle Arbejdere saa betydningsfulde Problem!

Hr. Kjærbøl Ansigt til Ansigt med sin Forlid.

Hvis den skulde forhindre Arbejderne i at kæmpe for en kortere Arbejdsdag, at Kapitalen saa vilde forbedre sin Teknik, saa den igen sparede Arbejdskraft, da maatte Arbejderne ogsaa ophøre med deres Lønkampe!

Thi Lønkampens Resultater bliver bestandig ædt op af Kapitalen, i mere forceret Produktion og i baade naturligt og kunstigt stigende Varepriser.

Skal vi da, fordi Huslejen forhøjes og Priserne paa vore Forbrugsvarer bestandig øges, derfor ophøre med at kæmpe for at højne vor Løn?

Enhver Arbejder der er med sin fulde Fornuft maa svare: — Nej selvfølgelig ikke!

Tværtimod maa de bestandig stigende Varepriser tvinge os frem til *en øget Aktivitet for at højne vor Løn!*

Men det er netop det modsatte Standpunkt Hr. Kjærbøl stiller sig paa overfor Kravet om 40 Timers Arbejdsuge.

Vi maa ikke forkorte Arbejdsdagen og faa vore arbejdsløse Kammerater i Arbejde, for saa

Fortsættes Side 4.

Af Stalinisternes Forbryderkrønike i Spanien.

Ex-Guvernør Sarrano retter opsigtsvækkende Beskyldninger mod de kontrarevolutionære Stalinister.

Den forenede socialistiske Ungdom i Spanien (J. S. U.), der nærmere betegnet er en organisatorisk Sammenslutning af den kommunistiske og socialdemokratiske Ungdom i Spanien, har for nylig været samlet til Kongres i Provinsen Ciudad Libre. Det kom her til kraftige Meningsbrydninger mellem de to Fraktioner, der findes inden for Forbundet, den socialdemokratiske (eller maaske rettere benævnt den socialistiske) og Stalinisterne.

Den gamle socialistiske Ungdomsforenings Medlemmer anklagede Kommunisterne for at drive en Undermineringspolitik med den Hensigt at spille Ungdomsforbundet i Hænderne paa det kommunistiske Parti, og ifølge Freute Libertarios Information præsterede de ogsaa Bevis for det gamle kommunistiske Partis Muldvarpearbejde indenfor Ungdomsforbundet.

Med stor Energi afviste de unge socialistiske Revolutionære den af Santiago Carrillo langserede politiske Linie. Særlig Repræsentanterne for de unge Landarbejdere gik meget stærkt imod og mente, at denne kommunistiske Pampers Linie indebar et Forræderi mod Arbejderklassen i al sin demagogiske Falskhed. (Carrillo er J. S. U.s Generalsekretær.)

Kongressens Redaktionsudvalg formulerede en Udtalelse, hvori det hedder, at „Carrillo vil overføre J.S.U. i „Kommunistpartiet"s Hænder .Majoriteten af Deltagerne stemte ogsaa for et Mistillidsvotum til hele Nationaleksekutiven og i Særdeleshed til Generalsekretæren.

Størst Opmærksomhed vakte imidlertid et Foredrag af Ex-Guvernøren for Provinsen, Socialisten Joce Serrano. Serrano indgav sin Afskedsbegæring fra Guvernørembedet, samtidig med, at Caballero Regeringen afgik.

I sit Foredrag rettede han den Beskyldning mod Kommunisterne, at de forlangte, at den offentlige Ordens væbnede Styrker skulde anvendes mod C.N.T. for at knuse denne Arbejderorganisation. Meget skarp gik Serrano imod saadan et forbryderisk Forlangende og erklærede, at han hverken som Arbejder eller som Guvernør vilde være med til at knuse en Arbejderorganisation, der fortjente alles Respekt, og han vilde frem for alt ikke være med til det, hvor det som her bare skulde tjene til at fremme Kommunisternes forbryderiske Virksomhed.

Samtidig oplyste Serrano, at 75 pCt. af Kommunistpartiets Medlemmer i Provinsen udgøres af tidligere Reaktionære og saadanne Elementer som det socialistiske Parti af Renlighedshensyn ikke vilde optage som Medlemmer.

Serrano sluttede sit Indlæg med følgende: Efter dette bliver jeg vel kaldt Trotskist. Det Navn kaster man jo i Dag paa enhver hæderlig Person og Revolutionær.

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København. Bemærk Garantien paa Etiketterne. Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

POUM kræver en upartisk Undersøgelse

Det internationale Bureau for socialistisk Enhed, til hvilket P.O.U.M. staar tilsluttet, har udsendt et Manifest, i hvilket kræves en upartisk Undersøgelse af de Anklager som er rejst mod P.O.U.M. I Manifestet hedder det bl. a.:

»I Dag rettes Forfølgelserne mod P.O.U.M. — I Morgen vil de blive rettet mod C.N.T. og senere mod Largo Cabalera og hans Venner. De maa derfor afvises fra Begyndelsen.

Selv om vi er overbevist om, at Anklagerne mod P.O.U.M.-Kammeraterne er grundløs Bagvaskelse, saa anser vi det alligevel for nødvendigt, at en Opklarelse af Kendsgerningerne finder Sted. Vi kræver derfor, at der nedsættes en Undersøgelseskommission, der bestaar af en Repræsentant for hver af de faglige Internationaler, for II og III Internationale, for den anarkistiske og syndikalistiske Internationale samt fra vort eget internationale Bureau. Denne Kommission bør ikke afgive nogen Dom, deres Opgave skal bare bestaa i at undersøge hvilke Grunde, der findes for Anklagerne fra den spanske Regering mod P.O.U.M. En Domsafgørelse kan kun afsiges af en spansk Domstol.

Det antifascistiske Spaniens Venner over hele Verden maa vide, om Anklagerne mod P.O.U.M.s Ledere er sande Kendsgerninger eller skændig Bagvaskelse, og om der anvendes Løgn som giftig Vaaben mod politiske Fjender.«

Til dette Krav om en upartisk Domstol kan vi helt slutte os. Der maa bringes Klarhed angaaende Anklagerne mod P.O.U.M. og dets Mænd. Det kan ikke tillades, at en bestemt Retning overøser sine politiske Modstandere med de mest ærerørige Beskyldninger, uden at Modparten faar Lejlighed til at forsvare sig overfor et internationalt Forum.

En Kommité af den foreslaaede Slags burde derfor nedsættes.

Hvis man indvender, at Sagen kommer for spanske Domstole, og at dette maa anses for tilstrækkelig, saa svarer vi, at lige saa lidt som vi nærer Tiltro til de russiske Domstole, lige saa lidt nærer vi Tvivl til den spanske Regerings Domstole. Kun en international Kommission kan give Garantier for Upartiskhed.

Demokrati og Fascisme under den kommende Verdenskrig

Af Chr. Christensen

VII.

I vor Undersøgelse af *Demokratiet* som den kapitalistiske Klasses særlige politiske Styreform i Tidsperioder, hvor den nationale kapitalistiske Klasses Eksistens er uden for Fare, skulde i Fortsættelse af sidste Artikel denne Gang nærmere belyses, hvorfor den kapitalistiske Klasse har foræret de udbyttede Bonde- og Arbejdermasser den almindelige Valgret, Forsamlings-, Forenings-, Aands-, Tale- og Pressefrihed med tilsvarende Udvikling af sociale Reformer som Demokratiet paastaar er Resultatet af en demokratisk Folkebevægelses Erobringer.

En historisk Udredning af de hel eller halvfeudale Stænderforsamlinger til moderne Parlamenter vil her føre for vidt.

Den store franske Revolution 1789—93 viser i et kort koncentreret historisk Øjeblik, hvad det kapitalistiske Borgerskab brugte Proletariatet til, nemlig til at knuse Feudalvældet for bag efter at snyde Proletariatet for Belønningen — Frihed, Lighed og Broderskab.

Alle Parlamenters Tilblivelse indeholder i en mere langstrakt Form samme Indhold. Læs Englands, læs Danmarks eller hvilken som helst anden Nations politiske Historie, og man vil genfinde samme Motiver og samme faktiske Resultat.

Under sin historiske Tilblivelseskamp maatte den kapitalistiske Borgerklasse for at forvandle den til sine økonomiske Interesser ubrugelige Stænderordning til et tjenligt politisk Redskab i den moderne Nationalstat kalde Arbejder- og Bondeproletariatet til Hjælp mod Feudalreaktionen.

Borgerskabet lovede Arbejderne og

Bønderne alle mulige Reformer og Friheder blot for at hjælpe det. Det opeggede Masserne til ligefrem Oprør mod Reaktionen, og den opsatte paa sit Program alle de Rettigheder og Friheder, Demokratiet i Dag praler med.

Og mange Steder gennemførte Borgerskabet ogsaa disse (se Perioder i Danmark 1848—64), men saa snart Reaktionen var overvundet, vendte Borgerskabet sig mod det oprørske Proletariat, der krævede Løfterne indfriet.

Motivet for Stænderordningens Forvandling til Nationalstat var at give Borgerskabet — dem der besad Kapital Adgang til at bruge Nationens samlede Magt i Kampen for sine Interesser.

Saa længe selve Borgerskabets Eksistens stod i Fare, maatte det lige hensynsløst bekæmpe baade Reaktionen og Proletariatet i deres Forsøg paa Indflydelse i — Nationalstatens Anliggender og Opgaver.

I denne Periode maa Borgerskabet sætte Besiddelse af Ejendom og dennes Størrelse som Regulator for denne Indflydelse samtidig med, at den snart brugte Reaktionen mod Proletariatet snart det sidste mod den første.

Men efterhaanden som Borgerskabet i Kraft af den nye Nationalstat som politisk Magtmiddel erobrede Kolonier, fremmede Afsætningsmarkeder og samtidig ved Jordens Kapitalisering skabte en købedygtig Bondeklasse, ændredes selve Borgerskabets Frygt baade for Reaktionen og Proletariatet.

Tilvejebringelsen af disse Afsætningsmarkeder — det vi i Økonomien vil kalde Muligheden for at forvandle den i Varemassernes bundne Værdi til Profit — gav Kapitalismen sin rige Blomstringstid, hvor Feudalismen som en overlevet Økonomi og Produktionsordning visnede bort, og hvor Kapitalismen fik Raad til at give Lønproletariatet saadanne Livsvilkaar, at Sulteoprørerne mistede sit sociale Grundlag.

Jeg skal senere beskæftige mig med de sociale Reformers Motiver og Udvikling i denne Forbindelse.

Men selv i sin rigeste Blomstringstid, hvor den hvide Kapitalisme fraadsede i Arbejdsoverskud fra alle Jordens Folkeslag, viser Historien afgjort inden for alle Nationer, at Borgerskabet ikke henfaldt i ideologiske Drømmerier om lige og alm. Valgret som et Princip.

Borgerskabet sad inde med den brutale Statsmagt, og det slog hensynsløst ethvert Forsøg ned fra Arbejdernes og Bøndernes Side paa at tiltage sig Valgrettens Indflydelse paa Statsmagten.

Det fulgte her nøje sine egne Regler — sine egne Interesser.

Den almindelige Valgrets historiske Forudsætninger.

Den første af disse Forudsætninger er, at Borgerskabets økonomiske System: Kapitalismen, er blevet hele Nationens fælles Eksistensgrundlag d.v.s., at det samlede Overskud af Folkets Arbejde tilfalder Borgerskabet, og at dette Udbytningsprivilegium er forsvarligt forankret i fremmede Afsætningsmarkeder og en „selvstændig" Bondeklasse med kapitaliseret Jord og Ejendom.

Denne Forudsætning er absolut i alle Nationers Historie.

Først da begynder Diskussionerne inden for Borgerskabet — den politiske Magts absolutte Indehaver — om det fornuftige i at give en Del af Mellemklassen og den øverste Del af Bondeklassen Medansvar i Nationens politiske Styre.

Men Forudsætningen herfor er, at denne Del af Befolkningen i sine Eksistensinteresser er saa fast knyttede til den kapitalistiske Samfundshusholdning, at den psykologisk er saa *nationaliseret*, at den vil sætte sin Kraft ind for Nationen, d. v. s., den nationale Kapitals Forsvar baade mod ydre og indre Fjender.

Efterhaanden som denne Udvikling finder Sted slapper det egentlige kapitalistiske Borgerskab Adgangsmulighederne for parlamentarisk Indflydelse, og det gør det gennem hele Historien karakteristik derved, at den bestandig regulerer Valgretten ved Ejendoms og Indkomstforholdenes Størrelse — en ren kapitalistisk Maalestok for Folkelagenes Paalidelighed overfor den nationale Kapitals [illegible].

For det alm. borgerlige Dusinfjols, der læser Historien ud fra sin egen hovedløse individualistiske Indbildskhed, tegner den alm. Valgrets Sejr sig som en Række af Kampe, hvor *„Folket"* lidt efter lidt under Ofre og Udholdenhed endelig har vundet Sejr, over Reaktionen.

De opstillede Spørgsmaalet om Demokratiet som en Kamp mellem Ideologier om Styreformer.

(Forts. i næste Numer).

Syndikalistisk Ungdomsforening

Ordinært Møde afholdes Onsdag d. 21. Juli Kl. 20 prc. i Cafe „Jernbanen", Nordre Fasanvej 252. Red. Chr. Christensen taler om: Syndikalismens Ide.

Bestyrelsen.

F. S. Medlemmer velkomne.

Aarsdagen for det fascistiske Oprør i Spanien.

Fortsat fra Side 1

eget Kampmiddel — besejredes Facismen i den største Del af Spanien, og kun den italienske og tyske Fascisme direkte Indgriben bevirkede, at Arbejdernes sejrrige Stormløb stoppedes.

Katalonien var i Løbet af 2 Dage i de revolutionære Arbejderes Hænder. Fra hver Fabrik, fra hver Kaserne og hver offentlig Bygning vajede C.N.T.s og F.A.I.s sortrode Faner.

C.N.T. og F.A.I. overtog umiddelbart hele Næringslivet. I Løbet af 2 Uger var Industrien og Transportvæsenet i fuld Gang som om intet var hændt.

Det første, C.N.T.-F.A.I. foretog sig, var at indrette offentlig Bespisning i alle Kvarterer i Byerne, hvor alle som vilde blev bespist.

Næste Problem, som blev omgaaet løst, var Trafikken. Allerede den 22. Juli kørte igen Sporvognene og de underjordiske Jernbaner. Alle Trafikmidler kørte med C.N.T.s og F.A.I.s Mærker paa Vogne, Vagoner og Biler. Derefter organiseredes Arbejdet paa Fabrik efter Fabrik.

Krigen og Revolutionen gik fra den første Dag Haand i Haand.

Arbejdskøbernes Bygning i Barcelona blev eksproprieret af de revolutionære Arbejderorganisationer og C.N.T.s Propaganda-Central. Herfra udsendte Regionalkomitéen for C.N.T. og F.A.I. i Katalonien det berømte Manifest til Verdens Arbejdere om at træde til Hjælpeaktion for Spaniens kæmpende Arbejdere og Bønder.

Dette Manifest, der nu har historisk Interesse fandt dog ikke Gehør hos de store Arbejderorganisationer.

De maatte endnu en Gang konstatere, at de var »demokratiske« og ikke kunde have noget at gøre med de revolutionære Arbejderorganisationer. De betragter sig fremdeles som Repræsentanter for de demokratiske Stater, for demokratiske Kapitalisme.

Anarkisterne og den sociale Revolution er for de reformistiske Ledere en større Fjende end Fascismen. Det var derfor ganske naturligt, at de sluttede en Alliance med de fascistiske Stater i den saakaldte Non-Interventionspagt *mod* Spaniens Arbejdere i Stedet for at hjælpe dem.

At »3die Internationale« meldte sig til denne forbryderiske Pagt er saare naturligt, da den ikke er andet end Stalin-Bureaukratiets blindfødte Redskab.

— — —

Trods Non-Interventionspagten har baade de fascistiske og demokratiske Stater saavel som »Sovjet«-Staten med alle til Raadighed staaende Midler intervenerel i den spanske Borgerkrig.

Fascisstaterne har leveret enorme Mængder af Vaaben, Ammunition og Soldater til Franco.

De demokratiske Stater og frem for alt det stalinske Diktatur har gennem diplomatiske Tryk paa Valencia-Regeringen og ved enorm Støtte til Spaniens Kommunistparti gjort alt for at myrde den sociale Revolution — Befrielsen af det spanske Folk.

Den europæiske Kapitalisme har fyldt Spanien med Forbrydere paa begge Sider af kæmpende Fronter, hvis eneste Opgave det er at myrde Revolutionen til Fordel for Kapitalismen.

— — —

Spanske Kammerater skriver til de danske revolutionære Arbejdere:

Om nogle Dage har vi den 19. Juli. — Revolutionens Dag!

Den 19. Juli bør vi alle tænke paa de Hundredtusinder spanske Arbejdere og Bønder, der i det forløbne Aar har givet sit Liv for Frihed og Retfærdighed!

Men vi maa ogsaa betænke, at den sociale Revolution i Spanien er i stor Fare!

Kontrarevolutionen staar ikke blot paa den anden Side Fronten, *men midt iblandt os!*

Det andet Aar af den spanske Revolution begynder med Spørgsmaalet: Hvem skal sejre, *Revolutionen eller Kontrarevolutionen?*

Dette afgøres ikke blot af det spanske, men af det internationale Proletariats fælles Vilje til at sejre over Kapitalismen!

Kampen om 40 Timers Ugen.

Fortsat fra Side 3.

vil Kapitalen igen, ved en mere udvidet Teknik igen gøre dem arbejdsløse!

Vi vil aldeles ikke bestride, at Kapitalen vil gøre hvad den formaar i denne Henseende, vi vil endda hævde, at Kapitalen, uden Hensyn til om Arbejderne vil forkorte Arbejdstiden, bestandig og utrættelig vil gøre dette og smide endnu flere ud i Arbejdsløshed!

Der er intet mærkeligt eller nyt deri. Arbejdernes Lønkamp og Kamp for Arbejdstidens Forkortelse har saa længe, der har eksisteret Kapitalisme, netop bestaaet i at vinde med i Kapløbet med den forbedrede Teknik og de stigende Varepriser.

At de ikke herhjemme siden Moderationen sejrede i Fagbevægelsen har kunnet følge med i dette Væddeløb, kan de bl. a. takke Hr. Kjærbøl for.

Men det mærkelige er, at en Mand, fordi han faar en høj Stilling i det borgerlige Samfund straks er parat til at spytte paa hele sin Fortid, *hele sin hidtidige Livsgerning!*

Thi i alle de mange Aar Hr. Kjærbøl har haft sit Hverv som ansvarlig Leder i *»Dansk Smede- og Maskinarbejder Forbund«* har han bogstaveligt talt ikke bestilt andet end at arbejde og forhandle og true for, at Arbejderne gennem Lønforbedring og Forkortelse af Arbejdstiden skulde vinde med overfor Virkningen af den forbedrede Teknik og Prisstigningerne!

Han kunde altsaa som Forbundsleder med god Samvittighed modtage Løn i Aarevis for et Arbejde, der nu, da han har overtaget Ansvaret for Handelskapitalen af ham selv stemples som meningsløst og dumt!

Belyser disse hans egne Ord med 40 Timersugen skarpt hans tidligere Livsgerning, saa belyser de endnu stærkere de Interesser hans nye Stilling tjener:

Hans Ord er: *Arbejdere, hold op med at bekæmpe Kapitalen!*

Saaledes taler Handelsministeren.

Hvorledes talte Karl Marx.

Den Tale Handelsminister Kjærbøl nu holder for Arbejderne er ikke ny. Den Tale har Kapitalismens Talsmænd, Filosofer, Økonomer og Skolemestre holdt for Arbejderne lige siden den første Fagforening blev dannet.

De vender sig ikke som Hr. Kjærbøl — endnu — blot mod Kampen om kortere Arbejdstid, men særlig mod Lønkampen og da særlig mod det Problem, at det slet ikke betaler sig for Arbejderne at kæmpe for disse Krav, da det koster dem mere i Udgifter at holde Fagforeninger og i Krigsomkostninger, end de Fordele Kampens giver dem, i Særdeleshed da nye Prisstigninger og tekniske Fremskridt snart opsluger den nominelle Fremgang.

I 1847 — altsaa for 90 Aar siden — svarede Karl Marx — i et Skrift om Arbejdslønnen — paa disse af Hr. Kjærbøl nu opkogte Betragtninger.

Marx siger da blandt andet:

Alle disse Indvendinger fra de borgerlige Økonomer er som sagt rigtige, men *kun* rigtige ud fra *deres* Synspunkt!

Hvis det i Sammenslutningerne (Fagf.) virkelig kun drejede sig om Bestemmelsen af Arbejdslønnen, hvis Forholdet mellem Arbejder og Kapital var evigt, saa vilde disse Sammenslutninger ifølge Tingenes Logik ende resultatløst.

Men de er Midlet til Arbejderklassens Forening, Forberedelsen til Omstyrtelse af det gamle Samfund med samt dets Klassemodsætning.

Og ud fra dette Standpunkt ler Arbejderne med Rette ad de kloge borgerlige Skolemestre, der opregner for dem, hvad denne Borgerkrig koster dem af Faldne, Saarede og Pengeofre.

Den der vil slaa sin Modstander, diskuterer ikke Krigens Omkostninger med ham!

Og hvor lidt Sandhed det er, at Arbejderne er saa snæverhjertede, beviser selve den Omstændighed, at det var de bedst betalte Fabrikarbejdere der først dannede disse Sammenslutninger og at Arbejderne anvender alt, hvad de kan afse af deres Løn, til at danne politiske og industrielle Sammenslutninger og afholde Udgifterne ved denne Bevægelse.

Og naar de Herrer Borgere og deres Økonomer, *de filantropiske Taskenspillere*, er saa naadige, at ville lade noget Te eller Rom eller Sukker og Kød glide ind i Arbejdslønnens Minimum, d. v. s. i Leveniveauet, maa det forekomme dem lige saa skændigt som ubegribeligt, at Arbejderne til dette Minimum medregner lidt Krigsomkostninger mod Bourgeousiet og at de endog gør deres revolutionære Virksomhed til Livsnydelsens Maksimum.

— — —

Karl Marx er ikke i alle Henseender vor Mand, men han er jo Hr. Kjærbøls og Meningsfællers *autoriserede Profet*, og vi synes, at Arbejderne egentlig i dette Tilfælde bør vide, hvorledes Marx vurderer Hr. Kjærbøls nye Standpunkt i den faglige Kamp.

Maaske ogsaa Marx Ord kan minde en og anden Arbejder om, igen at finde sin Plads i den økonomiske Klassekamps Rækker.

Det er nemlig en Nødvendighed, at vi i Kampen for 40 Timers Arbejdsugen, alle finder denne Plads og at dansk Fagbevægelse igen bliver saa selvstændig, *at vi stiller os paa Linie med den øvrige Verdens Lønarbejdere!*

Syndikalist.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere.

Fortsat fra Side 2.

cial Vare, blot den ved Masseproduktion og Prisbillighed eller ved ydre Udseende kan konkurrere de gamle, bedre Varer ned og fremme Profithensynet for det kapitalistiske Selskab, han i Øjeblikket tjener.

Hele Fremstillingen af det alm. Vareforbrug har i det sidste halve Aarhundrede og særlig siden Verdenskrigen fulgt denne *asociale* Linie! Og Ingeniørernes Indsats er det spekulative Hjernearbejde, der ligger bag ved denne Udvikling. Men tal ikke til dem om Ansvar — socialt Samfundsansvar!

Vi stiller Sagen lige paa Spidsen. Sig til de dannede og højt kultiverede Ingeniører, der arbejder i den kemiske og tekniske Krigsindustri, at de er Menneskehedens mest inkarnerede Fjender, at de er tusind Gange Forbrydere derved, at de benytter deres Aandsevner til at udtænke de mest djævelske Muligheder for at dræbe Millioner menneskelige Medskabninger.

Ja, sig det til dem, og de vil alle blive dybt indigneret over din Plumphed. Nogle vil maaske nedlade sig til at forklare dig, at de er Bidragydere til en eller anden kristelig Søndagsskole eller Ungdomsbevægelse med »elsker hverandre« som Motiv. Andre vil maaske afværge din grove Anklage med, at de personlig er Medlem af den internationale Fredsliga eller af den nationale Afdeling af Folkeforbundsbevægelsen, eller at de støtter »Røde Kors« Hjælp for Ofrene af deres egne Opfindelser.

Javel, det, de i Realiteten forklarer, er, at de som arbejdende Sandsvæsener har én Moral og som Samfundsborgere *en hel anden.* De har i deres Eksistenskamp skabt en egoistisk asocial Moral, løsrevet fra alle sociale samfundsmæssige og almen menneskelige Hensyn, saaledes som de i deres blinde Standshovmod lever paa Løgnen om deres Skabervnes Individualitet, til trods for, at den er saa inderlig fornuftforbrudt med tidligere Slægters møjsommeligt opsparede Erfaringer og forudsættende alle andre Fags og Arbejdsgrenes moderne Udvikling.

Vi staar for Ingeniørernes Vedkommende ved Kærnepunktet i alle Aandsarbejdernes Standsmoral. Det er en fra Samfundshensyn løsrevet egoistisk Interessemoral. Om deres Arbejde gavner den hele Menneskehed, det hele Samfund, eller det skader Samfundet, kommer dem ikke ved — blot de — Standen — tjener godt ved det.

En dansk Ingeniør vandt for kort Tid siden en svensk Prisopgave. Han skulde besvare: Hvorledes man bedst fik Haandens Arbejdere til at være mere interesserede i Virksomhedernes Arbejde? Hans Svar gik ud paa, at man skulde give dem Mulighed for at tjene nogle flere Penge i Forhold til deres Iherdighed og Dygtighed!

Baade Ingeniørens Svar og den svenske Belønning er betegnende for den griske Pengevurdering, de »moralsk« lægger til Grund for Arbejdet og Arbejdsindsatsen.

Fællesskabets Medbestemmelsesret og deraf følgende Ansvarsfølelse, Arbejdsglæde og Arbejdsintensitet er ukendte Begreber i denne Underverden af pengegrisk Standsmoral.

Ligesom Lægeforeningen afholder den fine Ingeniørforening imellem et Møde med et Foredrag med lidt socialt Anstrøg som pyntelig Overtræk over Hverdagslivet som decideret smaaborgerlig Fagforening med Lønoverenskomster og Pristabeller og Pensionsforsikring.

Nogen samfundsmæssig Opgave i Forbindelse med Standens praktiske Virksomhed i Samfundsarbejdet tjener Organisationen ikke. Den er en Organisation af Standsegoister.

I en næste Artikel om Lærerne, Juristerne og Nationaløkonomerne.

Alle PENGEFORSENDELSER til ARBEJDET's Ekspedition sker gennem Postgiro-Konto **236.32**

En Del brugte istandsatte Cykler sælges billigt. **Ovnlakering og Rensning. Nye Cykler 85 Kroner.** Alle Reparationer udføres med Garanti. **Cykleforretningen „Eisteen"** Blaagaards Plads 5 . Nora 2889 y

FODTØJ

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4. Telf. Amager 2676 x.

Husk den billige Skomager
Blaagaards Plads 19.
laver alt godt, billigt og præcist
Herresaaler .. Kr. 4 50 og 5 00
Damesaaler & Hæle 3 50 og 4 00
Telefon Nora 327 y
Fremvisning af Annoncen giver 10% Rabat
Ærbødigst A. Davidsen.

FORSKELLIGT

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630— Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8. Øbro 6016. Øbro 6316.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

FØDEVARER

TH. GREVE
KAFFE fineste Javablanding. Kr 2,48, — 2,13 — 1,88 — 1,50 — 1,15,
ALT i Kolonial, Vin, og Konserves sendes overalt. Tlf. Nora 705 x
21 Griffenfeldtsgade 21

Mordet paa de russiske Generaler.

Fortsat fra Side 3.

I Begyndelsen uden Tvivl et virkeligt revolutionær Instrument i det russiske Folks Befrielseskamp, med dybe Forankringer i Arbejderklassen og med Soldaterraad som Kontrolorganer. Derefter mere og mere udviklende sig til at blive en Voldsorganisation i et bestemt Partis Haand for at sikre dette Partis uindskrænkede Magt over Landet og Folket for nu til sidst at være blevet til en priveligeret Kaste uden direkte Tilknytning til det arbejdende Folk, hvis Arbejdsudbytte den snylter paa, en mægtig disciplineret Maskine i Hænderne paa professionelle Militære med det eneste Formaal, at forsvare »Staten«, »Fædrelandet« mod saavel ydre som indre Fjender. Den blev skabt, for at det russiske Folk ved den skulde tilkæmpe sig Freden, den er blevet en Voldsmaskine, der holder Folket i evigtvarende Slaveri.

Det er let

at blive Abonnent paa ARBEJDET, man skriver bare et Kort til Bladets Ekspedition, Blaagaards Plads 21, med Navn og Adresse. Betalingen — 1,50 Kr. for et Kvartal, indsendes paa Postkonto Nr. 236.32. Det er nemlig bekvemt. Bladet bliver da bragt lige ind ad Døren hver Uge.

Ansvarsh. Red. CHR. CHRISTENSEN
Brdr. Thagersen

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK

15 Øre.

No. 30. | Fredag d. 23. Juli 1937 | 2. Aarg.

Hr. STAUNING

Det kapitalistiske Danmarks Førstemand, Statsminister Th. Stauning, var meget indigneret ved et Møde i Sønderjylland sidste Søndag.

Det var den udenlandske Presses Omtale af Danmarks sociale Forhold, der særlig irriterede Hr. Stauning.

Hvad Meningen egentlig var med denne Protest er ikke godt at se, om det ikke var Udtryk for den Tanke, at baade den indenog udenlandske Presse bare havde at være lidt mere ensrettet i Overensstemmelse med Hr. Staunings egen Opfattelse af de sociale Tilstande i Danmark.

Og var det Meningen, maa man jo indrømme, at denne Ensretning ligger meget nær op ad baade Hr. Staunings og hans Partis Opfattelse af moderne Aands- og Pressefrihed.

Der findes vel ikke noget mere og bedre bagbundet Svin i den borgerlige Presses Svinesti end denne Partipresse, hvor personlig og aandelig Frihed efterhaanden er indskrumpet til at blive en Variation af Hr. Staunings borgerlige Regeringsgrynt.

Men dermed er det ogsaa forbi med vore Indrømmelser i den Sag.

Naar Stauning f. Eks. paa Tøndermødet i Søndags indigneret udbryder, at Danmark ikke er et Fattighus, hvor selv de fattigste bliver udplyndrede, saa ved han udmærket, at det netop forholder sig saaledes.

Naar han paa andre lignende Møder nu Gang paa Gang paastaar, at i Danmark har alle Mennesker det godt, og her er Klassemodsætningerne ophævede, saa ved han meget vel, at det kun er fede — altfor fede — Agitationsfraser, der er i Strid med de virkelige Kendsgerninger.

Og ved han ikke dette mere, har hans 30,000 Kroner om Aaret i fast Indtægt, hans Luksusvilla og dito Bil, hans Liv i Vellevned og Luksus og officielt Floskelsnak i Selskab med Landets rige Snylterpak virkelig bragt ham saa langt uden for Lønarbejdernes Tilværelse, at han ikke blot har glemt sin tidligere Tilværelse som Arbejder og mistet enhver Forstaaelse med Nutidens Arbejderes Livsvilkaar, ja da er det paa Tiden, at han aabent og ærligt bliver gjort opmærksom paa, at det er ham der taler Usandhed, at det er ham, der fremstiller de sociale Forhold i Danmark paa en fuldstændig falsk og uvederheftig Maade.

Hvad maa de Arbejderfamilier ikke tænke om denne *30,000 Kroners Mands* Tale, naar de med Aarsindtægter fra 1 til 2000 Kr. fra Uge til Uge maa leve i en bestandig nervøs Spekulation for at skaffe den opskruede Husleje og de brandskattede og af Hr. Stauning fordyrede nødvendige kummerlige Livsfornødenheder.

Og var der Grand af Sandhed i hans bestandige Snak om Klassemodsætningens Ophævelse, — hvorfor saa al hans skamroste Fattigunderstøttelse?

Var Klassemodsætningerne ophævede, var Lønsystemet afskaffet, saa var der jo ikke Brug for Socialhjælp, hverken til de Arbejdsløse eller til Prioritetskapitalisterne, som nu er Dagligliv i Fattighuset *Danmark.*

Men tværtimod, saa er Sandheden, at der aldrig nogen Sinde for Hr. Staunings Regime har eksisteret en saa svimlende dyb Klasseforskel som nu!

De store Formuer vokser i Fedme og Antal omkap med den sociale haabløse Elendighed i Arbejdernes Tusinder Hjem rundt i By og paa Land.

Aldrig nogensinde er Arbejderne udbyttede i den Grad som nu!

De producerende Arbejdere faar ikke en Tiendedel af de Værdier de skaber.

Og det skal siges denne borgerlige Fattiggaardsbestyrer lige i hans aabne Ansigt, at den Politig han og hans Parti driver i høj Grad har været medvirkende hertil.

Han har benyttet sin parlamentariske Indflydelse til at hindre det ene Arbejderfag efter det andet i at kæmpe for Lønforbedring.

Han har benyttet Statsmagten til at paatvinge Arbejderne fastbundne Lønninger, medens han samtidig har givet alle Sjakalerne der aagrer med Folkets daglige Brød frit Spillerum til at udvide deres skammelige Prisaager.

Han har selv ved sin Politik sat denne Varepris-Udplyndring i System til Fordel for baade Industri og Jordkapitalisterne.

Denne Politik er kronet i voksende Udbytte til dem der har nok i Forvejen og voksende Forarmelse for de der intet har at staa imod med!

Det er den lumpneste Politik en Statsmand kan føre; thi den er en Sammenrotning af de Rige mod de Fattige!

Og denne Politik fører den forhenværende Cigarsorterer, nuværende 30,000 Kroners Mand, Hr. Stauning.

Og han gør det i et Land, der i sig selv ejer saa rige Muligheder for alles jævne Velstand, at den Politik ikke er nødvendig!

Det er muligt, at Stauning og hans øverste Generalstabsofficerer tror paa, at Bedrageriet overfor Arbejderne gaar knippelt godt!

Men de skal ikke fæste Lid til Hordebrølene paa deres »Kæmpemøder« med bestilte Bajadser og Musik og Stormfaneoptog og det øvrige nazzistiske Reklamesjov.

Under Jubelen fra den troende, uvidende Menighed forsvinder i Stilhed 2 Arbejdere for hver Borger Hr. Stauning vinder ved sin skamløse Politik.

Danmarks Underklasse er endnu ikke helt blevet et *aandeligt* forarmet Fattighus!

Eli.

Syndikalistisk Ungdom

(Mel.: Snart dages det Brødre...)

TIL KAMP IMOD KONGE OK KIRKE OG STAT
OG FRASER og LØGN OG BEDRAG:
VI KALDER HVER HAABENDE UNG KAMMERAT.
SLUT OP OM VORT SORTRØDE FLAG!
:,: VI KÆMPER FOR FRIHED OG LIGHED OG FRED.
SLUT OP — KAMMERATER — VÆR MED! :,:

MED GLØD FRA VOR HARME VI TÆNDER ET BAAL —
DER LUTRER VOR TANKE OG TRODS —
OG HÆRDER VORT VAABEN TIL SEJRENDE STAAL —
DER KNUSER DET SNYLTENDE ROS.
:,: VI KÆMPER OS FRI AF VOR TRÆLDOM OG NØD.
VOR KAMP GÆLDER LIV ELLER DØD. :,:

MEN HELLERE DØ I FORRYGENDE DYST
FOR FRIHED — END SULTE IHJEL!
OG HELLERE STORME MOD FRIHEDENS KYST
OG SPRÆNGES — END LEVE SOM TRÆL!
:,: TIL KAMP — KAMMERATER — FOR FRIHEDENS SAG
SLUT OP OM VORT SORTRØDE FLAG! :,:

Jacob Hansen.

Skandinaviens Syndikalister holder Konference

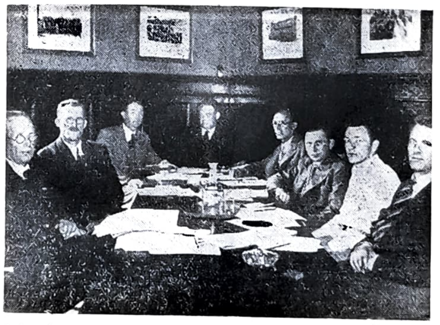

Et Billede af Konferencedeltagerne. Fra venstre: C. O. Tangen og O. Martinsen fra N.S.F. John Andersson og Alf Andersson fra S. A. C. og H. Larsen og V. Hansen fra Fagoppositionen i Danmark og H. Carlsson og B. Hedin fra Syndikalistisk Ungdomsforening.

Konferencen tager Beslutning om organisatorisk Samarbejde mellem Skandinaviens syndikalistiske Bevægelser og Forstærkning af dens Presse

I Lørdags og Søndags holdt Skandinaviens syndikalistiske Bevægelse i Sverige, Norge og Danmark en samlet Konference i Stockholm.

Konferencen behandlede indgaaende Situationen i de tre Lande og lagde Retningslinierne for et mere intimt Samarbejde i Fremtiden.

I Erkendelse af, at Socialdemokratiets Stilling som Regeringspartier truer med gennem sin borgerlige og reformistiske Propaganda at ødelægge og afvæbne Skandinaviens Arbejderbevægelse besluttede Konferencen, at Samarbejdet særlig skulde gaa ud paa at udvide Propagandaen for Syndikalismen og derunder i første Linie at forstærke Bevægelsens Presse.

Konferencen besluttede at nedsætte en Samarbejdskomité, og at der hvert Aar skal afholdes en Konference.

Komitéen skal virke som en Underkomité under »Syndikalistisk Internationale«s Sekretariat, med hvilken Komitéen skal arbejde intimt sammen.

Komitéen faar i det første Aar Hjemsted i Stockholm. Næste Aars Konference afholdes i København.

Konferencen diskuterede ogsaa Ungdomsbevægelsens Organisationsforhold, idet det svenske syndikalistiske Ungdomsforbund nu har Afdelinger ogsaa i Norge og Danmark.

Det er vor Overbevisning, at Konferencen der hermed har lagt Grunden til et organiseret Samarbejde mellem Nordens syndikalistiske Arbejdere vil faa stor Betydning for de Retningslinier Arbejderne i Skandinavien vil følge i Fremtiden.

3 Mill. Kr. i Socialhjælp til Prioritetskapitalen

I Henhold til Loven om Rentehjælp til særlige gældbetyngede Landbrugsejendomme er nu de indsendte Ansøgninger bearbejdet i Finansministeriet, og det bliver ca. 3 Mill. Kr. af Skatteydernes Penge — ogsaa Arbejdernes — der skal udbetales som Hjælp til Rentebetaling til Prioritetsindehaverne.

Maa vi spørge dig, fattige Kammerat, om du endnu vil protestere imod Paastanden om, at Danmark har Verdens bedste Sociallovgivning — selv Kapitalisterne faar Fattighjælp!

En halv Mill. Kr. i Gave til Henkels Aktionærer

Aktieselskabet Henkel og Co., der har en Mill. Kr. i Aktiekapital, har *„udvidet"* Aktiekapitalen med en halv Mill. Kr. ved at forære de gamle Aktionærer *Friaktier* for dette Beløb.

Dette betyder, at dette Aktieselskabs Arbejdere ved deres Arbejde i Fremtiden skal forrente 500,000 Kr., som aldrig har været anbragt i Bygninger, Maskiner eller Raastoffer, men blot er et unyttigt Papir.

Der maa forestaa et vældigt Overskud i Virksomheden, siden den ved denne Manøvre officielt skal have sænket den faktiske Forrentningsprocent med en Trediedel.

— — —

Men vidner dette Eksempel ikke om en frygtelig Krise — for Kapitalisterne? Jo, Kammerat Stauning har Ret, naar han siger, at vi Arbejdere bør spænde Livremmen ind, for at Kapitalisterne kan faa en rimelig Rente af sine Penge! — — Hvadbehager?

KRIGENS PRISER OG FREDENS LØN

I har nok hørt, at der er saa travlt i den svenske Bygningsindustri, at man er begyndt at importere danske og norske Murere derover.

Det er ellers længe siden, man man har hørt om saa meget Arbejde, at der endog er Mangel paa Arbejdskraft. Men lad os skrive det paa Krigens Konto. Sverige har jo Jernmalm og andre gode Sager til Opslutningen at sælge, og det giver Arbejde.

Og dette Arbejde giver de brede Masser større Købeevne, der forlanger flere Varer og sætter flere Hænder igang. Sverige har for Tiden saa godt som ikke Arbejdsløse.

Men det var Murerne — de svenske Murere!

Den akute Mangel paa Murere i Sverige har ikke blot sin Aarsag i Merbeskæftigelsens Krav om flere Boliger, men ogsaa, at der i Forsommeren var en Konflikt i den svenske Bygningsindustri, som sinkede Byggeriet i nogle Uger.

Men ogsaa kun i nogle Uger. Saa gik bl. a. Murerne ind paa et moderne raadent Forlig med

Bliv Abonnent paa Bladet

nogle faa Procent Forhøjelse af Lønsatserne — som de forhøjede Priser havde ædt forud — og saa bandt de sig frem i Tiden paa den Løn.

Og nu — ja nu er der saadan en Mangel paa Murere, at der maa importeres — men deres Løn er bunden.

Er disse svenske Murere igentlig ikke nogle Fæhoveder.

Saa tossede er Kartoffelhandlere og Kulhandlere ikke. Naar der bliver stærk Efterspørgsel efter deres Varer, saa har de ikke afsluttet bindende Prisaftaler med deres Kunder. Nej Tak, de hæver Priserne lige saa højt de kan — og Kunderne maa betale!

Nej, det er kun Sælgerne af Arbejdskraft, der har Privilegier paa at være *Salgsidioter!*

Og lad os blot ikke skænde paa de svenske Murere. I 1914—15 helt op i 1916 bandt de danske Arbejdere og deres Organisationer sig til fleraarige fredelige Overenskomster med Fredsløn, medens alle andre Vareejere dansede om Krigens Guldkalv med mægtige opskruede Varepriser.

Det var slemt, det var idiotisk taabeligt! Men det er langt værre, at vi allerede nu under den nye Krigs Forberedelser, Oprustningens stadig stigende Priser ser ved at begaa den samme storslaaede Taabelighed!

Det er ikke blot det Forhold, at Fag har bundet sig til fast Løn 2 a 3 Aar frem i Tiden med eksplosiv stigende Varepriser, men paa D. s. F.s sidste Generalforsamling drøftede man for fuldt Alvor, om ikke Arbejderne skulde fratages Urafstemningen.

Fortsættes Side 4.

Op og Ned
og ikke af Stedet

For at hjælpe vor kære Landbostand med at forrente deres overprioriterede og gældsbelastede Virksomheder, er vi Arbejdere idømt en Overpris for vore daglige Livsfornødenheder som Kød, Flæsk, Mælk og Æg.

Det er saaledes ordnet, at jo mere Priserne daler paa Udlandets Marked, jo mere skal vi betale — og vi blev kraftigt vippet op, da Priserne faldt.

Nu stiger Priserne rask paa alle Udlandets Markeder paa vore Landbrugsprodukter og Noteringen følger med — men vi bliver hængende deroppe.

Æggene røg 10 Øre op pr. Snes og Smørret 15 Øre pr. Kilo og Mælken fulgte med, men „Enigheden" trøster os med, at den ikke forhøjer Prisen.

Det maa næsten røre til Taarer, at det „kooperative" Selskab ikke yderligere forhøjer Aagerprisen paa 36 Øre for en Liter sød Mælk.

Der er dog ellers mange Børn endnu at kunne paaføre Tuberkulose ved at fratage dem Mælken!

Aah, dejlige Danmark!

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

VIII.

Vi skulde i denne Artikel sige et Par Ord først om

Lærernes Samfundsarbejde og Standsinteresser.

Om dette Emne kunde skrives en Bog, men lad os kort og godt sige, at Lærerstanden ikke adskiller sig fra de øvrige Aandsarbejdere deri, at den uden Hensyn til de Resultater Videnskab, Historieforskning er kommet til og uden Hensyn til, hvad der for den enkelte eller Flertallet af dens Udøvere er moralsk Sandhed blindt lærer Børnene alt, hvad den borgerlige kapitalistiske Statsmagt forlanger doceret af reaktionære samfunds- og menneskefjendtlige Løgnere.

Kun i de mere elementære Fag som Læsning, Regning, Skrivning, Tegning, Gymnastik og Sløjd er Lærerstandens Arbejde helt moralsk forsvarlig — naar den gør sit Arbejde hæderligt — men det er nærmest, fordi den ikke kan være andet. Saa snart vi blot gaar over i et Fag som Naturhistorie er baade dens Undervisningsgrundlag saavel som Indholdet en umoralsk Akkord med religiøse Dogmeløgne og falsk Sædelighedsmorals Fordringer.

Endnu værre stiller Forholdet sig i Religionsundervisning og Historie.

I Religionstimen lærer Børnesom absolut Sandhed, hvad Videnskab, Historie og Religionsforskning forlængst har aflivet som urigtige Overleveringer og Overtro.

I samme Time lærer Børnene en Livsmoral, der i bedste Fald kan være et Ideal, men som, hvis Børnene fulgte det som Moral, vilde medføre, at de blev slaaet ud i Kampen for Tilværelsen, hvor lige den modsatte Moral gælder som en uskrevet, men haardhændet Samfunds- og Livseller rette *Eksistensmoral!*

En af de Lærere, der lærer Børnene Budet: *»Du maa ikke lyve«*, vilde faa sin Afsked, om han selv fulgte Budet i sit Embede!

Eller hvad med alle vore Fredsvenner blandt Lærerne, der i »Dansk Historie« opgejler Børnene i nationalt Slagteri som hæderværdigt, og lærer Børnene at lyde Loven med Uddannelse til Mordere sammenholdt med Budet *»Du maa ikke slaa ihjel«*.

Eller det mest hypermoderne, at Skolen fremhæver f. Eks. Tietgen, Heide og »den hvide Elefant« og andre mægtige Snyltelus paa det danske arbejdende Folk som det moderne Danmarks »Grundpiller« og »Banebrydere«.

Den moderne Lærerstand fremholder gennem sit Erhvervsarbejde som en Stand, der mod bedre Vidende, mod den videnskabelige Forsknings Sandheder, mod alle Fredsidealer og Sandheden om det arbejdende Folk som Bæreren af Samfundet, fylder vore Børn med Religionsfordummelse, sædeligt og moralsk Hykleri, med nationalistisk og militaristisk Gift og Raahed og Forherligelse af kapitalistisk Udbytning og statslig Autoritetstro.

Og spørger man nu, hvad denne Stands faglige Organisation foretager sig med Henblik paa Arbejdsansvar overfor Samfundet og Slægten, møder man det samme nedslaaende Billede som fra de øvrige Aandens Arbejdere.

Lærernes Organisation tager sig ikke af disse Forhold. Naar den imellem har beskæftiget sig med Spørgsmaal, der tangerer det sociale Ansvar i Standens Arbejde, f. Eks. Elevantallet i Klassen, saa er det oftest Hensynet til Læreren — ikke til Samfundet og Folket — der har været det afgørende Motiv.

Det er rigtigt, at enkelte modige Lærere har protesteret mod den Tilstand, Samfundet afleverede Børnene i til Skolen — overanstrengte, underernærede og sygelige — javel, men hvornaar har Standens faglige Organisation sat sin Autoritet og Magt ind for virkeligt dybtgaaende Reformer paa Skolens og Undervisningens Omraade i Overensstemmelse med videnskabelig Sandhed og Børnenes og Slægtens Vel?

Aldrig! Altid det samme: Lønreformer, Arbejdstid og Pensionsordninger!

En Interesseorganisation — ikke Fagets socialt ansvarlige Arbejdsorganisation!

Magthavernes aandsbundne Vogter - Juristerne.

Ifølge sin hele akademiske Faguddannelse maa den juridiske Stand blive en konservativ Stand.

Dens Opgave er ikke Nyskabelse, men at konservere det bestaaende, ikke at skabe nye Love, men at tolke de bestaaende Love og værne deres Overholdelse ved Tiltale, Dom og Straf.

Den juridiske Stand er og har altid været Magthavernes blindfødte Redskab, hvad enten Magthaveren var en Tyran, en Diktator eller en Klasse af Udsugere, der gennem et »folkevalgt« Demokrati omgærdede sit Voldsherredømme med en »retfærdige« Lov!

Selv det mest grufulde blodige Magttyranni har den juridiske Stand tjent i Ærbødighed og kold Kynisme.

Det er selvfølgelig en Forklaring, at den maatte være saaledes, da den som Helhed socialt udgik fra den herskende Klasse.

Men selv i vor Tid, hvor Mellemklassen, Bondeklassen, og for enkelte Individers Vedkommende Arbejderklassen, leverer Stof til den juridiske Stand er dens Virksomhed præget af lovbunden Goldhed uden Islet af dybere social Forstaaelse.

Den haanende Ironi, der laa i hin vittige Franskmands Bemærkning: »Her i Paris er alle lige for Loven, det er forbudt baade Millionæren og den Hjemløse at sove under Broerne«, forstaar Juristen som Privatmenneske selvfølgelig udmærket, men som Kriminalist, som arbejdende, tiltalende og dømmende Jurist forstaar han den ikke.

Der burde derfor staa paa Døren til enhver Retssal: Den der træder herind bør lægge sin menneskelige Forstaaelse og personlige Retfærdsfølelse uden for! Dette gør nemlig Dommeren!

Foruden den Klassebetoning, som Standens Arbejde uvilkaarligt faar ved at tolke og forvalte Klassesamfundets Love er Standen dybt præget af det samme Hovmod eller Storhedsvanvid, der klæber ved selve Lovgivningen, der blindt forudsætter, at de virkelig har Forstand paa og Evne til at bestemme over alle det moderne komplicerede Samfunds tusindartede forskellige Forhold.

Her er et Par Eksempler:

En moderne Kunstmaler var fornylig tiltalt for at have udstillet nogle Billeder som Juristerne mente kom i Strid med Lovens Ponografi-Paragraffer.

Paa Malerens Anbringende om, at han ikke selv opfattede Billederne som sædeligt stødende og endnu mindre som utugtige svarede Dommeren:

»Det kommer aldeles ikke an paa, hvad De mener, men hvorledes almindelige Mennesker opfatter deres Billeder!«

I dette Svar laa gemt hele Standens hovmodige Storhedsvanvid. Denne Dommer forudsætter som dømmende Myndighed, at han — netop Dommeren — havde Forstand paa, hvorledes almindelige Mennesker opfattede Malerens Billeder.

Da der ingen Afstemning havde været blandt almindelige Mennesker derom, kunde Dommeren saa lidt som andre vide det mindste derom.

Men færdig. Standen er »alvidende«, ikke fordi den ved mere end andre dannede Mennesker, men fordi den er *»almægtig«* i Afgørelsen om Skyld og Dom!

Her et Eksempel fra Klasseoverdrevet.

En Artikel sluttede med, at den eneste Mulighed for Arbejderne at komme ud af Lønsystemet var den sociale Revolution.

Der blev rejst Tiltale mod Artiklens Forfatter. Men det hjalp ham aldeles ikke, at han anførte, at han saavel som alle teoretisk dannede Mennesker, saavel som alle tænkende Arbejdere, ikke dermed forstod, at Folk sprættede Maverne op paa hinanden, men selve Ordets sande konkrete Betydning: en grundig Ændring af det herskende Ejendomsforhold.

Nej, Dommeren vidste anderledes Besked. Han vidste, at alle

Fortsættes Side 4.

National-Bolchevisme i Spanien.

En dansk Kammerat skriver til os fra en af de spanske Fronter blandt andet:

I Forgaars mødte jeg en ny Overraskelse i Form af et nyt Blad. Det vilde paa Dansk hedde: *„Ugeblad for nationalistisk Orientering“*.

Han tilføjer: Det er uden Tvivl en ny Udsendelse fra Stalins spanske Filial. Det er et ægte moderne Bolchevikblad fyldt med nationale og chauvenistiske Fraser som det nye *demokratiske spanske Fædreland!* Ja, saa langt er det altsaa kommet, at Stalins Kreaturer gør aaben Propaganda for Nationalismen, Arbejdernes mægtigste Fjende her i det revolutionære Spanien!

De Hallunker kender da hverken til Ære eller Skamfølelse.

Ikke forenelig med Medlemsskabet i Socialdemokratiet.

Et Medlem af F. S. har faaet Besked fra Ledelsen af det socialdemokratiske Parti, at hans Medlemsskab i F. S. *ikke* er foreneligt med at være Medlem af Socialdemokratiet.

Partiets Ledelse har dermed understreget, at en revolutionær Arbejder ikke kan være Medlem af Socialdemokratiet.

Idet vi konstaterer denne Erkendelse af Partiets borgerlige Karakter, konstaterer vi samtidig med Tilfredshed, at det er fuldt ud forenelig med Medlemsskabet i Socialdemokratiet, at være Mellemhandler, Grosserer, Fabrikant og udøve andre Former for Spekulation i Vareomsætning og Udbytning af Arbejdernes Arbejdskraft, lige som man godt kan være Medlem af Partiet om man er straffet som Kassebedrøver og andre kriminelle Forbrydelser, eller man er en „Fedtrøv“ paa Arbejdspladsen og bare staar i Partiet for at beholde Arbejde!

Vi giver Partiets Ledelse fuldkommen Ret. Hæderlige revolutionære Arbejdere har ikke deres Plads i denne borgerlige Samlerbrønd.

Hvorfor bestandig tale om, at Arbejderne ikke er sultne nok endnu til at gøre Oprør?

Det var dog aldrig de slunkne Maver, men altid de tænkende Hjerner, der gjorde Oprør mod Magthaverne.

Stalins Forbryderbande i Spanien

Opsigtsvækkende Afsløringer af den kendte engelske Socialist Fenner Brockway

Revolutionære Arbejdere og antifascistiske Emigranter fængsles og myrdes paa Grundlag af falske „Beviser“ og hemmelige Anmeldelser

Grufulde Retstilstande og Fængselsforhold

Som orienterende Indledning til Forstaaelse af de frygtelige Afsløringer, vi her forelægger den danske Arbejderoffentlighed om Retstilstandene i den af Folkefrontsregeringen beherskede Del af Spanien, vil vi knytte nogle faa Forhaands-Oplysninger.

De Forhold, Afsløringerne drejer sig om er særlig »Kommunisternes« d. v. s. -Stalins Tilhængere og deres Forfølgelse særlig af P.O.U.M., men ogsaa andre revolutionære Arbejdere i Spanien.

Oplysningerne, der afslører de i Artiklen omhandlende Forhold er fremskaffet af den i internationale Kredse højt ansete engelske Socialist *Fenner Brockway*, der har foretaget sine Undersøgelser i Spanien og nu har offentliggjort Resultatet af disse.

For at danske Arbejdere kan forstaa og bedømme de forfærdende Forhold, disse Oplysninger afdækker, skal vi først oplyse om:

Hvad er P.O.U.M.?

Denne er oprindelig en gammel Sammenslutning af revolutionære marxistisk orienterede Arbejdere og Intellektuelle. Samme Retning som Gerson Trier og Nic. Petersen repræsenterede her i Danmark indtil Ministersocialismen og den borgerlige Reformisme sejrede i dansk Arbejderbevægelse.

Den adskilte sig fra det spanske Socialdemokrati paa samme Grundlag og paa den anden Side fra den syndikalistiske Bevægelse som faktisk Tilhænger af Statsmagten, som et Middel i Klassekampen.

Den stod Lenins Retning meget nær. Det var derfor ganske naturligt, at de ærlige og hæderlige Medlemmer af det spanske Kommunistparti søgte over i P.O.U.M., da Partiet paa Stalinklikens Bud løb over til det borgerlige Demokrati.

P.O.U.M. er saaledes ikke ensidig trotskistisk præget, men er en revolutionær marxistisk Bevægelse, der særlig i Industricentre havde sin Rod i de radikale socialdemokratiske Arbejdere.

Mod denne Stalinisternes onde Samvittighed og Konkurrent inden for U.G.T. — den reformistiske Fagbevægelse — er det de særlig har vendt hele deres Had og forbryderiske Forfølgelse.

Men nu ogsaa et Par Ord om

det kommunistike Parti i Spanien.

Straks efter Omslaget fra at være et Parti, der i Fraserne var yderst radikalt og i Termelogien revolutionært til at blive et borgerligt demokratisk Parti, mistede Partiet i Spanien som alle andre Steder sin bedste moralske Kraft, de ærlige revolutionære tænkende Arbejdere.

Efter Partiets eget Opgivende havde det ved Valget i Februar 1936 kun ca. 25,000 Medlemmer i hele Spanien, og af Valgtallene fremgik det, at det ved Valget kun fik ca. 60,000 Stemmer — altsaa en meget ringe Tilslutning i Forhold til de øvrige Bevægelser og det spanske Proletariats mægtige Antal.

Men ved Fascisoprørets Udbrud fik Spaniens Stalinister deres særlige Opgave.

Ved Stalins Alliance med det franske Borgerskab og dermed i intim Føling med engelsk Imperialismes kapitalistiske Interesser i Spaniens Minedrift, fik Stalins Tilhængere den Opgave inde fra at ødelægge den revolutionære Arbejderbevægelse i Spanien og dermed al Modstand mod Kapitalismens fortsatte Bestaaen i Spanien.

Ligesom da Tysklands kommunistiske Parti fik til Opgave at ødelægge den tyske Arbejderbevægelse, blev der fra Moskva stillet Millionbeløb til Raadighed for de spanske Stalinister.

Samtidig tvang Stalin ved sine Vaabenleverancer den spanske Folkefrontsregering til at optage hans Elementer i Regeringen og undlade enhver Hæmning mod deres Virksomhed.

Stalinisterne benyttede deres vældige Pengemidler og helt borgerlige Agitation til at vinde det store Smaaborgerskab i Spanien for sig.

Partiets store Medlemsstab bestaar nu af disse Smaaborgere og rene kapitalistiske Elementer, som de gennem deres Indflydelse sikrer Underhold, uden at de deltager i Arbejdet eller gaar til Fronten.

Disse snyltende Elementer har Partiet i stor Udstrækning dirigeret i U.G.T. for at beherske denne faglige Organisation og ødelægge dens eventuelle Modstand mod det planlagte Forræderi mod Arbejderne og Bønderne.

Det er betegnende, at Caballeros Regering faldt under russisk, fransk og engelsk Pres, fordi han ikke vilde svigte Arbejderne. — Den Regering, der afløste Caballero, er udrenset for ethvert Arbejderelement og bestaar af Borgere og Stalinister.

Med Regerings- og Politimagten i Ryggen foretog Stalinisterne det næste Skridt. De organiserede en Forbrydertjeka med det Formaal at snigmyrde og uskadeliggøre alle fremtrædende Arbejdere, der kom deres Forehavende i Vejen.

Med deres Pengemidler underkøbte og samlede de en af Partiet organiseret Bande af Kriminalforbrydere og det værste moralske Udskud i det spanske Folks Underverden.

Den Bande Banditter har under den hemmelige Tjekas Ledelse bl. a. snigmyrdet over et Hundrede syndikalistiske Arbejdere, hvoraf flere fremtrædende Organisationsmænd.

Det var den samme Bande Forbrydere, der provokerede Sammenstødene med C.N.T. i Begyndelsen af Maj Maaned i Barcelona for om mulig at faa C.N.T. forbudt med Militærets Hjælp. — Dette mislykkedes — endnu.

Men værst er det gaaet ud over den langt svagere P.O.U.M.-Bevægelse. Mængder af dens Medlemmer er snigmyrdet, dens Lokaler er stormet og al Inventaret er knust af disse organiserede Bærmebander. Paa samme Maade er P.O.U.M.s Redaktioner og Trykkerier behandlet.

Og alle disse Forbrydelser er udøvet og organiseret af Stalinisterne under Politiets og Regeringens Beskyttelse.

Men dette var ikke nok. P.O.U.M.s Tilhængere blev støttet af C.N.T. og F.A.I., og alle tre Organisationer fortsatte deres Afsløringer af Stalinisternes forræderiske Forehavende overfor Arbejderne og Bonderne.

Derfor skulde der nu rettes et Dødsstød — først mod P.O.U.M. — efter de bedste Moskva-Proces Metoder.

P.O.U.M.s Ledelse anklages for Højforræderi ved at staa i Francos Sold.

For nogen Tid siden arresteredes hele P.O.U.M.s Ledelse, deres Kontorer blev lukkede og deres Blade blev forbudt.

Det Skridt blev foretaget af Regeringens Politi, som er under Stalinisternes Kommando.

Grundlaget for dette Skridt var en af den stalinistiske Tjeka indgiven Anmeldelse og »Bevismateriale« for at Ledelsen stod i Francos Sold.

Bevismaterialet bestod i et Brev, som var fundet hos en »Franco-Agent«, der var paagrebet i Chiles Legation.

I dette Brev, der var rettet til Generalsisimus Franco, meddeles, atP.O.U.M.s Leder Andrès Niu nu er indtraadt i Francos Tjeneste paa Grundlag af en Overenskomst, der nu er truffet mellem Agenten og P.O.U.M.s Ledelse.

Dette »Bevis« er gennem den stalinistiske Tjeka offentliggjort rundt i Verdenspressen, men i Spanien dog kun af Stalinpressen

En Appel til Verdens Arbej-

300.000 Udlændinge i Francos Arme

Ifølge en af Valencia-Regeringen udsendt Statistik over Udlændinge i Francos samlede Hære i Spanien stiller Forholdet sig saaledes:

Italienere: 102,000. Tyskere: 87,000. Riffkabyler og andre Indfødte fra spansk og fransk Omraade i Afrika: 60,000. Østafrikanske Negere: 29,000 samt 31,000 europæiske og sydamerikanske Fascister af forskellige Nationer.

Ifølge samme Statistik udgør de indfødte Spanieres Antal i Francos Arme ikke 25 pCt. i Forhold til Udlændingene, naar man endda fraregner Riffkabylerne.

Tiltrods for al Kontrol er 30,000 Mand Italienere og Kabylere landet i Spanien i de to sidste Uger.

I Modsætning til Francos udenlandske Arme har Folkearmeens 2 internationale Brigader aldrig været oppe paa mere end 5000 Mand tilsammen.

»Nationalisternes« Hær er en Hær af udenlandske Stridskræfter, ikke blot i Menneskemateriale, men ogsaa alle de tekniske Vaaben som Tanks, Kanoner og Flyvemaskiner, der er af tysk Fabrikat.

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32
F·S. Formand:
Vald. Hansen, Nordre Allé 14.
Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra Kl. 18-19.

dere om en upartisk Undersøgelse.

Staaende overfor dette Anslag har P.O.U.M. rettet en Appel til Verdens Arbejderbevægelse om en uartisk Undersøgelse af hele Sagen og særlig Bevismaterialet, som Organisationen stemplede som falsk.

I Henhold til denne Appel — som vi iøvrigt meddelte om i sidste Numer — sendte en Kreds af engelske, socialistiske Arbejdere og Intelligens *Fenner Brockway* til Spanien og undersøge Sagen til Bunds.

Resultatet af denne Undersøgelse foreligger nu, og det er en Afgrund af rystende Forbrydelser den afslører.

„Anklagen er grundfalsk! Beviset er ikke forelagt og eksisterer ikke! Arrestationerne er foretaget af Valencia-Regeringens stalinistiske Politibanditter trods Protest fra Kataloniens Præsident og Justitsminister.

Ved Sultestrejke i Fængslet har de Anklagede endelig opnaaet at faa en juridisk Forsvarer, nemlig den Deputerede *Pavon* fra Zaragoza. Denne erklærede overfor *Brockway* og de forsamlede Pressemænd, at det omtalte Brev, som var Grundlaget for Anklagen og Arrestationerne, overhovedet ikke fandtes i det foreliggende Anklagemateriale!

Brockway og flere udenlandske Pressemænd henvendte sig derefter til Indenrigsministeren og Justitsministeren med Anmodning om at faa det omtalte Brev at se.

Begge disse to Regeringsmedlemmer erklærede, *at de ikke kendte noget til det, og at de ikke fæstede Lid til dets Eksistens!*

De udenlandske Repræsentanter og Pressemænd forsamledes derefter til en Konference, hvortil de opfordrede Anklagemyndighederne til at fremlægge Brevet.

Her blev oplæst en Kopi af Brevet, men da Pressemændene forespurgte, om de maatte betragte Dokumentet som officielt godkendt, blev der svaret, at man vel maatte betragte det som et officiøst, men ikke som et officielt, d. v. s. som et af Regeringen godkendt Bevis!

Paa Grundlag af dette stemplede de forsamlede Pressemænd Brevet som *falsk!*

Det er ogsaa betegnende, hvad *Brockway* oplyser, at Kataloniens Præsident, *Compagny*, saavel som hans Justitsminister efter at være forelagt Anklagematerialet nedlagde bestemt Indsigelse mod Arrestationerne, men at det stalinistiske Valencia-Politi alligevel med Magt bortførte de Anklagede trods den kataloniske Regerings Protest i Valencia.

60 af de Arresterede gør Sultestrejke for at anraabe Verden om Retfærdighed! De sidder i mørke Fangehuller, hvor de sulter og plages af Lus, som „glemte“

Fanger uden Anklage, uden Forsvar.

Det er frygteligt, hvad *Brockway* oplyser om disse revolutionære Arbejderes Behandling.

De blev arresteret allerede d. 16. Juni. Blandt de i Barcelona ca. 60 arresterede er 49 Emigranter, der alle har kæmpet paa Fronterne og sat Livet ind i Kampen for det spanske Folks Frihed.

De blev alle ført ned i dybe, mørke Fangeceller uden Lys. De fik 2 Gange daglig en lille Kop Vandsuppe og 2 smaa Stykker Brød, saaledes at de led forfærdelig af Sult og tilmed vrimlede disse Celler af Lus og Væggetøj, der ikke levnede dem Ro et Øjeblik.

Da de havde tilbragt 14 Dage i dette Helvede som *»glemte«* Mennesker erklærede de Sultestrejke og stillede følgende 5 Krav: *1. Anklage eller Frifindelse! 2. Ret for Emigranterne til at tale med deres Konsul! 3. Ret til at engagere en juridisk Forsvarer! 4. Lysere og renere Celler fri for Lus! 5. Saa meget Mad, at de ikke sulter!*

Sultestrejken har virket saa vidt, at de Arresterede har faaet tildelt en juridisk Forsvarer. At nogle af Emigranterne ved Hjælp af deres Landes Konsuler er frigivet af Mangel paa Bevis!

Brockway siger: Værst stillet er Spanierne og de tyske og italienske Emigranter. Disse er fuldstændig prisgivet deres politiske Bødler.

Disse Arbejdere og Intellektuelle, der i Kampen mod deres eget Lands fascistiske Voldsmænd er rejst til Spanien og har kæmpet for det spanske Folk og dets Friheder som Belønning nu fuldstændig prisgivet disse stalinistiske Bødlers Forgodtbefindende!

Hvorledes skal vi hjælpe dem?«

Saa vidt *Brockway.*

— — —

Vi fremlægger hermed hans Afsløringer af de spanske Stalinisters gruopvækkende Forbrydelser i den engelske og franske Finanskapitals Tjeneste og opstiller det Spørgsmaal, om danske tænkende Arbejdere kan finde nogen Forskel paa de Metoder, disse Stalins Disciple bruger mod socialistiske Arbejdere, og de Forbrydermetoder Fascisterne anvender?

Enhver Idé, ethvert Parti og ethvert Individ der svækker Lønarbejdernes Tro paa deres faglige økonomiske Organisationers Betydning og Magt er en forbryderisk Fjende af Klassens Frigørelse.

Danske Torturkamre

Arbejdsløshedskasserne bør overtage Socialkontorernes Virksomhed

Den Gang Danmarks Nero, nuværende Justitsminister Steincke udtænkte den nugældende Sociallov, overgik han selv Nero i sygelig Ondskab, for hvornaar er der fundet et saa djævelsk Torturredskab som den nugældende Sociallov.

Hvilken Lidelse for Eksempel, for en Mand, der i 30 Aar har administreret sit eget økonomiske Liv, uden at der kan være noget og indvende herimod, og saa under økonomiske Vanskeligheligheder bliver tvunget til paa Socialkontoret at blive udfrittet paa den mest haanlige og fornærmelige Maade af en halvgammel eller maaske yngre Nymfe, som han straks har paa Følelsen af end ikke forstaar det mindste til Menneskets aandelige Lidelser under Eksistenskampen for det daglige Brød.

Manden læser i Kvindens golde og kolde Øjne en ironisk Vellyst til at kunne pine Ansøgeren, og mulig faa ham til at forløbe sig i Desperation over de nærgaaende Spørgsmaal, som straks i sin Form antyder, at Ansøgeren er født Forbryder, som det for hende er en hellig Opgave at faa fastslaaet.

Hvilken aandelig Lidelse for en ærlig Mand, at han grundet Fattigdom, straks sættes i Gabestokken og forhøres som en Forbryder, og saa snedig er det indrettet, at Ansøgeren end ikke maa tage et Vidne med, hvilket medfører, at disse forhærdede Kontormennesker ofte tillader sig det mest urimeligt, fordi Offeret ingen Vidner kan faa paa deres brutale Adfærd, men derimod hvis Ansøgeren i Harme gaar amok, da er der altid Kontorpersonalet til Vidne, og ingen kan vel være i Tvivl om, at disse er som Ærtehalm, og derfor altid vil gaa Ansøgeren imod.

Et lille Eksempel paa et saadant Forhør, over en Mand, der i længere Tid har været arbejdsløs, og derfor gentagne Gange i det uendelige er blevet forhørt om samme Spørgsmaal Gang paa Gang, uden nogen Nytte, da alt jo i forvejen staar i Personalbogen. *Manden har været uheldig at have arbejdet en Uges Tid* med en Fortjeneste paa 80 Kr. (der er en nervesvag Hustru og 7 Børn i Hjemmet). Efter en Uges Spadseretid henvender Manden sig igen paa Social-Kontoret *Klokken 9,30 Formiddag* og bliver efter en god Time kaldt ind til en Kvinde og forhøres (der var 4 Ansøgere forud at forhøre og 3 Mennesker? eller Kontorfolk til at forhøre disse.)

Kvinden: Hvad ønsker De?

Manden: Jeg vil gerne søge om Underholdsbidrag.

Kvinden: (blader i Personalbogen) — Hvor længe har de været arbejdsløs (dette kan selvfølgelig konstateres i Bogen ved Sammenligning med Kontrolkort). Har De Kontrolkort, og hvad har De tjent?

Manden: (fremlægger Kontrolkort) og oplyser, han har været ledig godt en Uge, at han har tjent 80 Kr. i Ugen forud.

Kvinden: Naar De har tjent 80 Kr. er det for tidlig at ansøge om Underholdning nu, hvad har de brugt Pengene til. (Stakkels Mand som troede, han levede i et frit Land, opdager nu, at han er sat under Formynderskab og end ikke maa bestemme selv over sine surt fortjente Pange.)

Manden: Jeg har betalt Sygekassekontingent og købt Fodtøj til Børnene, (harmfuld) desuden kan jeg ikke leve under 80 Kr. om Ugen, naar jeg har Arbejde, med min Families Størrelse, især naar jeg er bagud paa alle Omraader efter lang Arbejdsløshed.

Kvinden: Har De Kvitteringer for det, De har købt.

Manden: Nej, jeg forlanger ikke Kvitteringer for brugt Fodtøj, som jeg køber kontant.

Kvinden: *Det skal De gøre,* vi maa se Kvitteringerne.

Manden tier og tænker paa de Penge, som han selv har tjent, men grundet paa Tidernes Ugunst hurtig svandt.

Kvinden fortsætter: Har De noget Bevis for, at De ikke har tjent mere, hvad var Grunden

Fortsættes Side 4.

Moralsk Lurvethed

I Anledning af Aarsdagen for Udbrudet af det spanske Fascistoprør bringer „Soc.-Dem.“ for Søndag den 18. Juli en længere Artikel a*f Gunnar Leistikow,* hvori han blandt andet fortæller, at det var Medlemmerne af det reformistiske Fagforbund „U.G.T.“ i Forbindelse med det gamle reaktionære Politikorps, der slog Fascistopstanden ned i Barcelona den 19. og 20 Juli 1936.

Hvis vi turde forudsætte, at Gunnar Leistikow var et uvidende Fæhoved som disse Studenterrejsende til Spanien, der lige har været dernede og skifte Skjorte, og nu optræder som „sagkyndige Eksperter“, saa skulde vi intet sige til hans „Oplysninger“, men Gunnar Leistikow ved udmærket Besked om de faktiske Forhold.

Hans Omtale af Vaabendamperen i Barcelonas Havn viser blandt andet dette.

Han ved udmærket, at U.G.T. intet betød i dette Forhold og slet ikke deltog i Stormen mod Fascisterne den 19. og 20. Juli i Barcelona.

Han ved, at Spaniens store Fagforbund, det revolutionære C.N.T. fuldstændig bl. a. beherskede Transportindustrien i Barcelona, som det gør det i Dag — og at det var C.N.T.s Havnearbejdere, der aflossede Damperens Vaabenladning og forsynede C.N.T.s Medlemmer med disse Vaaben i Morgentimerne den 19. Juli, hvor samtidig C.N.T.s Medlemsmasser byggede Barrikader og stormede Fascisternes Positioner rundt i Byen i Løbet af de to Døgn.

Det er ikke alene urigtigt, at U.G.T. var med til at slaa Fascistoprøret ned i Barcelona, eller at det reaktionære Politikorps var med hertil, men det er tillige *bevidst Usandhed* fra Leistikows Side, thi han ved, at det er urigtigt, hvad han skriver.

Om det er „Soc.-Dem.“s Redaktion, der er saa fejg, at den kræver, at dens Læsere skal bedrages, eller det er Leistikows egen Partifanatisme, der driver ham ud i denne moralske Lurvethed som „historisk Skildrer, er som undskyldende Moment ganske ligegyldigt.

Saa fortsættes Forbrydelsen

Demokratiet legaliserer de fascistiske Oprørere som krigsførende Magt og forhaaner sine egne Grundprincipper

Den hidtige Non-Interventionspolitik med tilhørende Kontrol har praktisk bestaaet deri, at Italien og Tyskland bestandig har forsynet Franco med Mandskab og Vaaben, medens de demokratiske Vestmagter har forhindret det spanske Folk i at faa Vaaben til at forsvare sig med.

Denne Forbrydelse skal nu fortsættes.

Og den skal yderligere suppleres med den internationale Retskrænkelse, at Oprørerne, mod en lovlig valgt Regering, skal anerkendes som ligestillet krigsførende Magt!

Dette betyder principielt, at Vest- og Nordeuropas demokratiske Lande ikke mere anerkender det spanske Folks Flertals Ret til at bestemme, hvem der internationalt skal repræsentere det.

Det engelske Mæglingsforslag som nu er tiltraadt af 26 Stater er principielt en Tilsidesættelse af Demokratiets Grundsætninger!

Den vedtagne Kontrolordning er uden Effektivitet overfor Fascisterne.

Den forladte Søkontrol med Krigsskibe var uden Virkning overfor Fascisterne. Ikke alene havde de to Fasciststater Opsynet med den Søstrækning, de bestandig benyttede til Landsætning af Vaaben og Mandskab til Fascisterne, men selv engelske Krigsskibe »sov«, medens Dampere ladet med Kanoner forsynede Francos Nordvestfront hvor England havde Opsynet!

Men den nu vedtagne Søkontrol, med neutrale Observatører paa Damperne repræsenterer endnu større Masker i Kontrolnettet, medens den eneste Kontrol der bliver praktisk effektiv er Kontrollen med Landegrænserne, som er den eneste Vej, det spanske Folk kan forsynes med Vaaben, grundet paa dets maritime Underlegenhed overfor Oprørerne.

De vedtagne Forligsbestemmelser med Henblik paa Kontrollen vil i Praksis betyde, at det spanske Folk forbyder at skaffe sig de nødvendige Forsvarsvaaben, medens Franco som hidtil bliver forsynet med Vaaben og Mandskab.

Udlændingenes Fjernelse som Betingelse for Francos Anerkendelse som krigsførende Magt.

I det foreløbige Forligsforslag, som er tiltraadt i London, er sat som Betingelse for Francos Anerkendelse som krigsførende Magt, at alle i Krigen deltagende Udlændinge først skal hjemsendes fra Spanien.

Hvorledes den effektive Kontrol med denne Fjernelse af Udlændinge skal foregaa er — saa vidt man kan se af Meddelelserne — endnu ikke udarbejdet i Detaillerne.

Forudsat en upartisk effektiv Kontrol, maatte man mene, at det betød en Svækkelse af Franco.

»Den internationale Brigade« paa Folkets Side tæller ikke mange Tusind Mand og Regeringen har gennem tvungen Værnepligt faaet Tid til at skrabe en militært uddannet Hær af Nationens egen Ungdom.

Og selv om Franco har gjort det samme, maa man forudsætte,

Fortsættes Side 4.

Opfordring til Protest

Da Non-Interventionspolitiken især efter det sidste skændige Forlig med Fasciststaterne helt har aabenbaret det Formaal at forhindre det spanske Folk i at skaffe sig Forsvarsvaaben, medens Franco bestandig forsynes med Soldater og Vaaben, opfordrer vi Danmarks Arbejdere uden Hensyn til politisk Opfattelse og Stilling overalt i Organisationer og Partier at protestere imod, at Danmark og dens ansvarlige Regering fortsat deltager i denne Forbrydelse mod det spanske Folk.

Vi henviser til, at det spanske Folks Præsident Anzano i sin Tale paa Aarsdagen for Fascistopgøret har nedlagt den skarpeste Protest mod Fastsættelsen af denne uhørte Forbrydelse mod det spanske Folk!

Vi henviser til, at den faglige og den socialdemokratiske Internationale har protesteret mod Fortsættelsen af denne skændige Politik.

Vi henviser til, at Spaniens faglige Arbejderorganisationer gentagne Gange har protesteret mod denne imperialistiske Forbrydelse, der allerede har kostet Hundrede Tusinder Arbejderliv og Kvinder og Børns usigelige Lidelser!

Danske Arbejdere! Kammerater!

Vi appellerer til jer som Arbejdere og Mennesker, til jeres Retsbevidsthed og Solidaritetsfølelse om at være med til at protestere mod, at det spanske Folk fortsat forhindres i at faa Vaaben til at forsvare sig med!

Stil Forslag i jeres Organisationer med Protest imod, at I — gennem Danmarks Deltagelse i denne Forbrydelse, — gøres til Medansvarlige!

Kan vi ikke andet, saa kan vi overfor Spaniens heltemodige Arbejderklasse og Verdens Arbejdere bevidne, at vi tager Afstand fra denne historiske Skændighed — og dette bør vi gøre!

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023 Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Krisens Nødraab
$23\frac{1}{2}$ pCt. i Udbytte

Store nordiske Telegrafselskabs Holding Compagny har sluttet sit Aarsregnskab pr. 30. Juni med et rent Driftsoverskud paa *1 Mill. 968,704 Kr.*

Det giver $23\frac{1}{2}$ pCt. til de stakkels kriseramte Kapitalister.

Demokrati og Fascisme under den kommende Verdenskrig

Af Chr. Christensen

VIII.

Sidste Artikel sluttede med at paapege, at Demokratiets Sejr fremstilles som Resultatet af en Kamp mellem forskellige Ideologier.

I denne Artikel afsluttes Afsnittet om *„Den alm. Valgrets historiske Forudsætning“* og en følgende Artikel vil belyse *Demokratiets Væsen* ved en kort historisk Oversigt over den sociale Reforms Aarsager og Udviklingsforhold.

De opfatter Nationen som hele Folket inden for de nationale Landegrænser, og Nationalstaten som dette Folks samlede Forsvars- og Administrationsmagt.

Nationernes økonomiske og politiske Historie fortæller lige det modsatte.

Nationen er i strengeste Forstand kun den Del af et Lands Befolkning, der hver Dag tilegner sig og ophober Overskudet af det samlede Folks Arbejde.

Denne ophobede Rigdom udgør en Nations faktiske og reelle politiske Magt.

Den Klasse, der behersker denne Rigdom har udviklet og skabt Nationalstaten som Udøver af denne Magt.

Kun som Repræsentant og Tjener for den ophobede Rigdom er Staten en politisk Magt. Den er intet i sig selv.

Og i samme Udstrækning som Folket Lag for Lag praktisk og reelt har erkendt Staten som politisk Tjener for den nationale Rigdom, som Redskab for den nationale Kapitalistklasse, har denne som Gave stykkevis skænket hele Folket den lige og almindelige Valgret.

Denne er saaledes ikke Udtryk for Folkets politiske Indflydelse paa Folkets Eksistensvilkaar, men Tilladelsen til at dele Ansvaret for Varetagelsen af den kapitalistiske Klasses Interesser — ogsaa overfor Folket selv.

Hvis dette ikke var Sandhed, ja hvis det modsatte var Sandhed, hele Demokratiets Terminologi om Valgretten som Udtryk for Folkets *„politiske“* Magt, saa maatte den alm. Valgret logisk medføre, at Folkeflertallet benyttede denne Magt til en *lige almindelig Fordeling* af de Livsgoder, hele Folket i Fællesskab frembringer. Dette er nemlig en lige almindelig *„politisk“* Valgrets logiske Frugt, saa sandt som politisk Magt konkret bestaar af ophobede Arbejdsværdier — Rigdom — Kapital!

Men lige det modsatte er Tilfældet.

Danmarks arbejdende Bønder og Arbejdere har aldrig saa længe Danmark har bestaaet som Nation været Genstand for en saa skamløs Udbytning som efter den almindelige Valgrets Gennemførelse.

Disse producerende Folke lag, der frembringer alle Nationens daglige frembragte Værdier, faar nu — under den alm. Valgrets Æra — højst en Tiendedel af disse, trods det, at de udgør Flertallet af Vælgerhæren.

Denne Kendsgerning, som alle officielle Løn-, Varepris- og Indkomststatistiker beviser, opkaster da det Spørgsmaal, om den alm. Valgret — den rent parlamentariske Indflydelse — har nogen Forbindelse med den *politiske Magtfordeling — Fordelingen af Rigdommen!*

Vi kan gaa Sagens Kærne endnu nærmere og spørge:

Fremhjælper Massernes alm. Valgret og det deraf følgende parlamentariske Ansvar for Nationens Styrelse den forcerede Udbytning af Folkemasserne?

Den førende Intelligens inden for det kapitalistiske Borgerskab i Danmark, Bank- og Finansverdenens førende Mænd, har allerede ved Godkendelse og Samarbejdet med Regeringen „*Stauning*" givet deres Svar.

Man kan motivere deres Svar med følgende Spørgsmaal:

Havde det været muligt for en liberal eller borgerlig Regering at fratage Arbejderne Strejkeretten og kvæle Fagbevægelsens Aktionsfrihed og derved sikre Kapitalen Udbytningsfred?

Havde det været muligt for saadanne Regeringer at gennemføre en saa blodig kunstig Vareprisfordyrelse og indirekte Beskatning af det store arbejdende Folk, som den siddende Regering har gennemført?

Havde det været muligt for nogen anden Regering end „Arbejdernes egen" at faa Arbejderne til at finde sig i den forcerede Udbytning og Løntrykkeri under Devisen „Af Hensyn til den nationale Beskæftigelse"?

Havde det været muligt for nogen anden Regering at kvæle Arbejdernes Krav om en rationel Forkortelse af Arbejdsdagen til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden og en forbedret Mulighed for Lønfremskridt.

Havde det været muligt for nogen anden Regering at kvæle enhver Opposition blandt de almindelige Arbejdere mod disse Tilstande ved den haardhændede Forfølgelse paa Brødet, som Regeringens Partidrabanter driver rundt paa Arbejdspladser, i Arbejdsløshedskasser, i hemmeligt Samarbejde og Forstaaelse med Udbytterne?

Havde det været mulig gennem nogen anden Regering at forsvage og splitte Arbejderklassen i ligefrem fjendtlig Indstilling mellem arbejdende og arbejdsløse Arbejdere?

Havde det i det hele været mulig for nogen anden Regering at holde de arbejdsløse Masser i Ro i de forfærdende Eksistensforhold, der bydes dem, hvor Ungdommen moralsk raadner op og Børnene gaar til Grunde i Tuberkulose og andre Elendighedssygdomme?

Havde det endelig været muligt for nogen anden Regering at gennemføre denne forcerede Udbytning og almene sociale Forarmelse af det arbejdende Folk ved at ødelægge deres Klassebevidsthed og Klassesolidaritet, nationalisere deres Indstilling i Taabedogmet om „Danmark for Folket", i Folkebedraget om, at det er Massernes Danmark, at det er dem der styrer og har Ansvaret for, at den nationale Kapitalisme trives godt, saa de i Taalmod og Armod kan faa Lov at leve i Naade i dens skærmende Skygge?

Jeg behøver overfor den tænkende Intelligens i min Klasse ikke at besvare disse Spørgmaal.

Jeg gentager: Demokratiet er ikke en særlig Ideologi til Befrielse af de udbyttede Folkemasser, men en særlig politisk Styreform, den kapitalistiske Klasse — under givne historiske Vilkaar — anvender til Sikring af sin forcerede og udplyndrende Udbytning af de arbejdende Masser.

Demokratiet er ikke for den økonomisk og derfor ogsaa politisk herskende Klasse en Idé, ikke et Princip, men en i en bestemt historisk Periode fornuftig anvendt politisk Taktik!

Jeg vil, fordi Arbejdernes store Flertal er bunden i Troen paa den sociale Reform, i en kommende Artikel belyse dens Væsen i Forbindelse med Demokratiets sande Væsen.

(Forts. i næste Nr.).

Brevet til Trotski

I Anledning af det aabne Brev til Trotski, „Arbejdet" bragte for et Par Numre siden, har vi faaet et meget langt Gensvar fra den trotskistiske Gruppe her i Byen, der mener, at Trotski derved er blevet uretfærdig bedømt.

Den omtalte Artikel har været forelagt Kontrolkomiteen, der har vedtaget, at den ikke kan finde Optagelse i Bladet — ikke fordi vi i og for sig havde noget imod at give Plads for et Gensvar, men fordi Artiklen var for lang. Den maatte nødvendigvis deles over to Numre, og da dens Indhold var af den Beskaffenhed, at den ikke kunde staa uimodsagt fra Bladets Side, vilde det atter kræve et meget langt Gensvar.

Kontrolkomiteen har ikke ment at kunne give en saa stor Del af Bladets knapt tilmaalte Plads til dette, saa meget mere som Trotskisterne periodisk selv udgiver et Blad, og det derfor vilde være det naturligste, at det omtalte Indlæg fandt Optagelse der. Iøvrigt udtalte Kontrolkomitéen, at „Arbejdet" havde andre og vigtigere Opgaver end at agitere for den specielle Trotskistiske Bolchevisme.

Paa Kontrolkommiteens Møde kom den Mening til Orde, om det ikke var bedre i Stedet for at sprede en saadan Diskussion over flere Numre af Bladet — da at faa arrangeret et Møde, hvor de principielle Uoverensstemmelser mellem os og Trotskisterne kunde belyses paa en Aften. Da det ligger udenfor Kontrolkomiteens Kompetence at arrangere Møder, lod vi Spørgsmaalet gaa videre til F. S.s Afdeling i København, der nu har svaret, at saafremt den trotskistiske Gruppe vil staa halvt om Gevinst og Tab ved et saadant Møde, vil F. S.s københavnske Afdeling være Medarrangør.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

Fortsat fra Side 2.

almindelige Mennesker opfattede Bemærkningen om den sociale Revolutions Nødvendighed som Opfordring til blodig Vold og voldelig Omstyrtelse af Statsmagten.

Denne Dommer, der var et decideret konservativt Overklassemenneske, der til daglig bogstaveligt var indefrosset i sin lille, indelukkede Verden, havde ikke den mindste Føling med eller Kendskab til, hvad Arbejderne drøfter paa Arbejdspladser og Møder, og endnu mindre, hvad den Del af Arbejderklassen, som Artiklen var skrevet for — de mere teoretisk dannede Arbejdere — forstod og forstaar ved Begrebet »social Revolution«.

Han repræsenterede her den mest bigotte borgerlige juridiske og — lad os tilføje — smaaborgerlige Uvidenhed og letkøbte Dagbladsvrøvl — og ud fra dette dømte han — i Henhold til Paragraf o. s. v.

Den samme Dommer paastod iøvrigt, at der ikke havde eksisteret Samfund med fælles Ejendomsret, tiltrods for, at *Morgan* og flere andre Forskere ved Undersøgelse af de endnu eksisterende primitive Stammesamfunds Sprog, Skikke og uskrevne Love har dokumenteret dette.

Juristen kendte den gamle Romerret, men hvad, der laa forud for Oltidens Statssamfund, kendte han ikke — altsaa eksisterede det ikke!

Lad disse Eksempler være nok paa Standens professionelle Storhedsvanvid. Eller skal vi lige tilføje, at en Mand for et Aarstid siden blev dømt, fordi han skrev, at en Dom var en Klassedom, som om der kunde afsiges andet end Klassedomme i et Klassesamfund efter Love, der ikke forudsætter forskelligartede sociale kulturelle fysiske og physykiske Muligheder for Lovens Overholdelse og deraf socialt betonede variable Straffeparagraffer.

Man maa mindst være juridisk vanvittig for ikke at forstaa dette.

Nu vil vi ikke dermed paastaa, at der i Juristernes Kreds ikke findes Mennesker, der kan indse, at den »*retfærdige*« Lov netop er *uretfærdig*, fordi den ikke forudsætter Klassemodsætningen. Lad os nævne en Mand som f. Eks. Dommer Thorup, der saa langt Loven tillod — og maaske ud over dens Rammer — netop socialt betonede sine Domsafsigelser.

Men Standen som Helhed er endnu blind og døv for sit sociale Ansvar som Anklage og Domsmyndighed i Samfundsforholdene og Lovene.

Selv da en saa anset og i mange Henseender konservativ Jurist som afdøde Statsadvokat *Goll* maatte bøje sig for Svangerskabskommissionens Undersøgelse i Abortspørgsmaalet og erkende, at det ikke var Straf og Forfølgelse, der her kunde hjælpe, men at de Tusinder af Kvindemer maatte reddes ud af Kvaksalveriets Ødelæggelse ved at tillade Lægerne Indgrebet paa social Indikation — selv da tav den juridiske Stand.

Ligesaa fejg som Lægernes Organisation, stod her Juristernes, Kriminalisternes Organisation overfor Lovgivningens brovtende reaktionære Kvaksalvere.

Vi maa hævde, at her som paa mange andre Omraader, er det ikke Mangel paa Forstaaelse eller Indsigt, der faar Juristerne som Stand, som Organisation, til blot at indtage Standpnktet som en blind dømmende Funktionær i den hele Samfundsvirksomhed.

Mange Foredrag og Diskussioner netop indenfor Juristkredse har jo tydelig tilkendegivet, at ikke faa af Standen langt fra er begejstrede for det autoriserede Maskinarbejde pr. Transportbaand at levere de af de sociale Misforhold afsporede Mennesker over »Sukkenes Bro«.

Denne Modsigelse mellem Tendensen hen imod en virkelig *Rets*opfattelse, og den maskinmæssige Tiltale og Domspraksis bekræfter, at Standen endnu kun har formaaet at organisere sig som en løsrevet Interessestand, men ikke som en socialmoralsk Arbejdsorganisation i intim Samvirke med den hele fælles Samfundsvirksomhed.

Juristerne har som de øvrige Aandsarbejdere endnu ikke formaaet som Stand at frigøre sig som Klassestatens uansvarlige Funktionsorganisme.

Næste Gang et Par Ord om vore Nationaløkonomer — den »ledende« Intelligens i vor Samfundshusholdning.

Kammeratlig Sammenkomst

F. S. afholder sin aarlige Sammenkomst i „Petersens Familiehave" i Pilealle Lørdag den 14. August Kl. 6,30 Aften. Madkurve medbringes.

Alle Medlemmer med Venner og Bekendte indbydes.

Bestyrelsen.

Saa fortsættes Forbrydelsen

Fortsat fra Side 3.

at en saadan Hær af spansk Bondeungdom, for ham, er et noget upaalideligt Materiale.

Det afgørende er egentlig, hvad Forslaget siger om Maurernes og Fremmedlegionærernes Nationalitet. Er de Udlændinge?

Spansk Marokko er ikke ifølge den internationale Ret spansk Besiddelse eller Landomraade, da det kun staar under spansk Overhøjhed, fordi ingen af de rivaliserende Stormagter undte hinanden det. Marokkanere herfra er altsaa ikke spanske, og alle de Tusinder Soldater, Franco har hentet i *fransk* Marokko er det endnu mindre. Det samme maa gælde »*Fremmed*«-Legionerne.

Altsaa bør de alle ifølge Forliget fjernes af Spanien.

Men sæt nu at disse Hærstyrker, der maaske omfatter 100,000 Mand, rent ud nægter at forlade Spanien, saa betyder Forliget paa dette Punkt intet, thi Demokratiets Anerkendelse af Franco som Krigsførende, har under de givne Forhold ikke anden Betydning end Demokratiets moralske Forræderi overfor sine egne Principper.

Men forudsætter man, at Franco og Marokkanerne siger Ja, vil Kontrollen med Hjemsendelsen i Realiteten ikke blive en Invassion af de fire Stormagters militære Styrke, der i Praksis vil blive en endnu mere blodig Forhaanelse overfor det spanske Folks Ret til at ordne sine egne Anliggender.

Vi frygter alvorligt for det.

Skal tyske og italienske Kontrolofficerer og Mandskab operere paa Regeringsfronten og engelske og franske hos Franco? Eller skal Komedien fra sidste Søkontrol fortsættes, hvor Italienere og Tyskere skal passe paa Fascisterne?

Vi ser ikke bedre, end Forliget i sine indviklede Problemer tydeligt og barsk peger direkte paa,at hindre det spanske Folk i at forsvare sig overfor Fascisterne til dets Kraft er forblødt saa meget, at Stormagterne kan sætte ind og »frelse« det »arme« Folk ved, at tvinge det til at fortsætte Trældommen under den imperialistiske Kapitals Kontrol, maaske tilsat lidt nødvendige Reformer i spansk Landbrugsøkonomi og Ejendomsform.

Vi frygter for, at vore spanske Kammerater har Ret, naar de i Anledning af Aarsdagen for Borgerkrigens Udbrud siger, at saafremt den Udgang skal undgaas, bør det ikke blot paa Spaniens Proletariat, men ogsaa og *ikke mindst, paa Verdens Arbejdere!*

Men har vi noget Haab her? »Internationalerne« vedtager højtidelige Protestresolutioner, men deres nationale Sektioner støtter vedvarende de Regeringer, der driver denne forbryderiske Politik mod det spanske kæmpende Folk.

Hvad vil Verdens Arbejdere? Kan de ikke se, at et Nederlag for det spanske Folk, selv om Franco af Stormagterne tvinges til et Forlig, er et moralsk Nederlag for Verdens Arbejderbevægelse, et Skridt videre mod Reaktionens Afgrund.

Eller er vor Klasse blevet syg? Er den i Troloshed mod dens egne Idealer blevet saa kraftløs, at den ikke mere formaar *at kæmpe for sin Frihed?*

Forliget i London mellem *Verdensfascismen* og *Verdensdemokratiet* burde rejse Verdens Arbejdere til samlet Kamp for Spaniens Folk og dets Ret til at forsyne sig med Forsvarsvaaben.

Danske Torturkamre

Fortsat fra Side 3.

til, at De blev ledig?

Hvad er Mesterens Navn og Adresse. De maa skaffe et Bevis for, hvad de har tjent, nu udfylder vi et Skema, som de maa tage ud til Mesteren med og faa underskrevet. De kan vente ude i Venteværelset.

Tænk! Hvis nu Manden har været ude for en Løntrykker, eller paa anden Maade er blevet uenig med Mesteren, tvinges han til enten selv at gaa til Mesteren, eller Mesteren faar Skemaet tilsendt, en Slags Tilbud til Mesteren om Hævn over Manden, der kræver sin Ret paa Arbejdspladsen.

Klokken 11,15 faar Manden Skemaet og saa af Sted til Mesteren (Mad har han ikke faaet den Dag endnu, men hvornaar faar han Penge til Mad?« Klokken 1 er Manden tilbage paa Social-Kontoret og afleverer Skemaet, og skal igen vente i Forværelse. Endelig kommer han ind til Kvinden igen, og Mesteren har i Overensstemmelse med Mandens tidligere Opgiven udfyldt Skemaet, *men ak, Kvindens Argusøjne* finder, at Mesteren ikke har udfyldt Skemaet rigtigt, *tænk, han har ikke skrevet Grunden til Arbejdets Ophør*, og Kvinden forudser straks, at der kunde være noget uheldigt for Manden ved denne Afskedigelse, sam maaske kunde bruges til at lave en ny Socialforbryder af.

Manden tier i Forstaaelse af det unyttige i at tale her, og bliver sendt ud i Ventværelset igen, og endelig Klokken 2 faar han Penge og kan ile til den sultende Familie. *Denne Dag besluttede Manden* at ville forbande den Mand, der har lavet Socialloven og ligeledes hans Hjælpere, at han vilde være med og saa Had til dette giftige Kryb, der er imod Arbejderne som skaber alle Værdier, ogsaa dem, som disse Folk skal opretholde Livet ved,

Og hvilken Forretningsgang paa Socialkontoret, det er givet, at dette Legetøj for et korrumperet Bureaukrati er saa dyrt at opretholde med Lønninger og Kontorer, at det meste af det Beløb som skulde være til de fattige Medborgere, bliver ædt op af disse sendrægtige Administratorer, og som Kontrolsystem er det fuldkommen værdiløst, idet Arbejdernes egne Organisationer fører en mere effektiv Kontrol, til Trods for, at hver enkelt Kontrollør i Organisationerne kontrollerer over 100 for hver Gang Socialkontorerne kontrollerer en Ansøger.

Arbejdende Arbejdere og arbejdsløse Arbejdere maa samle sig i Kravet om, at Socialkontorerne ophæves i deres nuværende Form, og at Arbejdernes egne Organisationer selv overtager Kontrollen og Uddeling af Underholdsmidlerne, da det jo til sidst er disse selv der betaler igennem haarrejsende Kontingenter og Skatter, saavel til eget Underhold som til Bureaukraterne paa Socialkontorerne.

G. Hansen.

Krigens Priser og Fredens Løn

Fortsat fra Side 1.

d. v. s. Retten til at bestemme over de Arbejdsvilkaar, de skal arbejde under.

Denne Ret skulde saa lægges op i en saakaldt »kompetent« Forsamling, d. v. s. en Forsamling af Ledere, der ofte har dobbelt saa store Indtægter, som de Lønninger Arbejderne faar, altsaa det mest *inkompetente* Uhyre, man kan sende op i Fagbevægelsen.

Men forhaabentlig kan de Herrer i D. s. F. spare sig. I Aarene 1918—19 og 20 tog Arbejderne Revance for de begaaede Dumheder, de sprængte Overenskomsterne, alle de snilde Lønlænker og ekrævede ikke blot deres nominelle Løn, men satte deres Reallon op, som der igen skulde Aars spatbenet Reformisme til at sænke.

Vi kunde fristes til at spørge de travlt optagne svenske Murere: *Hvad nu lille Murermand?*

Men i Danmark vil »Arbejdet« ikke nøjes med at spørge.

Vi vil ustandselig hamre Arbejderne i »Knolden« til de gaar ud i direkte Aktion og sætter Lønnen op i Forhold til de Aagerpriser, der allerede nu maa betales for deres daglige strengt nødvendige Livsbehov.

Bort med det borgerlige Vrøvl, at Arbejderne intet formaar! — Arbejderne kan alt, naar de har Vilje til det.

Den Vilje vil vi gøre alt for at Skabe.

Syndikalist.

En Del brugte istandsatte Cykler sælges billigt.
Ovnlakering og Rensning
Nye Cykler 85 Kroner.
Alle Reparationer udføres med Garanti
Cykleforretningen „Eisteen"
Blaagaards Plads 5 Nora 2889 y

FODTØJ

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klodsko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 1
Telf. Amager 2676 x.

Husk den billige Skomager
Blaagaards Plads 19.
laver alt godt, billigt og præcist
Herresaaler Kr. 4 50 og 5 00
Damesaaler & Hæle 3 50 og 4 00
Telefon Nora 327 y
Fremvisning af Annoncen giver 10% Rabat
Ærbødigst A. Davidsen.

FORSKELLIGT

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630— Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr
Torvegade 56 og Højdevej 11

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 1
Øbro 6016. Øbro 6316.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. $10^1/_2$—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

FØDEVARER

TH. GREVE
KAFFE fineste Javablanding. Kr 2,48, — 2,13 — 1,88 — 1,50 — 1,15,
ALT i Kolonial, Vin, og Konserves sendes overalt. Tlf. Nora 705 x
21 Griffenfeldtsgade 21

HUSK at bemærke, naar du gør dine Indkøb hos vore Annoncører, at Annoncen er læst „ARBEJDET".

Bidrag til „Arbejdet"

A. Dupont 2.00 — J. B. 1 00 — Su. Svensker 16 40
Med tidligere Indkommen Kr. 1257 37

Søger du en ærkemoralsk Slyngel, da søg ham mellem dem med slebne Talemaader og fine Manerer, — dèr søger du aldrig forgæves.

Der findes mange slette Mennesker blandt Arbejderne, men som Klasse staar de i moralsk Henseende højt hævet over den borgerlige Klasse.

De sletteste Mennesker blandt Arbejderne er derfor dem, der søger at efterabe Borgerskabet.

Det er let

at blive Abonnent paa ARBEJDET, man skriver bare et Kort til Bladets Ekspedition, Blaagaards Plads 21, med Navn og Adresse. Betalingen — 1.50 Kr. for et Kvartal, indsendes paa Postkonto Nr. 216 32. Det er nemlig bekvemt. Bladet bliver da bragt lige ind ad Døren hver Uge.

Ansvarsh. Red. CHR. CHRISTENSEN
Bntr. Thagersen

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK

15 Øre.

No. 31. | Fredag d. 30. Juli 1937 | 2. Aarg.

Alene

Arbejderen og Mekanikeren, *Francisco Chamoro*, fra den Provins, hvori den spanske Hovedstad ligger og som hedder Kastillien, var som de fleste unge Arbejdere en livsglad Gut, der tidlig forstod at lægge Armen om en ung Pige og trykke brændende Kys paa hendes Mund.

Og saa sang han altid. Han synger som *Stormen*, sagde Kammeraterne om ham, naar hans unge mandige Røst i Værkstedet overdøvede Hamrenes »Bum« og den roterende Smergelstens »hvæsende Hvin«.

Han var en af »Kulkan«s unge, stærke, glade Sønner, der med store hvide Tænder i det mørke Fjæs aad af Livets Herlighed.

— — —

Men Livet er ikke bare Kys og Kærlighed og Sang.

Det er det ikke for den moderne Proletar.

Francisco blev Mand og Fader — og Kampen for Tilværelsen blev for ham en lammende Fjende.

Thi den, der ikke elsker Lys og Skønhed, kan vel uden Lidelse bo tilfreds i en Baggaard.

Og den, der ikke tørster efter Aandens Lys, og hvis Hjerte aldrig har flammet i Frihedslængsel, i Trang til at udfolde sin Personligheds Evner til fælles Glæde for dem, han samlever med, kan vel i Fattigdommens Huler i afstumpet Tilfredshed nyde sin Fangevælling med Viv og Barn.

Men den unge *Francisco* var *et Menneske!*

Han var et ægtefødt Barn af den stolte iberiske Folkerace.

Saa glad og hjertensgod og derfor saa følsom dyb overfor enhver Krænkelse af hans menneskelige Personlighed.

Han følte den usle Løn, Værkførerens overlegne Tiltale, og hele Fattigdommen som en personlig, smertelig Haan.

Derfor blev han en Dag Medlem af den lokale Afdeling af C. N. T., den forfulgte revolutionære hemmelige faglige Kamporganisation.

Al hans Ungdoms sprudlende Glæde blev i Manden *Francisco Chamoro flammende* Alvor.

Han blev snart den førende Kraft i den lokale Afdeling af C. N. T. og Dagen kom, hvor han meldte sig til F. A. I. — C. N. T.s afklarede og bevidste Kærnetropper — de iberiske Anarkisters Organisation.

Og saa begyndte *Menneskets* illegale Kamp mod Magtens Forbrydere ofte i Flugt fra Sted til Sted.

— — —

Da ramte ham en Ulykke.

Da Fascistoprøret den 19. Juli sidste Aar udbrød, opholdt han sig paa en Plads, hvor han var omringet af Fascisterne.

Han havde Valget som hundrede andre af hans Kammerater, enten at blive *stillet op ad Muren* eller gaa ind i Fjendens Rækker for om muligt at finde en Lejlighed til at undslippe.

Han valgte det sidste.

— — —

Han var, som de virkelige Revolutionære altid er, en dygtig Fagarbejder — en af dem, Fascisterne havde særlig Brug for.

Han blev Flyvemekaniker. — Maaneder gik. Der meldte sig ingen Lejlighed til Flugt. Han blev Flyverpilot bag Frontlinien — en dygtig Pilot.

Men saa kom Lejligheden — ikke som han havde tænkt og haabet hundrede Gange til Flugt — men — — —

— — —

Fascisternes Generalkommando var samlet. Bilbaos Skæbne skulde afgøres. General *Mola*, Fascisternes *dygtigste Strateg*, er med. Og nu skal han og hans Stab efter endt Raadslagning flyve bort i en stor, kraftig Flyvemaskine.

I Maskinens Styrerum sad Pilotten, den tidligere Arbejder, *Anarkisten Francisco Chamoro.*

Hvad han har tænkt i hans sidste Time ved ingen. Han har vel tænkt paa sin Hustru og Børnene.

Men *hans* Time var kommet.

I denne Time afgjorde han, at *Mola* betød mere for Fascisterne end han *Francesco Charmoro* betød for Folket, om det lykkedes ham at flygte over til dem.

Alene, omgærdet mellem Fjender, højt oppe over Bjergenes dybe stejle Afgrunde, tager han sin Beslutning.

Da Maskinen med 200 Kilometers Fart gaar gennem et Pas, tvinger Pilotten den pludselig om, saa den med hele sin Kraft tørner lige mod den stejle Fjeldside.

Maskinen knuses og styrter brændende i Afgrunden, dryssende sin levende Last, Fascistgeneralen Mola og hans Stab som sønderslaaede Lig paa Klippevæggens Afsatser.

Mellem dem laa *en fremmed Mand, Arbejderen, den stolte, ensomme Anarkist, Francisco Chamoro* — tro ind i Døden mod sin kæmpende Klasse!

— — —

Da Telegrammerne fløj ud over Verden om den Ulykke, der havde ramt *Mola* og hans Stab, var Ulykkens Aarsag uforstaaelig og Dramaet i Fjeldene forblev i mystisk Mørke.

Men C.N.T.s hemmelige Efterretningsvæsen bag Francos Linjer har nu hævet Mystiken. Bag disse Linjer arbejder hver Dag og Time Tusinder af trofaste Kammerater med Døden i Øjnene i Kampen for den sociale Revolution.

Fra disse *Francisco Chamoros* hemmelige Kammerater er Meddelelsen kommet om det virkelige Sammenhæng i den »Ulykke«, der ramte Fascistgeneralen og hans Stab.

Han blev dømt til Døden af en ensom Revolutionær, der med fuld Bevidsthed fuldførte Dommen ved at give sit eget Liv.

— — —

At brøle med i den store Forsamling, at løbe med i Mængden, hvor den har Magten, er en let Sag.

Men først, naar vi staar *alene* blandt Fjender, skal vor Trofasthed mod Sagen prøves.

Da afgøres det dybest, om vi er det sande revolutionære Menneske, Klassens og Idéens trofaste hengivne Søn.

Francisco Chamoro! Om dit Legeme ikke er raadnet paa en Klippeafsats, saa er det vel af Fascisterne sparket i Graven som en raadden Hund. Men for os Revolutionære vil din Handling staa som en lysende Stjerne paa Solidaritetens og Trofasthedens Himmel, hvoraf vi vil øse Mod, naar vi staar *alene* mellem Fjender.

Eli.

Til verdensproletariatet i krigsindustrien:

De vaaben som i næste krig —
forandrer **os** til raadne lig:
er skabt af **vore** hænder! . . .
For ussel løn til dagligt brød —
bereder **vi** hinandens død, —
endskønt vi **ej** er fjender! . . .

— — —

Vi blander gas imod vor mor —
imod vort barn — imod vor bror —
imod — **imod os selv!** . . .

— — —

Men **nægt** det — brødre! — raab og skrig:
aldrig — aldrig mere krig!

— — —

Bland gas eller nægt det — **vælg!** . . .

Jacob Hansen.

Sandheden om Forholdene i den spanske Republik

Information for danske Meningsfæller i Diskussionerne om de faktiske Styrkeforhold i det republikanske Spanien mellem de forskellige Idéretninger, Partier og Bevægelser

Grundet paa Dagspressens og Telegrambureauernes tendenciose og »Arbejderbladet«s fuldkomen løgnagtige Fremstilling af Tal og Styrkeforholdene i det antifascistiske spanske Landomraade mellem de forskellige Bevægelser, Idéer og politiske Partier, skal vi til Orientering for danske Arbejdere bringe følgende kortfattede Redegørelse om de faktiske Forhold,

Den faglige Bevægelse C.N.T. – U.G.T.

Arbejderne er fagligt opdelt i to Bevægelser.

Det nationale syndikalistiske Arbejderforbund (C.N.T.) og det reformistiske Arbejderforbund (U.G.T.).

Disse to Forbund omfatter samtlige fagorganiserede Arbejdere med Undtagelse af nogle ubetydelige Minoriteter i Baskerlandet og Katalonien, der enten staar under katolsk eller provinspatriotisk Indflydelse, og er uden al Betydning.

Men de to store Fagforbund er ikke helt rene for andre Folkeelementer taget i vor Opfattelse af Lønarbejdere.

Medens C.N.T. nu i Byerne har renset sig for alle smaaborgerlige Elementer, som straks efter Borgerkrigens Udbrud — særlig i Katalonien — strømmede til den, saa har den nu i Landdistrikterne i *Katalonien, Aragonien*, i *Levanten* og i *Kastilien* (4 Provinser) ca. ¼ Million Medlemmer i de kollektiviserede Landbrugskommuner. — Blandt disse er der selvsagt Elementer, der har ment det opportunt under Forholdenes Pres at gaa med i Kollektiviseringen og ind som Medlem i Kollektiviseringens førende Organisation C.N.T., uden de af Hjerte eller Indstilling tilhører den.

For U.G.T. stiller dette Forhold sig dog langt værre, idet denne faglige Organisation efterhaanden er blevet en Skueplads for de forskellige politiske Retningers Kamp om Herredømmet i den.

Denne Kamp, som vi senere skal omtale, har trods dens Hovedledelses energiske Modstand medført, at de lokale Afdelinger fyldtes med smaaborgerlige Elementer, Smaamestre og Smaafabrikanter, Smaahandlende og Agenter og Repræsentanter, Officerer, Embedsmænd og Mennesker, der faktisk tilhører det besiddende Borgerskab.

I mange lokale Afdelinger udgør disse fremmede Elementer allerede Flertallet og behersker Organisationen.

Naar U.G.T. for godt en Maaned siden opgør sit samlede Medlemsantal til lige ved 1½ Million Medlemmer, saa maa vore Kammerater ikke bestride dette Tal, men tage det Forbehold, der sikkert rammer Sandheden nærmest, at kun godt en Million af disse er egentlige Arbejdere i Industri, Handel og Landbrug.

C.N.T.s sidste Opgørelse udviser et Medlemsantal paa ialt 2 Millioner og 70,000 Medlemmer. Her overfor bør vi altsaa tage det Forbehold, at der her maa regnes med ikke saa faa Tusinde Bønder, der kun af Forholdenes Tvang staar tilsluttet Organisationen.

Stort taget omfatter C.N.T. ca. de to Trediedele og U.G.T. den ene Trediedel af den egentlige Arbejderklasse.

Dette passer ogsaa med de to Forbunds Beherskelse af de forskellige Industrier.

Med Undtagelse af Baskerlandet, hvor den reaktionære nationale Baskeroverklasse har knust C.N.T.s Afdelinger og ladet myrde Tusinder af vore Kammerater, behersker C.N.T. fuldstændig hele Transportindustrien i det republikanske Spanien, den behersker den store Majoritet inden for Metal- og Maskinindustrien, Grube, Tekstil, Bygnings og Levnedsmiddelindustrien og det kollektiviserede Landbrug, altsaa alle Spaniens farende Industrier, medens U.G.T. kun behersker Minoriteter, og Majoriteten i mindre betydende Brancer og Fag.

C.N.T. har altsaa Tilslutning fra langt den største Del af den spansk Arbejderklasse, ca. de to Trediedele.

Hen anderledes stiller Forholdet sig, naar Borgerskabet regnes med eller rettere, naar man trækker de politiske Linjer op

»Frente Libertario«

Alle Fagforeninger, socialistiske Oplysningsforeninger og sociale Tidsskrifter og Blade, der ønsker direkte Information fra Spanien, kan faa tilsendt *„Frente Libertario"*, udgivet af *„Confederale Forsvarskomité for Regionen Centrum"* (Madridfronterne) ved at skrive derom til Adresse: *Informacion Y Propaganda Exterior, Calle Reforma Agraria 20 Madrid. Spanien.*

Ønsker man af Sproghensyn den særlige Udgave for de skandinaviske kæmpende Frontsoldater — der er skrevet paa svensk — maa dette bemærkes.

for og imod den sociale Revolution.

Thi selv om man sikkert kan regne med, at et meget stort Kontingent af U.G.T.s Medlemmer vil kæmpe sammen med C. N.T. for den sociale Revolution — ja, at man i Dag kan fastslaa, at de arbejder daglig sammen med C.N.T.s Medlemmer i den praktiske og kollektive Opbygning af Revolutionen, saa er der selv dette Forhold medregnet, ikke et afgjort Flertal for Revolutionen, naar hele Borgerskabet medtages.

Selv om vi ikke psykologisk indrømmer det snyltende Borgerskab nogen som helst Eksistensret, vilde det være urigtigt at skjule dette Forhold for Kammeraterne.

C.N.T.s revolutionære Linje har *ikke* Flertallet for sig i hele den samlede voksne Befolkning i det republikanske Spanien.

Denne Kendsgerning maa ingen Kammerat bestride i Diskussionerne paa Arbejdspladserne.

Den egentlige Borgerklasse er opdelt i fire større Partier og nogle mindre uden Betydning.

De fire Partier er følgende: *»Den republikanske Union«* og *»Det republikanske Venstre«* samt *»De kataloniske Nationalister«* og *»Det baskiske Nationalparti.«*

De to første har særlig Udbredelse i Kastilien og Levanten og en Del i Asturien, medens de to sidste sammen med et Par smaa Agrarpartier repræsenterer Borgerskabet, henholdsvis i Katalo-

Fortsættes Side 4.

Til Københavns Skotøjarbejdere

Alle frisindede Skotøjsarbejdere i København, der vil være med til at føre vor Organisation tilbage paa det demokratiske Grundlag, hvorpaa den oprindelig hvilede, hvor Medlemmerne havde Medbestemmelsesret i Organisationens Anliggender og ikke blot — som nu — var retsløse Kontingentbetalere, vil vi opfordre til at blive Medlemmer af vor faglige Klub under F. S.

Moderationen og Bagstræbet har organiseret sig i *»Smørklubben«*, hvis aabne og utilslørede Formaal det er at fratage de alm. Medlemmer enhver Ret og Indflydelse i vort Forbund, som alle Medlemmer opretholder ved sin Tilslutning og Kontingent.

Overfor denne moderate Sammensværgelse er det en bydende Nødvendighed, at de frisindede Medlemmer, Fagbevægelsens virkelige Venner, organiserer Kampen.

Valget til sidste Kongres saavel som Kongressens Forløb maa overbevise jer om, hvor nødvendigt det er, at Utilfredsheden ikke arbejder spredt og uden samlende Kraft.

Derfor retter vor Klub hermed en Opfordring til alle frisindede Kammerater om at ophøre med Haabløsheden, med Talen om »Hvad kan det nytte!« o. s. v.

Selvfølgelig kan det nytte, selvfølgelig kan vi atter gøre vort Forbund til Medlemmernes Forbund med Demokrati og Ligeret og Interesse. Men vi maa lige saa selvfølgelig gøre et Stykke Arbejde derfor — et Stykke organiseret Oppositionsarbejde. Dette er en Nødvendighed.

Indmeldelser i vor Klub modtages hver Hverdag Aften mellem Kl. 5 og 7 paa *»Arbejdet«s* Kontor, Blaagards Plads 21, St., hvortil ogsaa skriftlig Tilmeldelse kan sendes.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

IX.

Naar vi under Juristerne ikke beskæftigede os med Sagførerstanden — hvilket er bebrejdet os af Mennesker, der ønskede at faa denne Stands Virksomhed under Kritik — maa vi erklære, at med enkelte hæderlige Undtagelser har denne Stands Arbejdsmoral intet Krav paa andet end Foragt!

Vi er ligeledes bebrejdet, at vi ikke har beskæftiget os med »Handels- og Kontormedhjælperne«. Dette Fag er ikke Aandsarbejdere i dette Ords egentlige Forstand. Det er nærmest Rutinearbejdere. En Sporvejskonduktørs Arbejde kræver Omtanke og Rutine, men ingen vil dog regne ham til Aandsarbejderne.

Som sidste Fag i Rækken af Aandsarbejderne vil vi i Dag sige nogle Ord om

Nationaløkonomerne som Kapitalens intellektuelle Tjenerskab.

Først Kapitalismen kaldte Nationaløkonomien ned fra Filosofiens ofte virkelighedsfjerne Himmel til det pulserende Forretningslivs praktiske Jordliv.

Og som Kapitalismens har udviklet sig bort fra sin oprindelige personlige Individualisme til moderne organiseret Kollektivisme gennem Bank- og Børsvæsen, Aktieselskaber og Kreditforeninger over Priskarteller, Ringe og Truster til Finanskoncerner, har Nationaløkonomien som Fag trods al akademisk Konservatisme maattet vinde med.

Faget er pacet frem af selve Livet, og den grundlæggende Samfundsøkonomi med Profeterne Adam Smith og Richardo har mere og mere maattet vige Pladsen i Universitetsuddannelser for Kapitalismens Tusinder Detailspørgsmaal i den nationale og internationale Bank og Handelsverden.

Bevar os, endnu lærer de unge Økonomer om Arbejdet som den værdiskabende Faktor og den egentlige Grundvold for Samfundsøkonomien, ja de maa vel i Farten endog tage en Bid med af Marx' Lære om Merværdien, men dette er i Faget kun A.B.C. i nederste Klasse, noget de glemmer for den moderne Kapitalismes mægtige Teknik i Handel og Omsætning.

Og før vi nu gaar kritisk frem mod Faget som Samfundsvirksomhed, kunde vi næsten fristes til at sige et Par undskyldende Ord forud.

Den unge Videnskabsmand, hvis høje Kald, det ved hans Uddannelse skulde være at vejlede Folket overfor de grundlæggende Kræfter i det hele komplicerede Samfundsliv, Økonomien er gennem sin Uddannelse blevet saa hovedkuls opproppet med den kollektive Kapitalismes indviklede Mekanik, at han bogstavelig selv er forvandlet til et stakkels Detailinstrument i det hele indviklede Maskineri, saa han i sin Uddannelse er saa fuldkomment afskaaret fra sit Kalds oprindelige sociale og vejledende Opgave.

Dertil kommer Klasseafstamning, Opdragelse og hele Livsindstilling, der sammen med den faglige Uddannelse naadig anbringer »Direktøren« i en eller anden Bank eller større Handelsselskab med Karriere i Klassesamfundets højeste Tjenerskab som Livsmaal.

Nationaløkonomen, Samfundets vejledende Raadgiver, er forvandlet til en beskeden Tjener i Profitmaskinens vældige Verden.

Stakkels ham!

Og skal vi helt op i Tidens Behandling af vore unge Nationaløkonomer, er Skæbnen næsten endnu mere ironisk.

De unge Lærde kastes ud i en Tidsudvikling, hvor Kapitalismen i sin Eksistenskamp som bærende Samfundsgrundlag er geraadet i indre oprivende Kampe, hvor dens eget Kampmiddel, den frie Konkurrence, forlængst er afløst af den konkurrencedræbende Kollektivisme og denne igen nu maa mobilisere Nationernes politiske Statsapparater i rasende Kampe mod hinanden, først med Diplomati, saa med brutaliseret Afspærringsøkonomi og til sidst med Giftgas — alt i den kapitalistiske Økonomis Tjeneste.

I denne forvirrede Verden spytter Universitetet de unge cand. polit.er ud, og de er virkelig ynkværdige at skue.

Bevar os, de kommer jo ikke fra en Klosterskoles indelukkede Verden. De har i Studenteraarene levet med i »Tidens Strømninger« og har indsuget Paavirkning af disse.

Kapitalismens indre Opløsningskampe har som Massernes fælles Eksistensgrundlag sat »Sjælene i Brand«.

Hver Nations Kapitalisme er i Massernes Indbildning Træet, der fodrer Folket, og Staten er Havemanden, der skøtter Træet.

Staten er efterhaanden blevet alt, hvorom Kampen staar, eller rettere om hvorledes den bedst skal støtte Træet.

Nogle kræver Diktatur, andre Demokrati. Nogle bliver Fascister andre sværger til Demokratiet og andre igen sværger til Statssocialismen eller rettere Statskapitalismen.

Og den politiske Fanatisme stiger i samme Forhold som det kapitalistiske Systems historiske Sammenbrud rationerer Folkelagene i indskrumpede Procenter og Handelsavance, i dalende Realløn og stigende Arbejdsløshed og social Elendighed.

Og de unge Lærde, de uddannede Raadgivere i den »politiske Økonomi, der i Kapitalismens indviklede Detaljer forlængst har glemt deres Børnelærdomme om Arbejdet som Værdiernes Skaber og egentlige Bærere af Samfundet, gribes i ungdommelig Harme af Tidens politiske Fanatisme og Forvirring.

I Stedet for som Fagmand, at træde ind i Kampen og vejlede de for Liv og Eksistens og Livslykke kæmpende Folkemasser, saa bliver de politiske Kamphaner, Docenter i Partipolitik og Lærermestre i Klassekamp, drabelige Kumpaner paa Diskussionsmøder, militærpolitiske Strateger i ungdommelig Boksekamp med Mundlæderet.

Men det er blot i deres Fritid, de er saa vældige og drabelige.

Deres Fagarbejde lægger de et helt andet Sted. Nogle af de mest

Fortsættes Side 4.

Sommersmerte

En baggaard
med rugende mørke,
en baggaard
hvor alting er trist,
en baggaard
med pestsvanger tørke
og skygge fra kælder til kvist.

En baggaard
med taarnhøje mure
af graasnavset,
skummel cement,
kun mørke
bag mørke mure
har baggaardens pjaltehær kendt

Hvornaar kommer
baggaardens sommer?
hvornaar kommer
solen til os?
skal vi skyde ud og vente
eller...skal vi selv solen hente...?
la os gaa ud og slaas!

halfdan.

FAGBEVÆGELSENS FJENDER FORBEREDER VEJEN FOR FASCISMEN

Vi bringer andet Sted i Bladet en Skotøjsarbejders Omtale af de Beslutninger, der har fundet Sted paa Skotøjsarbejderforbundets nylig afholdte Kongres.

Taget som Helhed maa man fastslaa, at denne Kongres er dybt beskæmmende for Tidens Arbejderklasse, idet den godt kan tages som et Middeludtryk for alle faglige Kongresser.

Hovedresumeet af Kongressens Indhold og Beslutninger kan sammenfattes deri:

I. Forbedring af Medlemmernes Arbejdsvilkaar interesserer ikke Kongressen.

II. Forbedring af de arbejdsløse Medlemmers Livsvilkaar interesserer heller ikke Kongressen.

III. Derimod forhøjes Ledernes i Forvejen høje Løn og de tilsikres Pension, ligesom Kongressen laver et nyt vellonnet Levebrod og bevilger sig selv højere Diæter — alt paa Medlemmernes Beslutning.

IV. Endelig fratager Kongressen de betalende og ydende Medlemmer deres sidste direkte Medbestemmelsesret i Forbundets Anliggender og forbereder Vejen til ogsaa at fratage dem Afstemningsretten over deres Arbejdsvilkaar, Overenskomster o. s. v. gennem Urafstemning.

— — —

Vi skal ikke afgøre, om det virkelig er Blomsten af Skotøjsarbejdernes Intelligens, der her har været samlet og præsteret det Stykke Arbejde.

Men er det saaledes, maa vi fastslaa, at denne Intelligens ledes af moralske Motiver, der er dræbende Gift baade for Arbejderne og Fagbevægelsen.

Vi skal underlægge denne Opfattelse med nogle Realiteter.

— — —

Forbundet har siden 1918 ikke formaaet at varetage Arbejdernes Interesser overfor den udbyttende Kapital, men bestandig efterladt Fagets Udøvere under mere intensiv Udbytning og dalende Reallon.

Under den voksende Udpining af Arbejdskraften gennem bestandig tekniske Forbedringer og paagaaende Rationalisering af Arbejdsprocessen, har Forbundet modstandsløst ladet Fagets Gennemsnitsløn og Del i Arbejdsudbyttet udvande af unge Menneskers og Kvinders voksende Invasion med dertil svarende Mindrebetaling.

Fra Aaret 1918, hvor Fagets daglige Gennemsnitsløn repræsenterede fra 3 til 3½ Times Arbejde, er Forholdet ifølge *Vogts* Undersøgelser af Skotøjsindustriens Forhold i Danmark, Norge og Tjekoslovakiet allerede i 1934 dalet til, at Skotøjsarbejderne i Danmark fremstiller Værdien af deres Gennemsnitsløn paa 1 Time og 35 Minutter.

Denne forcerede Udbytning af Fagets Udøvere er forværret af den Vogts Undersøgelser af Arbejdsløn og Detailpriser, da Forbundet hverken har udvist Evne eller Vilje til at standse Invasionen af daarligere betalt Arbejdskraft i Faget.

Og tiltrods for, at Fagets Kapitalister paa flere Maader kraftigt beskyttes af Valutaordningen, har Forbundet endog ikke formaaet at holde Skotøjsarbejdernes Reallon oppe, idet Varepriserne er steget langt mere end Fagets Gennemsnitsløn!

Dette er uomstødelige Realiteter som nok saa mange Kongresbravader og barnlige Højtideligheder ikke kan omstøde eller forflygtige.

Og selv om de Arbejdere, der møder frem til Generalforsamlinger endnu lader sig forføre af skønne »mandige« Ord fra de uformaaende Mænd, der repræsenterer denne reelle Tilbagegang, saa hjælper de skønne Ord ikke i Daglivets haarde Kamp for Tilværelsen.

Et Fagforbunds svigtende Evne til at varetage Fagets Interesser ytrer sig inden for Fagbevægelsen paa to meget karakteristiske Forhold.

I. De Medlemmer, der ikke tror paa Fagbevægelsens Evne til at tjene Arbejderne, men sætter hele deres Lid til Partiets Fattigreformer, møder frem paa Generalforsamlingerne for at slaa alt ned, der bygger paa Fagbevægelsen og dermed værne Partiet.

II. De Medlemmer, der foragter Fattigreformerne og derfor bygger paa Fagbevægelsens Evne til at tjene deres Eksistensinteresser, de taber — under Tilbagegangen — efterhaanden alt Haab og Tro og bliver i stigende Antal borte fra Generalforsamlingernes Partikævl og Vrøvl.

Uden at vi vil gøre Krav paa et nærmere Kendskab, saa tør vi roligt forudsætte, at de Delegerede paa Skotøjsarbejdernes Kongres har været et fuldgyldigt Udtryk for denne moralske Afvikling inden for Forbundet.

— — —

Og hvad Forbundets Magtesløshed overfor den stigende Udbytning ikke har medført af tabt Tro, Ligegyldighed og Haabløshed blandt Medlemmerne, det besørger saa *»Partikongressen«!*

Den fratager Medlemmerne den sidste Rest af Medbestemmelsesret. Den henviser Fagets Arbejdsløse til Partiets Naade. Den foretager ikke et positivt Skridt til Forbedring af Fagets Arbejdsvilkaar, men forbedrer Ledernes Arbejdsvilkaar paa de fattige Medlemmers Bekostning.

Det er ganske givet, at saadanne Vedtagelser aldrig kan knytte Medlemmerne nærmere til Forbundet i Hengivenhed og Tro paa Fagbevægelsen.

Og da vi ikke tør forudsætte, at Flertallet af de Delegerede paa denne Kongres er Mennesker, der ikke ved, hvad de foretager sig, maa vi gaa ud fra, at de ganske bevidst vil forvandle Forbundet til et værdiløst Redskab i Fagkampen og udvikle det til en Pumpestation af Medlemmernes Kontingent til Fordel for Partiet og *dets* Funktionærer i Forbundet.

Vi gør os ikke det mindste Haab om at kunne tale Partifanatisme til Fornuft, men overfor de Medlemmer, der endnu har bevaret blot en Smule Haab til Fagbevægelsen og dermed til Arbejdernes egen Magt i Interessekampen, vil vi — som en Advarsel — pege paa en bitter og ond Erfaring.

— — —

Naar Nazisterne i Tyskland uden Modstand fra Arbejdermassernes Side ikke blot kunde kvæle baade det socialdemokratiske og kommunistiske Parti, men selve den tyske Fagbevægelse, til hvad Arbejderne i to Menneskealdre under Lidelser og hundrede Tusinder personlige Ofre havde opbygget, da var den dybeste Kilde til denne Arbejdernes modstandsløse Svaghed den, at Masserne efterhaanden havde mistet enhver Kærlighed, enhver Tro og ethvert Haab til Fagbevægelsen.

Fagbevægelsen var lavet om til Partifilialer, socialdemokratiske, kommunistiske og nazistiske!

Alle flotte Kontorer med »store« velaflagte Ledere som Pumpestationer for Medlemskontingent.

Fortsættes Side 4.

Noget med Ølkapsler og noget med „bart"

Jo Tak, der er mange der kender Historien om Arbejderen, der altid drak det meste af Ugelønnen op i Ølbajer — og Konen, der i Fortvivlelse til Slut ikke vidste bedre Raad end at give ham Kapslerne fra de tømte Ølflasker paa Maden i Frokostpakken.

Og hvem har ikke moret sig sammen med hans Kammerater, da den brovtende „Ølhund" som sædvanlig bredte „Klemmerne" ud paa Bordet og Kammeraterne saa det usædvanlige men meget passende Paalæg!

— — —

Men hvem kender den anden Historie?

Det var i Frokosten paa en Arbejdsplads, hvor 4 Arbejdersmænd, der endnu arbejdede for 48 Kr. om Ugen, aabnede deres Frokostpakker og blot efter saad og glanede [illegible] paa hinanden.

[illegible] „Makkedulle" eller [illegible] paa de tørre „Klemmer". Men [illegible] Klemme" var [illegible] lagt et lille Stykke hvidt Papir, hvorpaa der stod:

Konerne af den [illegible] Ugeløn

— — —

[illegible] efter var der fire „Mænd", der talte [illegible] om *Løn og Varepriser*.

Det var fem Kommunister

En lille Pige kommer farende ud i Gaarden til Legekammeraterne.

„Vor Mis har faaet fem Killinger i Nat!"

„Næh!"

Men Far siger, det er *Kommunister alle fem!*"

„Hvorfor dog?"

„Jo, de har ikke faaet Øjnene op endnu!"

Bob Smillies Død opklaret

En ny „kommunistisk" Forbrydelse i Spanien afsløret

For nogen Tid tilbage døde en Englænder under mystiske Omstændigheder paa et Sygehus i Spanien efter at han ved sin Hjemrejse var arresteret ved Grænsen og sat i Fængsel.

Den unge *Bob Smillie* var Sønnesøn af den bekendte engelske Arbejderfører *Smillie* og Familien af *Fenner Brockway*, da han tog til Spanien for at undersøge Retsgrundlaget for Forfølgelserne mod P.O.U.M. og samtidig at søge Oplysning om de nærmere Omstændigheder ved den unge Mands Død.

Disse Oplysninger foreligger nu.

Den unge Arbejder var i Spanien som Repræsentant for I. L. P. i Barcelona og søgte i den Anledning Forbindelse med P.O.U.M.s Ungdomsbevægelse.

Ved sin Hjemrejse blev han under intetsigende Paaskud arresteret ved Grænsen og ført tilbage og sat i Fængslet, hvor han tilsyneladende „glemt" af Paatalemyndighederne.

Imidlertid blev han meget syg af heftig Blindtarmsbetændelse, og Lægen mente, at en Operation var absolut nødvendig, krævede baade han og Fængslets Direktør ham indlagt paa Hospitalet.

Politiet, der paa Pladsen stod under kommunistiske Politiofficerers Kommando, nægtede at den unge Mand maatte fjernes fra Fængslet. Lægen holdt Liv i ham i tre Dage, og først da den unge Mand var ved at dø, blev han overført til Sygehuset, hvor han straks efter døde.

Fængslets Direktør, der var rystet over dette overlagte Mord, gav P.O.U.M.s Sekretær *Gorkin* skriftlig Bekræftelse paa den af Stalinisterne begaaede Skændselsgerning.

Da Sekretær *Gorkin* blev arresteret fandt det stalinistiske Politi Fængselsdirektørens Skrivelse paa ham, og gennem Regeringskontoret i Valencia fik Direktøren af den Grund omgaaende sin Afsked.

— — —

Brockways Afsløring af denne „kommunistiske" brutale Skændselsgerning mod den unge engelske Arbejder har i store Kredse af den engelske Arbejderverden vakt en meget stærk Harme mod de stalinistiske Forbrydere!

Det var ønskeligt om Arbejderverden over snart kunde faa Øjnene op for dette Parti, der savner ethvert Ideal og som ikke viger tilbage for at begaa selv den skændigske Forbrydelse mod anderledes tænkende Mennesker, bør afskys og foragtes af alle Arbejdere uden Hensyn til, hvad Opfattelse de har.

At give Rum for saadanne Forbrydermetoder i Arbejderbevægelsen, som dette „Parti" anvender, er at adelægge den.

Skotøjsarbejdernes Kongres

Medlemmerne fratages alle Rettigheder. Lederne sikres højere Løn og Pension, og der laves et ekstra „Ben" medens der ikke er Raad til at hjælpe de Arbejdsløse

Skotøjsarbejdernes Forbund har fornylig afholdt Kongres i Aarhus. Da det var overvejende Socialdemokrater der var Repræsentanter, var man paa Forhaand klar over, at det vilde blive en *Parti*-Kongres, som ikke kunde tale Medlemmernes Sag, men kun holde sig til det som *Partiet* kræver, der skal gøres. Og det maa siges, at alt gik efter Programmet. Man kom uvilkaarligt til at tænke paa *Nazi-Tyskland*, Metoderne var i hvert Fald de samme. — Forbundsformanden talte om de forskellige Forslag. [illegible] disse Forslag, Partiet anbefalede [illegible] at stemme Ja, og Partimedlemmerne [illegible] og gav Ugelstrer deres Tilslutning. Og tog de endelige Ordet, var det kun for at [illegible] i samme Takt som *Føreren*.

De af vore Kammerater, der var til Stede, gjorde mærkelige Forsøg paa at faa dem til at gøre noget effektivt for Fagets Arbejdere, men stødte hele Tiden Panden mod den Mur af *Partidiktatur*, der prægede Kongressen.

Arbejdernes Interesser skal vige for Kapitalens Interesser.

Chr. Jensen fra De samvirkende Fagforbund, var til Stede som Gæst og gav den sædvanlige Remse om, at vi er afhængige af Udlandet og at vi vilde skade vore Handelsaftaler, hvis Regeringen ikke maatte gribe ind. Altsaa skal Arbejdernes Interesser tilsidesættes for at Fabrikanter og Fiskeri-tilgængerne skal have sendt en Side Flæsk mere til Udlandet.

Den unge Skomager fra Ribe talte derefter, men det var noget forvirret Fajeri, som ingen af de Tilstedeværende kunde finde hverken Ende eller Begyndelse paa. Jo, der var for Resten en, der kunde, nemlig Sper[illegible] der var til Stede, som Referent for „Social-Demokraten". Han kunde finde ud af det, og alle har sikkert set, hvilken stor Ballon det blev pustet op til. Men det var altsaa kun en tom Tønde, der buldrede.

Skotøjsarbejderne skulde først paa Limpinden, men

Bliv Abonnent

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blangaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32
F·S. Formand:
Vald. Hansen, Nordre Allé 14.
Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra Kl. 18-19.

Beregningen slog fejl.

En af vore Kammerater omtalte „De Samvirkendes“ Stilling til det Udkast for Afstemningsregler og den Bekomst det fik paa „De Samvirkendes“ Generalforsamling af Fagenes Repræsentanter. Det blev jo saaledes, at man maatte stikke det i Lommen igen og komme med et nyt Udkast.

Der blev endvidere omtalt den Fadæse, som Forbundets Hovedbestyrelse havde gjort sig skyldig i, idet den nemlig før det var behandlet paa D.s.F.s Generalforsamling havde ladet trykke et Forslag, der tiltraadte det Udkast til Afstemningsregler, saalades som det var „vedtaget“ af D.s.F. og sendt det ud til Medlemmerne!

Hovedbestyrelsen kunde jo ikke vide, at det gik anderledes, end de havde tænkt sig; men intet er saa galt uden det er godt for noget, og dette burde vise Medlemmerne, hvilken Raaddenskab, der er bag det hele.

Et godt Ben til en Smørgubbe.

Og saa kom man til det Punkt, hvor Medlemmerne skulde aarelades for deres fattige Skillinger, og vi maa sige, at Fingrene blev ikke lagt imellem.

„Smørklubben“ i København var kommet i Knibe, Presset af dens organiserede Bengnavere, var blevet saa stort, at man blev nødt til at finde paa et nyt Ben, og dette blev *lavet* og bærer nu Betegnelsen *„Rejsesekretær“*

Der blev opstillet to Mand fra *„Smørklubben“* og Kampen mellem dem var stor, *de var i ivrig Agitation rundt hos de Delegerede for at faa deres Stemmer.* Moral har der sikkert aldrig været i disse to — andet end Snylterens!

Arbejdere, der har 50 Kr. om Ugen, skal betale Lønforhøjelse til Folk, der har det dobbelte i Indtægt. Moderne Lighed, Frihed og Broderskab.

Lønningsudvalgets Formand havde derefter Ordet og udtalte med Graad i Stemmen at Forbundets fastlønnede Funktionærer ikke mere kunde leve for den løn de fik (100 Kr. om Ugen) og foreslog at Lønningerne blev forhøjet med 12 Kr. om Ugen!

Det syntes Ledelsen alligevel „var for meget“, og man enedes om, at 5 Kr. var nok. Man skulde tro, at de havde faaet Samvittighedsnag, men det var nok kun et Øjeblik, saa blev der vedtaget et Forslag om, at Fastlønnede skulde have Pension, det vil betyde en ca. 5 Kr. i Udgift mere om Ugen pr. Hoved. Saa blev den klaret!

Ligeledes blev der vedtaget et Forslag om *Forhøjelse af Diæter til de Delegerede.*

Det blev anbefalet af den samme Mand, som for seks Aar siden stod paa Talerstolen og fortalte, at han gerne vilde tage paa Kongres uden Betaling, og hvor han rasede mod, at Diæter overhovedet eksisterede. Men nu, da han selv blev valgt, forandrede hans Mening sig desværre ogsaa. En god Moral!

Der blev ogsaa vedtaget et ekstra Tilskud til Formanden i Præsentationsudgifter, det var med den Motivering, at *„det sled paa Tøjet“* at rejse Landet rundt og han kunde jo heller ikke være klædt paa som en *almindelig Arbejder!!*

Vore Kammerater forlangte at faa Pensionsordningen sendt ud til Urafstemning blandt Medlemmerne, men ogsaa dette blev forhindret, idet de Moderate meget godt vidste, at Medlemmerne selvfølgelig vilde forkaste dette.

Det skal her erkendes, at den Aldersrente de Gamle faar, langt fra er tilstrækkelig, men det maa være et Princip, at vore Ledere *maa leve paa samme Vilkaar som Arbejderne!* Og især i dette Tilfælde, hvor Lederen staar paa Talerstolen og *fortæller, hvor dygtigt Social-Demokratiet har gjort det for de Gamle,* men selv kan de altsaa ikke leve for det! Meget betegnende!

Den sidste Rest af Medbestemmelsesret fratages Medlemmerne.

Med Hensyn til Afstemningsreglerne blev det vedtaget, at man paa Forhaand skulde godkende det nye Udkast som de Samvirkende maatte komme med, det bliver heller ikke her, at Medlemmerne faar Lov til at bestemme.

Til Helved med de Arbejdsløse blot Lederne kan leve højt.

Under Mødet i Arbejdsløshedskassen havde der været en Del Forslag til Fordel for de Arbejdsløse, men nu fik Piben en anden Lyd. Ledelsen anbefalede at stemme imod de Forslag, der kunde have økonomisk Udgift for Forbundet, med den Begrundelse, at der ikke var saa mange Penge at rutte med, og de blev derefter forkastet. Det gennemgaaende i Argumenterne var, at ellers vilde det betyde Kontingentforhøjelse. Denne Tale blev ikke fremført, da der var Forslag om *Pension* og *Løn* samt *det nye Ben!*

Forhen havde det været Lov, at naar der blev foreslaaet flere end én Mand til henholdsvis Formand og Kasserer, skulde disse til Urafstemning blandt Medlemmerne. Dette blev ogsaa ændret. Herefter vælger de Delegerede selv Medlemmernes Formand og Kasserer. Atter et Indgreb i Medlemmernes Bestemmelsesret.

Af disse er der ikke mere tilbage — kun Pligten til at betale og tie!

Kongressen sluttede *med Leveraab for Regering og Parti!*

Det eneste Indtryk, der var tilbage, var, at nu findes der tre Klasser indenfor Skotøjsarbejderne, nemlig; Lederne, de Arbejdende og de Arbejdsløse, hvoraf Lederne har hele Magten og de store Indtægter, de Arbejdende Pligten til at betale, og de Arbejdsløse Retten til at fortsætte Halvsulten.

Skotøjsarbejder.

Gunnar Leistikows Kronik

I Anledning af vor Paatale i sidste Numer af Gunnar Leistikows Kronik i »Social-Demokraten« Søndag den 18. Juli om Spanien har vi modtaget følgende:

Hr.
Redaktør Chr. Christensen,
Arbejdets Redaktion,
her.

Hvis jeg var ligesaa ansvarsløs og overilet som De med at kaste Skarn paa andre, vilde jeg spørge mig selv, hvad »Arbejdet« *ønsker at opnaa* ved at beskylde mig for bevidst Usandhed og moralsk Lurvethed.

Naar jeg overhovedet har nævnt UGT i min Artikel, hvor jeg iøvrigt har afholdt mig fra at anføre enkelte Organisationer, fordi jeg mente at burde indskrænke mig til at fremstille den klassemæssige Baggrund for Begivenhederne, er det, fordi jeg for kort Tid siden har erfaret en Detalje, som jeg mente var værd at komme frem med, og denne Detalje tilfældigvis berørte UGT (der altsaa ikke har været saa udeltagende i Modaktionen, som De giver det Udseende af i Deres Artikel). Ved at gennemlæse min Artikel paany, ser jeg, at denne Detalje er kommet til at staa saadan, at man kan faa det Indtryk, at det var UGT, der spillede den afgørende Rolle ved Arbejdernes Modstand imod Oprøret. Jeg beklager, at det er kommet til at staa saaledes, hvad der skyldes den store Hast, med hvilken Artikler ofte maa skrives paa et Dagblad, og ikke nogen bevidst Fortielse fra min Side.

At jeg derfor bliver Genstand for et perfidt Angreb i Deres Blad, oprører mig saa meget desto mere, som jeg aldrig har givet Anledning til at forvente et saadant netop fra den Kant. Ikke blot har jeg gentagne Gange i »Social-Demokraten«s Kronik redegjort for de spanske Anarkister og deres Virksomhed indenfor den spanske Arbejderbevægelse, men jeg har ogsaa trods Modstand fra alle Sider foranlediget og gennemtrumfet Optagelsen af en udførlig Fremstilling af Anarkosyndikalismen i Spanien af den svenske Syndikalistfører Albert Jensen i det spanske Særnummer af »Kulturkampen«. Man skulde ikke mene, at Redaktionen af et anarkosyndikalistisk Blad skulde være helt uvidende med disse Forhold, men derfor falder det mig ikke ind at beskylde dets Redaktør for »bevidst Usandhed« og »moralsk Lurvethed«, og jeg haaber, at der heller ikke vilde være Grundlag for saadanne Beskyldninger.

Gunnar Leistikow.

PS. Jeg forventer at forefinde en Afstandtagen fra Deres ærerørige og ubegrundede Beskyldninger i næste Numer af Deres Blad.

— — —

Hermed mit Svar.

Hr. Gunnar Leistikow!

Det fremgaar tydeligt af min Artikel, at det netop var, fordi det var Dem, der havde skrevet nævnte Kronik, at jeg gik saa haardt frem.

Thi det fremgik ikke blot af Deres Kronik, at De kendte Detailforhold i det omhandlede historiske Forhold — og derfor ogsaa Sandheden — men det er tillige en Kendsgerning, at De er den eneste Dagbladsskribent herhjemme, der har givet en anstændig og forsvarlig Skildring af Forholdene i Borgerkrigens Spanien.

Naar De nu er vred over, at jeg paa dette Grundlag fremholdt Deres Fremstilling som bevidst Usandhed, og at denne Optræden var Udtryk for moralsk Lurvethed, saa har De ikke Ret til at forudsætte, at jeg skulde gætte, at en Skribent af deres Format — selv i Skyndingen — skulde skrive noget som Læserne maatte opfatte stik imod, hvad De egentlig mente i aaben Strid med, hvad De véd er Sandheden i et faktisk historisk Forhold.

Men naar De nu selv paastaar, at det virkelig forholder sig saaledes med deres Evner som Skribent, saa vil jeg paa dette Grundlag — men ogsaa kun paa dette Grundlag — udtale en Beklagelse af, at jeg stemplede Deres Skildring som *bevidst* Usandhed og lurvet Optræden?

Jeg kender ikke Deres »indre« Kamp i »Kulturkampen« og denne selv interesserer mig mindre end et tilfældigt fattigt Barn paa en Trappegang.

Naar De spørger, hvad »Arbejdet« ønsker at opnaa ved saadan at overfalde Dem, saa skal jeg hertil svare: Jeg ønskede blot det *ene*, skarpt at fremholde overfor vore Læsere, at Kroniken var usandfærdig i sin Skildring af Kampene den 19. Juli 1936 i Barcelona!

Dette vort Ønske er nu mere end opfyldt, idet selve Kronikøren nu har erkendt dette overfor vore Læsere selv om Usandheden var ubevidst og uvillet fra hans Side.

Undskyld, kære Gunnar Leistikow, at jeg er lidt ond ved Dem, men det kommer vist af, at jeg kan godt lide Dem som Personlighed og Menneske!

Deres hengivne
Chr. Christensen.

Et kraftigt Dementi

Lige efter at Statsminister Stauning i Søndags paany havde fremsat sin løgnagtige Paastand om, at Danmark ikke er et Fattighus, hvor de Fattigste bliver udplyndret, kom omgaaende et kraftigt Dementi fra en Arbejdsløs i København.

Det var Specialarbejder Esben Andersen, der under den største Livsfare klatrede til Tops paa Københavns Raadhus og paa dets øverste Spids fastgjorde et mægtigt rødt Flag, hvorpaa der stod: *Arbejde, Brød og Frihed!*

Esben Andersen, der i Aarevis har gaaet arbejdsløs med kun nogle faa Ugers Arbejde en Gang imellem, sagde blandt andet til »Soc.-Dem.« bag efter om Motivet til den livsfarlige Demonstration:

»Jeg kunde ikke holde ud stadig at faa Nej!

Jeg gjorde ikke Turen alene for Reklamens Skyld, men lige saa meget for de Tusinder arbejdsløse Kammeraters Skyld!

Vi faar Understøttelse, men det er Arbejde, vi ønsker!«

Denne enkle Arbejders modige Demonstration og hans dybt menneskelige Motiv er dog ikke blot den kraftigste Protest mod Statsministerens falske Fremstilling af Forholdene her i Danmark, men det er tillige en gribende Appel til alle Arbejdere om at rejse Kampen for *40 Timers Arbejdsugen!*

Klassens Solidaritet er ikke forenelig med en Tilstand, hvor den ene Del forgaar i Lediggang og Elendighed, medens den anden Del arbejder for en lille Løn af Frygt for Arbejdsløsheden.

(Har staaet over. Red.)

Bliv Abonnent paa Bladet

Nu steg Prisen paa Kød og Flæsk og den vil stige endnu mere

En Arbejderhustru skriver til os:

„Nu steg Priserne igen paa Kød og Flæsk, og jeg læser i Dagspressen, at Slagteriernes ledende Mænd siger, at Priserne yderligere vil stige i Løbet af kort Tid!

Hvad skal vi Husmødre snart stille op med den Ugeløn, vore Mænd faar, overfor disse idelige Prisstigninger?

Her i vort Hjem er vi 5 Mennesker daglig, og jeg har 22 Kroner om Ugen til alt. Jeg er snart ved at fortvivle. Og naar nu den holde Tid kommer — — med de Brændselspriser — — ??“

— — —

Kære Klassesøster!

Det er lige saa nytteløst at fortvivle som at gaa til Viktualiehandleren og bede om mindre Priser.

Der findes kun én Maade at opveje de stigende Priser med, og det er, at din Mands Løn stiger i Forhold til Priserne.

Er du en af den Slags Koner, der altid hvisker til din Mand, at han skal være taalsom paa Arbejdspladsen og endelig ikke udsætte sig for noget Vrøvl eller løbe Fare for at blive fyret, ja, da er der ikke anden Udvej, end at fortvivle, til du bliver en bedre Arbejderhustru og bedre Arbejdermoder, der gør Oprør hvis ikke Mand og Børn og du selv faar en ordentlig Forplejning.

Og er du en af disse, da vil vi selvfølgelig ikke paastaa, at din Mand alene kan skaffe sig mere i Løn.

Men han kan dette i Fællesskab med Kammeraterne paa Arbejdspladsen!

Første Gang du siger dette til ham, vil han uvægerlig svare: *„Det tør de andre ikke være med til!“*

Saadan siger de alle hjemme om hinanden — saa det skal du ikke bryde dig „et Hak“ om!

Næste Aften han kommer hjem, siger du ikke „Godaften, Far!“ men derimod: „Har I saa holdt Møde paa Arbejdspladsen i Dag om at faa Lønnen op?“

Denne Aftenhilsen kan godt varieres lidt fra Aften til Aften, for Eksempel: „Naah, fik I saa holdt det Møde i Dag?“ „Naah, hvad har I udrettet i Dag for jeres Hjem?“ „Har Tillidsmanden saa været til Forhandling i Dag?“ „Aah, er du allerede dèr, hvor du minder mig om de franske Arbejdere, der uden om Fagforeningerne og det hele kunde sætte Lønnen op med en Trediedel og samtidig komme tidligere hjem — der er da ikke sket noget?“

Bare bliv ved! En Dag vil han ikke være ene om at blive drillet og fortælle Kammeraterne om sine hjemlige „Lidelser“. *Da kommer Priserne paa Dagsordenen paa Spisestuen.*

Og det er, hvad de skal.

Mændene afleverer alt for ofte den lille Ugeløn til Hustruerne og *overlader dem samtidig Spekulationerne med at faa den til at slaa til!*

Dette maa være forbi!

Kvinderne maa kaldes til Oprør mod dette Forhold og tvinge Mændene frem til Aktion paa Arbejdspladsen!

Det er det eneste Middel mod de stigende Varepriser.

Sig det er vanskeligt!

Javel, men der findes intet andet!

Fortvivl eller gør Oprør!

Syndikalistisk Ungdomsforening
Ord. Møde Onsdag d. 4 August i Kafe „Kommunen“ Kl. 20 prc. Laur. Hansen fortæller Minder fra Generalstrejken i 1920.
Alle Interesserede indbydes.
Agiter for Tilslutning til Landskronaturen Sønd. d. 13. Aug. Pris ca. 4 Kr.

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 17 B
C. 5023 Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Socialdemokratisk Geografi

„Soc.-Dem.“ oplyser i Mandags sine Læsere om, at *Telemarken* er Norges nordligste Distrikt og at Fængslet i *Kongsberg* er Norges nordligste Fængsel.

Som bekendt ligger *Telemarken* og *Kongsberg* i det *sydvestlige Norge*, og man kan altsaa konstatere, at Bladets geografiske „Oplysninger“ svarer til dets politiske.

Demokrati og Fascisme under den kommende Verdenskrig

Af Chr. Christensen

IX.

Ifølge Demokratiets Talsmænd er de sociale Reformer en Frugt af Demokratiets sociale Humanisme og dets voksende Indflydelse og Evne til at skabe bedre og mere humane Levevilkaar for de Fattige, de Syge, de Gamle, Arbejdsinvalider og Arbejdsløse, og i det hele et Fremskridt for det arbejdende Folk.

I Henhold hertil er den sociale Reform et Værk af Demokratiet og en Del af dets Væsen.

Denne Opfattelse, som efterhaanden er paatvunget Masserne som en Art socialpolitiske Trosbekendelse, er et af de sociale Forhold, der stærkest knytter Masserne til Demokratiet og faar dem til at holde det oppe ved Valgene.

Det har derfor sin store Betydning, naar man vil forstaa Demokratiets sande Væsen og dets Forhold til de arbejdende Folkemassers virkelige Interesser i Eksistenskampen, at man forstaar de sociale Reformer og deres Mission i det kapitalistiske borgerlige Samfund.

Den sociale Reforms historiske Gennembrud.

Den sociale Reform i den moderne Forstand, at Staten ved en parlamentarisk Beslutning griber ind i den arbejdende Klasses sociale Livsvilkaar og reformer disse, maa i sit historiske Gennembrud fastlægges til Aaret 1847, da det engelske Parlament vedtog Loven om Indførelse af 10 Timers Arbejdsdag i store Dele af den engelske Industri.

Vel havde det engelske Parlament før beskæftiget sig med Arbejdernes sociale Livsforhold og vedtaget Love mod Misbrug af Kvinders og Børns Arbejdskraft — men Love, der oftest kun blev dødt Bogstav.

Først fra Aaret 1847 blev den sociale Reformlovgivning virkeliggjort for første Gang. Og Loven om 10 Timers Arbejdsdag blev for Datidens engelske Arbejderklasse af langt større Betydning end de fleste sociale Reformer, Eftertiden har skænket Verdens Lønarbejdere siden.

For de Arbejdere, der ønsker at kende Forholdene nærmere om denne store gennembrydende Reforms Fødsel, og de, der ønsker at kontrollere mig i, hvad jeg siger derom, henviser jeg til den danske Socialdemokrat *Gustav Bangs* Værk: *»Kapitalismens Gennembrud«*. En Bog alle danske Arbejdere burde læse!

Hvem gennemførte de første sociale Reformer?

Det Flertal i det engelske Parlament, der i 1847 — for 90 Aar siden — gennemførte denne store sociale Reform — og siden flere — bestod af to ellers stærkt modsatte Fløje, nemlig Repræsentanterne for Godsejerne, den reaktionære Fevdalmagt, samt Repræsentanterne for de egentlige Storkapitalister, medens Smaaborgerskabets Repræsentanter var imod Reformen.

Dette Forhold er klassisk for de første sociale Reformers Gennemførelse i alle kapitalistiske Nationer.

I Tyskland gennemførtes de første betydende sociale Reformer, bl. a. den betydelige Sygekassereform, af Reaktionen under Førerskab af Fyrst Bismarck.

Her i Danmark saa de første sociale Reformer, bl. a. ogsaa Sygekasseloven, Dagens Lys ved Reaktionen, Højres Veltagelse paa Forslag af Provisoriets Statsminister, Hr. Estrup.

Jeg fastslaar som historisk Kendsgerning, at det overalt er Reaktionen og Storkapitalismen, der har indledet og gennemført den sociale Reformlovgivning inden der endnu fandtes noget, der hed moderne *politiske Demokrati.*

Denne Kendsgerning maa selvfølgelig staa som uforstaaelig for de Tusinder Arbejdere, der i aandelig Henseende gaar rundt som Ofre for Valgtribunernes og Partipressens Løgne.

Men det uforstaaelige vil blive

C.N.T. bygger Bane

Valencia-Madrid

Paa Grund af Fascisternes Frontposition har der længe ikke eksisteret nogen direkte Jernbaneforbindelse mellem Valencia og Madrid. Dette har i høj Grad virket skadelig, især da hele Madridfrontens Forsyning maatte foregaa pr. Biler oftest af daarlig og ødelagte Veje.

C.N.T.s Syndikater, der besørger al Transport i Spanien, har nu taget Initiativet til at ændre dette Forhold, idet Jernbanearbejdernes og Bygningsarbejdernes Syndikat har taget fat og bygger en Jernbanelinie fra *Madrid* til *Aranjuez*, en Strækning paa ca. 6 Mil, hvorved Forbindelsen igen sluttes.

Overalt samles Midler ind blandt Arbejderne og store Beløb er allerede indkommet. Og midt under den forrygende Krig æder nu lynende Hakker og Spader sig frem ad den af C.N.T.s Ingeniører afstukne Linie, hvor Landmaalerflagenes sortrøde Farve viser Arbejderne Vejen.

betydeligt afklaret, naar man først kender

det afgørende Motiv for alle sociale Reformer.

Ogsaa i Motivet er de første sociale Reformer klasiske.

Idet jeg gentager: »Læs, hvad Gustav Bang skriver« anfører jeg følgende Kendsgerninger.

Gennem en fuldstændig hensynsløs Udbytning overfor en i næsten enhver Henseende forsvarsløs Arbejderklasse var Forholdene under Kapitalismens Barndom og første Ungdom drevet dertil, at Kapitalismen stod i alvorlig Fare for ikke at kunne udbytte Arbejderne med Fordel.

I Kapitalismens svage Gennembrud maatte den som nu i dens Alderdom gribe til de mest drastiske Midler for at underkue Proletariatet. Fascismens Voldsmetoder er ikke nye, de er alle kendt fra Kapitalismens tilsvarende Svaghedsperiode i dens Barndom og første Ungdom.

Ethvert Forsøg paa at rejse sig og gøre Modstand mod den haardhændede Udbytning blev brutalt knust med Voldsmagt i denne Periode.

Dette førte omsider til den frygtelige Elendighed. Arbejdsdagen for Mænd, Kvinder og Børn var op til 12, 14 jo endog til 16 Timer i Døgnet for en Løn, der ikke strakte til den mest nødtørftige Ernæring.

Og imellem brød Kriser ind med stor Arbejdsløshed, hvor Masserne sank ned i ubeskrivelige Livsforhold.

Denne sociale Elendighed medførte først af alt en fysisk Afslappelse, der i Forbindelse med bestandig dalende Oplysning og Mangel paa Forstaaelse af de mest elementære Sundhedsbegreber og Sammenstuvninger i smaa usle Lejerum medførte Massesygdomme, Kopper, Pest o. s. v., der igen medførte Massedød og bestyrtende Sænkning af Gennemsnitslevealderen, flere Distrikter var denne 26 Aar.

Disse Eksistenstilstande medførte igen en moralsk Massedefekt, hvor Skøgevæsenet, Drukkenskab — Børn avlede Børn sammen — enorm stigende Kriminalitet og frem for alt en moralsk Opløsning af Hjem og Familieforholdet florerede.

Denne forfærdende Mishandling af det menneskelige Udbytningsmateriale ramte igen Kapitalen.

Naar disse Arbejdere havde arbejdet nogle Timer, meldte Trætheden sig, Tempoet gik ned og som Timerne gik steg ikke blot Ulykkestilfældene, men det gik ogsaa ud over Materiale og Maskiner, der ofte søndredes.

Kapitalejerne i England lærte noget værdifuldt for dem i de sidste Snes Aar inden det nittende Aarhundredes Midte.

De lærte, at Kapitalen ikke i Længden kan købe Arbejdskraften under dens Værdi — Arbejderens nødtørftige Behov — uden at det gaar ud over Kapitalens Profit, og at Profitraten daler endnu stærkere, jo mere man underbyder Arbejdskraften.

Kapitalen lærte, at man for at drive det størst mulige Udbytte af Arbejderne maa holde dem i ordentlig Foderstand.

Men de førende engelske Kapitalister lærte videre, at Fortidens brutale Optræden var et lige saa daarligt Middel som Halvsulten for en rationel Udbytning af Arbejderne. Altid utilfredse, fejge og lumske Individer paa Arbejdspladsen gav ikke det Udbytte som tilfredse, mere fejdige, veloplagte villige Arbejdere!

Men uden om denne Storindute denne kapitalistiske Erfaring i Praksis var ikke lige udviklet i hele den engelske Kapitalistklasse.

Og af den hele overstaaede Gennembrudstid var paa den ene Side udviklet en Storkapitalisme, en kapitalstærk Storindustri, der meget vel magtede at omsætte Lærdommen i Praksis.

Hen uden om denne Storindustri laa Tusinder af smaa Virksomheder, der ikke magtede at omsætte denne Lærdom, men hvis hele Eksistens og Konkurrencemuligheder netop laa i underbetalt Arbejde, lang Arbejdstid, Misbrug af Kvinde- og Børnearbejde og skændig Udnyttelse af det saakaldte Trucksystem (Arbejderne fik udbetalt Lønnen i Virksomhedens Varer eller blev tvunget til at købe sit Forbrug i dens Butik.)

Storindustrien kunde ikke gennemføre sine Reformer i Bedrifterne uden i første Linie at blive ramt af disse Tusinder smaa Virksomheders Smudskonkurrence.

Dette Forhold modner henimod Aarhundredets Midte den Tanke hos Storindustriens førende politiske Intelligens, at man ved at faa gennemført Arbejdstidsforkortelsen og andre Reformer med Fabrikstilsyn *som gældende Lov* ikke blot opnaaede at faa en Arbejderstab, der i høj Grad egnede sig for en højere Grad af vedvarende Udbytning, men samtidig opnaaede ved Loven at slaa Tusinder af de smaa Smudskonkurrenter ihjel, da disse ikke magtede at opfylde Lovens Krav.

Disse to renlivede kapitalistiske Motiver var, som Gustav Bang paapeger, Bevæggrundene, for at Storindustriens Repræsentanter — der var talstærke — i Parlamentet stemte for den første store betydningsfulde Socialreform.

Naar den egentlige Reaktion, Godsejerne, den gamle Adel — Resterne af Fevdalvældet — ogsaa stemte for Reformen, var det lige saa lidt af Medfølelse for Arbejderne som Storindustriens Motiver.

Men som i vore Dage den ene Nations Kapitalister spiller sin Arbejderklasse ud mod de andre Nationers Kapitalistklasser — den nationale Beskæftigelse, Danmark for Folket o. s. v., saaledes blev Arbejderklassen paa daværende Tid ogsaa misbrugt i den indbyrdes Kamp mellem den herskende Klasse, mellem Fevdalklassen og den fremstormende borgerlige Kapitalistklasse.

Kapitalistklassen vandt Proletariatet mod Godsejerne i Kampen mod *den daværende »Kornordning«*, der fordyrede Arbejdernes Leveomkostninger (og derved Arbejdskraften). Derved vandt Borgerskabet ved Hjælp af »Proletariatets Oprør« Adgangen til Parlamentet og snød selvfølgelig Arbejderne bag efter for alt, hvad der var lovet dem for Hjælpen.

Nu mente Reaktionen at hævne sig ved at kræve Reformer, der gik ud over Borgerskabet, den kapitalistiske Industri. Det var Reaktionens Motiv til at stemme for Titimers-Loven!

Endelig kommer et fælles Motiv for den samlede herskende Klasse eller Klasser.

I den mere end proletariserede Tilstand, hvori Underklassen befinder sig, har der bestandig bølget af Oprørsbevægelser lige fra Afbrænding af Godser og Fabrikker, ja hele Byer over Maskinknuserier — den meget interessante luddiske Bevægelse — til de bestandige Strejkeuroligheder og den mægtige Trades Union-Bevægelse, for endelig i sidste Halvdel at slaa ud i en aaben politisk Oprørskamp, hvor hundreder Tusinder samles i mægtige Demonstrationer med Millionadresser til Parlamentet om Proletariatets politiske og sociale Rettigheder — den chartistiske Bevægelse — en Bevægelse, der ogsaa blev slaaet ned med Voldsmagt og Hundreder af Aars Fængsel.

At tage Grunden bort under Fødderne af denne Folkeuro og skabe Ro i Proletariatet for kapitalistisk Udbytning var ogsaa et afgørende Motiv for Parlamentets Beslutning.

At der hos den mere socialt betonede Intelligens ogsaa laa et Ønske om at dæmme op for Masseelendigheden bag deres Tilslutning til Reformen er muligt, men den Art Motiver var ikke de afgørende.

De deciderede Modstandere af Reformen var Smaafabrikanter, Smaaborgerskabet som Reformen vilde gaa ud over — men de blev overstemt.

(Fortsættes i n. Nr.)

Kammeratlig Sammenkomst

F. S. afholder sin aarlige Sammenkomst i „Petersens Familiehave" i Pilealle Lørdag den 14. August Kl. 6,30 Aften. Madkurve medbringes.

Alle Medlemmer med Venner og Bekendte indbydes.

Bestyrelsen.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

Fortsat fra Side 2.

glorøde faar en skikkelig Plads som Talakrobater i Statens statistiske Bureau eller bag en Pult i Vallutacentralen eller i et andet Statsbur med Udsigt til Forfremmelse og Pension, naar de skikker sig pænt borgerligt.

Og det gør de. De er alle i deres daglige faglige Dont saa borgerlige og kapitalistisk velfriserede, at deres gamle Tanter sikker røres til yndige Smil over Podernes Velopdragenhed!

Man vil maaske sige: »Ja, Herregud, det er nu deres Levevej!« Javel, det siger Præsten, Politibetjenten og Francos Bombeflyvere ogsaa som Undskyldning for en umoralsk Livsgerning.

Og dog kan disse Kategorier af Kapitalismens store Tjenerskab bedre undskyldes end disse unge Økonomer, der i Kraft af deres Uddannelse som Fagmænd ved, at selve det System, de tjener og er med at opretholde ved deres Virksomhed, kun bestaar i umoralsk Tilegnelse af de producerende Arbejder- og Bondemassers Frembringelser.

Men i Stedet for at benytte deres faglige Kundskab til overfor de udbyttede og mishandlede Folkemasser at afsløre dette Tyveri i alle dens Former og i hele dets Udstrækning, saa foretrækker de at støtte Tyveklassen og dens Stat mod at faa Del i Tyvekosterne, selvfølgelig i al Beskedenhed — som Lønarbejdere med Tillæg for akademisk Uddannelse.

At de saa i Fritiden er politiske Partidocenter i Studiekredse eller lignende latterlige og unyttige Paahit, som de iøvrigt ingen Forstand har paa, stiller dem ikke som Fagarbejdere i noget bedre Lys.

Det er betegnende, at vi har ikke saa faa unge Nationaløkonomer, der i Munden er erklærede »*Maxister*«, men ikke en af dem, med Undtagelse af Niels Lindberg (der vel nu forsvinder i Staunings Sæk) har udført et eneste *marxistisk* Arbejde, ja end ikke gjort Forsøg derpaa.

Javel, de er hele Akrobater i Marx-Citater, men har en eneste af dem saa meget som udregnet Udbytningsforholdet i et enkelt Arbejdsfag og derved givet Arbejderne et reelt Vaaben overfor deres Udbyttere i Lønkampen?

Nej, der hvor de paa en moralsk forsvarlig Maade kunde gøre den Klasse en Gentjeneste, der ved sin Skaberkraft og Frembringelse har skaffet dem og deres Klasse Husly, Føde, Klæder, Bøger og Luksus, ja, der, hvor de med Vægt i Kraft af deres Fagkundskab kunde gøre en positiv Indsats for den Klasse, de foregiver at arbejde for, der svigter de.

Og som det er med disse »Socialister«, saaledes er det med hele Standen og dens faglige Organisation.

Endnu under Krigen kunde nu afdøde Professor Birch samle de unge Nationaløkonomer, hvor de ved Organisationens Møder og i deres Blad med Sagkundskab og Kraft gik løs paa den raadne Kapitalismes Folkeøkonomi!

Men nu? Hvad nu? Kapitalismens Økonomi er i sit Sammenbrud ikke blot ved at forarme Folkemasserne økonomisk og fysisk, men ved at raadne Moralen op i grusom Hensynsløshed i den forcerede Eksistenskamp og i nationalistisk Krigsvanvid.

Men vore Økonomer og deres Organisationer, der i Kraft af deres Sagkundskab netop i disse forfærdelige Tider med Autoritet kunde afsløre den vanvittige Udbytning, Kilden til al social Ulykke, og vejlede Folkene i Kampen for deres Eksistens og Livslkke, de tier, de er tavse som den raadne Grav, hvori de med Skændsel æder deres daglige Brød.

Vi lægger ikke Skjul paa vor Harme, end ikke paa vor Foragt overfor den akademiske Klasses Optræden i vor ulykkelige Tidsperiode.

Vi er fuld af forstaaende Tilgivelse overfor Haandens Arbejdere i alle deres store Fejltagelser, i deres barnlige Afgudsdyrkelse, i deres skæbnetunge Mangel paa personlig Selvhævdelse og Mod i Kampen for Menneskenes Befrielse af det grusomme Lønsystem, men overfor Aandens Arbejdere kender vi ikke denne Følelse! De kan ikke pege paa deres tunge Barndoms- og Ungdomslod. De er mere bevidste, de ved, hvem de tjener, og hvad de tjener — oftest imod deres personlige Samvittighed.

Vi vil i den kommende Artikel formulere den revolutionære Syndikalismes Krav til disse Aandens Arbejdere.

Fagbevægelsens Fjender forbereder Vejen for Fascismen

Fortsat fra Side 2.

gent til Partikasserne, men uden nogen som helst Betydning for Arbejderne i deres Eksistenskamp!

For den store partiløse og partilede Masse betød Fagforeningerne kun en Udplyndringsanstalt, de skattede til for at faa Lov at være i Fred paa Arbejdspladsen og beholde Arbejde.

Det er denne skæbnesvangre Indstilling hos Medlemsmasserne, Skotøjsarbejdernes sidste Kongres og lignende Kongresser skaber.

De myrder Medlemmernes Hengivenhed til og Tro paa Fagbevægelsen som deres eget Værk, som deres egen Fæstning og Værge og forvandler deres solidariske Tvang til Opofrelse til en paatvungen Udplyndring for at holde Arbejde.

Men de, der fratager Medlemmerne deres Rettigheder i Fagbevægelsen og forvandler den til golde Kontorer for Kontingentindbetaling, de myrder ikke blot Arbejdernes Hengivenhed, men de myrder samtidig *vor Klasses eneste faktisk eksisterende Magt* — Massernes Tro paa deres Kraft og Vilje til at bruge den!

Dette Niddingsværk kan man uden Følger fuldføre indtil en Dag Opgøret kommer — og det kommer!

En Dag, naar Partiet Stauning — lige som det tyske Demokrati — ikke mere kan tilfredsstille Finanskapitalens, Borgernes, Smaaborgerskabets og Bondernes Fordringer, da sættes Partiet paa Porten, hvad enten det sker som i Tyskland ved en parlamentarisk Akt med efterfølgende Vold eller som i Italien eller Spanien ved direkte Vold.

Og dette vil ske i alle kapitalistiske Nationer før eller senere, thi aldrig lader den herskende Klasse sig fratage sine Udbytningsprivilegier ad fredelig Vej.

Den modsatte Paastand er vanvittig forbryderisk Løgn, som ikke har et eneste historisk Eksempel at henvise til.

Men vi kan underlægge vor Opfattelse med den blodige Sandhed, med uigendrivelige historiske Realiteter fra Pariserkommunens Dage og til Rusland, Italien, Tyskland og i Dag Spanien.

Men hvor blev Partierne af som Arbejdernes Værge under disse Begivenheder? Med Undtagelse af Rusland, hvor Partiet, der sejrede, har forvandlet Landet til en blodig Slaveanstalt, saa blæste ellers Partierne om som Korthuse, som magtesløse tomme Hylstre, hvor Lederne flygtede over Grænserne og lod Masserne tilbage i Fascismens Slaveri.

Kun Spanien, der havde en revolutionær Fagbevægelse hvilende paa Medlemmernes direkte Selvbestemmelsesret, paa deres Hengivenhed og Solidaritet, og hvor det ikke var fine Kontorer med Bureaukrater og store Kontingenter, men Medlemmernes menneskelige personlige Evner, deres Tro paa egen Styrke og Vilje til at lide, kæmpe og stride og give alt for deres egen herlige Sag — ja kun dèr stødte Fascismen paa vor Klasses mægtige Magt og blev standset af Folkemassernes Vilje til at give selve Livet i Forsvaret af deres Frihed!

Vi hefter danske tænkende Arbejderes Opmærksomhed ved denne Kendsgerning.

Og vi siger til jer, at I kan ikke stole en Døjt paa de fine Fyre, der ikke kan klare sig for 100 Kroner om Ugen, og som ikke kan være bekendt at gaa klædt som en almindelig Arbejder. De vil stikke af det bedste de kan, den Dag, Opgøret kommer, og I, de navnløse Masser, vil blive svigtet og efterladt i Reaktionens Slaveri.

Vi maa utrætteligt fremholde dette for jer, indtil I paany vaagner op og paany møder frem paa jeres Generalforsamlinger og renser jeres Fagforeninger for den borgerlige Aand, der forraadner hele dens indre Liv og i Bureaukrati og Lederhovmod kvæler vor Klasses sunde mægtige Kraft.

Arbejdere — Fagforeningsmedlemmer, Fagbevægelsens Fjender er Moderationen i jeres egen Lejr. Den er det, der baner Vejen for Fascismens Sejr om I ikke i Tide renser den ud!

Mød frem paa jeres Generalforsamlinger igen som 1918—19 og 20. Det er i Dag mere nødvendigt end den Gang!

Sandheden om Forholdene i den spanske Republik

Fortsat fra Side 1.

nien og de baskiske Provinser. I Aragonien har de borgerlige Partier saa godt som ingen Tilslutning.

Af saakaldte Arbejderpartier findes to. Det største og uden Sammenligning det mest betydningsfulde er »*Det socialistiske Parti*« (Socialdemokratiet) og »*Det kommunistiske Parti*«.

Ingen af de to Partier er dog rene Arbejderpartier, hverken hvad Medlemsstaben angaar eller endnu mindre i Indstilling.

Det spanske Socialdemokrati er delt i to rivaliserende Fløje, hvoraf den moderate borgerlige (Staunings Retning) efterhaanden har taget Magten og forsøger at knuse den mere radikale (Cabelleros), der endnu staar paa Klassekampens Grund.

Til Gengæld har den radikale Fløj Magten i U.G.T., og Kampen fra Partiet er nu fort herind i forrygende hetzende Tempo til ubodelig Skade for den faglige Organisations alvorlige Arbejdsopgaver under Borgerkrigen.

Det store Flertal af det »kommunistiske Parti« bestaar ikke mere af spanske Arbejdere, men af udenlandske Stalinister, spanske Smaaborgere og Bønder.

Partiet har i de sidste Maaneder forøget sit Medlemsantal ved Agitation blandt de selvejende Storbønder og andre Fjender af Landbrugets Kollektivisering. — Det er disse kapitalistiske Individer, som i Rusland af »Kommunisterne« foragtelig kaldes Kullakkere og som, fordi de var imod Kollektiviseringen, dèr i Tusindvis er sendt i Koncentrations- og Fangelejre — men i Spanien kan Partiet bruge dem som Medlemmer!

Det er dog hverken i Kraft af sit Medlemstal eller Indsats i den spanske Arbejderklasses Kamp, at Partiet har nogen Betydning i Dag. Dets Betydning ligger i, at det er et blindt og lydigt Redskab for Stalins Udenrigspolitik, paa hvis Alter Spaniens Arbejderklasse skal ofres.

Men derom i en kommende Artikel, hvor vi vil informere danske Kammerater om Magtforholdene og deres Forskydning mellem Idéerne, Bevægelser og Partier i Dagens Spanien.

— — —

Da disse Informations-Artikler er bygget paa en Kilde, der repræsenterer det mest intense Kendskab til Forholdene i Spanien, og de er holdt uden for ethvert agitatorisk Tilsnit, kun holdende sig til de faktiske Kendsgerninger, henstiller jeg til Læserne, at de saa vidt mulig lader alvorligt tænkende Bekendte læse dem.

Red.

HUSK at bemærke, naar du gør dine Indkøb hos vore Annoncører, at Annoncen er læst „ARBEJDET".

FODTØJ

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par.
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4
Telf. Amager 2676 x.

Husk den billige Skomager
Blaagaards Plads 19.
laver alt godt, billigt og præcist
Herresaaler.... Kr. 4.50 og 5.00
Damesaaler & Hæle 3.50 og 4.00
Telefon Nora 327 y
Fremvisning af Annoncen giver 10% Rabat
Ærbødigst A. Davidsen.

FORSKELLIGT

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630—Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. $10^1/_2$—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

Alle PENGEFORSENDELSER til ARBEJDET's Ekspedition sker gennem Postgiro-Konto

236.32

Bidrag til „Arbejdet"

J. A. H. 1.00 — C. Vallentin 1.25 — J. B. 6.00
Med tidligere Indkommen Kr. 1265.62

Det er let

at blive Abonnent paa ARBEJDET, man skriver bare et Kort til Bladets Ekspedition, Blaagaards Plads 21, med Navn og Adresse. Betalingen — 1,50 Kr. for et Kvartal, indsendes paa Postkonto Nr. 236,32. Det er nemlig bekvemt. Bladet bliver da bragt lige ind ad Døren hver Uge.

Ansvarsh. Red. CHR. CHRISTENSEN
Brdr. Thøgersen